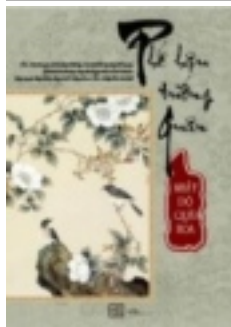

Phế Hậu Tướng Quân

Contents

Phế Hậu Tướng Quân	1
1. Chương 1: Lấy Gì Cầu Xin Ta	1
2. Chương 2: Thần, Không Còn Gì Để Nói	7
3. Chương 3: Đa Tình? Si Tình	10
4. Chương 4: Ta Là Quân, Người Là Thần	14
5. Chương 5: Ta Không Thích Cách Nàng Trang Điểm Hôm Nay	20
6. Chương 6: Nụ Hôn Đầu	24
7. Chương 7: Yêu Giờ Cũng Chẳng Ích Chi	27
8. Chương 8: Một Khi Yêu Hóa Thành Chấp Niệm	35
9. Chương 9: Sao Giờ Người Cũ, Trái Tim Xa	38
10. Chương 10: Lẻ Bóng Dưới Trăng, Muôn Ngàn Hận	40
11. Chương 11: Vốn Là Vua Tôi, Chẳng Phải Vợ Chồng	41
12. Chương 12: Cảnh Xưa Vẫn Còn, Hoa Nở đều Năm	44
13. Chương 13: Mỗi Người, đều Có Một Khoảng Bì Thương	47

Phế Hậu Tướng Quân

Giới thiệu

Tả Thương Lang nàng, từ giây phút được Mộ Dung Viêm cứu sống đã từng thề với lòng mình sẽ vì c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phe-hau-tuong-quan>

1. Chương 1: Lấy Gì Cầu Xin Ta

“Xưa nay hậu cung không can dự chuyện chính sự, nếu làm Hộ quốc Đại Tướng quân Viêm triều, ngôi vị Hoàng hậu không thể cùng kiêm nhiệm một lúc. Nàng hãy tới bộ Lễ giao lại phượng ấn đi.”

Vương công công còn chưa đọc xong thánh chi. Hắn đã lạnh lùng mở miệng. Quan lại trong triều nhìn nàng

với ánh mắt thương hại. Thực ra khi tin tức Lan Phi được đón về cung truyền ra. Mọi người đều biết nàng sẽ bị phế ngôi Hoàng hậu, chỉ là... việc phế hậu đến thật nhanh.

Tả Thương Lang nửa quỳ trên mặt đất, lưng nàng vẫn thẳng như thế, khuôn mặt hơi cúi nhìn không rõ biểu cảm. Nhưng lời nói vô cùng dứt khoát: “Tuân chi.” Thái tử phi nàng chỉ là giả. Tất cả mọi người đều biết, người hấn thật sự muốn lấy, chỉ có Khương Bích Lan – một Khương Bích Lan đẹp khuyh thành khuyh quốc.

Cho nên, dù hấn đăng cơ nàng nhận phượng ấn, từ đầu chí cuối nàng vẫn không được sắc phong chính thức.

Khuôn mặt vị vua trẻ vẫn lạnh lùng như dao khắc, hấn xoay nhẹ chiếc nhẫn ngọc bích trên tay, ánh mắt sắc bén nhìn nàng: “Còn điều gì muốn nói không?”

Tả Thương Lang tay trái giữ chiếc cung bạc lạnh giá. một lúc sau chậm chậm đáp: “Bẩm Hoàng thượng, không có.”

Rời khỏi đại điện, Tà Thừa tướng Tiết Thành Cảnh có chút lo lắng lùi về sau nửa bước, đi bên cạnh nàng, suy xét hồi lâu mới nói: “Tà Hoàng... Tà Tướng quân, thực ra với tài năng của mình, nàng không nên ở trong hậu cung, việc này nàng đừng để tâm, giang sơn Viêm triều cần nàng hơn là hậu cung này.”

Tả Thương Lang quay đầu, khẽ mỉm cười: “Cảm ơn Tiết đại nhân quan tâm, Thương Lang hiểu.” Nàng quay đầu, ánh mắt liếc qua cung điện ngói xanh gạch đỏ, cười chua xót, Tiết đại nhân, Thương Lang còn chưa nhập cung, sao có thể nói là bị phế đây?

Hấn ban cho nàng phủ Tướng quân, xa hoa, rộng lớn. ở nơi gần hoàng cung nhất. Cho nên. nàng không phải là Thái tử phi Viêm triều, cũng không thể trở thành Quốc mẫu nơi đây. Chỉ là, nàng nắm bản đồ quân sự của cả hoàng cung, giữ trong tay phù lệnh mấy trăm vạn binh lính, mặc áo giáp ra vào sở quân cơ Viêm triều.

Nàng cũng không quan tâm lắm. ngôi vị Thái tử phi vốn dĩ là trò cười.

Mộ Dung Viêm ban đầu không phải Thái tử của Viêm quốc. Tất cả mọi người đều biết, khi đó tiên hoàng lập con cả là Mộ Dung Nhược làm Thái tử, vua muốn duy trì cơ nghiệp Đại Viêm, mời Bạch Đế làm thầy, cùng dạy cả hai vị Hoàng tử võ nghệ, tri thức.

Bạch Đế nghe theo ý chỉ của tiên hoàng, dạy Thái tử đạo trị nước, dạy Nhị Hoàng tử cách bảo vệ quốc gia.

Nói trắng ra là dạy Thái tử văn, dạy Nhị Hoàng tử võ. Ai ngờ, cả hai Hoàng tử thiên tư thông tuệ, văn thao võ lược, vốn dĩ tình cảm huynh đệ thuận hòa. Hơn nữa Mộ Dung Viêm tính tình cao ngạo, cao ngạo đến mức không thèm để ý tới vương vị.

Mọi chuyện vốn đã được định sẵn, nhưng nào ngờ Hữu Thừa tướng vì muốn củng cố địa vị nên phá hỏng chuyện tốt, gả con gái của mình cho Thái tử Mộ Dung Nhược. Mà hai huynh đệ Mộ Dung Nhược từ nhỏ cùng Khương Bích Lan lớn lên, Khương Bích Lan và Mộ Dung Viêm sớm đã có tình cảm. Mộ Dung Viêm sao có thể bỏ qua dễ dàng được?

Cả hai đều không chịu buông tay, con gái chỉ có một, Khương Bích Lan cũng không dám trái ý cha, ngầm thừa nhận chuyện hôn sự với Thái tử. gây ra chuyện tài năng hộ quốc dụng binh làm phản.

Mới đầu, các đại thần một bên ủng hộ Thái tử, một bên trọng tin ủng hộ Mộ Dung Viêm, vì vậy triều đình chia làm hai phe. Khi ấy hầu hết đều lo sợ Mộ Dung Viêm là bạo quân, chẳng ngờ viên mãnh tướng bên hấn liên tiếp đánh bại Thái tử bốn lần, trong vòng ba tháng công thành, chiếm được vô số địa giới của Thái tử, nên rất nhiều người đã bị dao động.

Dần dần, quân binh đối nghịch với nàng chủ động đầu hàng, nàng không giết, mà còn phục chức, cho họ gia nhập quân doanh của mình. Trong thời gian ngắn, nhân khí tăng vọt. Thấy nửa đám quan viên già vẫn còn chút đắn đo. Mộ Dung Viêm lập nàng làm phi, hoàn toàn thay đổi cái nhìn của họ. Ba năm nhiễu loạn kết thúc từ đó. Viêm triều một lần nữa được thống nhất, chỉ có điều tân vương là Mộ Dung Viêm chứ không còn là Mộ Dung Nhược. Và vị Thái tử phi trong truyền thuyết cũng không trở thành Viêm triều Hoàng hậu, như đã thấy, nàng trở về làm Tướng quân, âm thầm bảo vệ Viêm triều.

Tả Thương Lan vốn không có tên, gặp gỡ hần là một việc tình cờ. Lúc ấy Nhị Hoàng tử đang câu ngựa ở Nam sơn Trần Nam Thành. Gió lớn, vị Hoàng tử mười bốn tuổi bướng bỉnh đòi tự mình ra tay, kết quả bị ngựa kéo đến nơi núi thẳm, lúc mọi người đuổi tới thì nhìn thấy nàng. Khi đó, nàng đã bốn, năm tuổi, nhưng không biết nói, ánh mắt từ trong bụi cỏ chiếu ra sắc bén như sói.

Thế là có vài người ra tay bắt nàng lại xem là loại quái thú gì. Nhưng khi gió thổi cỏ lay, mọi người đều kinh sợ, một đàn sói, có một con sói xám thật to!

Nàng rít lên những tiếng thét sắc nhọn, đôi con ngươi đen láy hiếu kỳ đánh giá hần. Cuối cùng Nhị Hoàng tử cũng nhận ra, đó là con người, là một đứa bé.

“Tóm lấy nó!” Có lẽ, tất cả mọi người ở đây không thể ngờ, chính là ba từ này. đã gắn số phận của họ vào nhau, mãi mãi không thoát ra được.

Một đám thị vệ rất nhanh bắt được nàng. Cho dù bầy sói hung tàn, nhưng vẫn không thể so với những con người thân thủ bất phàm này. Nhị Hoàng tử sau khi đem nàng về tắm rửa sạch sẽ đã phát hiện ra nàng là một bé gái.

Hần quăng nàng cho Ảnh y vệ của mình: “Đem tới nuôi cùng lũ trẻ kia, nếu sống sót thì giữ lại.” Hần nói vô cùng lạnh lùng, như chưa từng nghĩ qua... mình cũng là một đứa trẻ.

Ba trăm đứa bé, ngày ngày sống bên nhau, khó tránh khỏi trở nên quen thuộc. Tiếc rằng, thời gian ngắn ngủi, nào ai biết ngày mai, ai mất ai còn?

Tả Thương Lan quen Dương Liên Đình trong hoàn cảnh này. Hần đến muộn hơn hai năm so với những đứa trẻ khác. Nghe nói do Mộ Dung Viêm nhìn ra tư chất đặc biệt nên mới đưa đến đây.

Lúc bấy giờ, một đám trẻ ngày đêm tranh giành sự sống, không rảnh rỗi để quan tâm đến chuyện khác. Nếu không có Tả Thương Lan, có lẽ Dương Liên Đình đã sớm bị dập vùi trong những ngày đó.

Dương Liên Đình lúc mới tới là một con nhím nhỏ, tính cách lạnh lùng, gặp ai cũng căm như hến, lại thêm vẻ đẹp bẩm sinh, khiến ấy tên quan cai cả ngày thêm khát.

Tả Thương Lan cũng không thích nói chuyện, mặc dù khi ấy nàng đã hiểu được tiếng người, nhưng ngôn từ sử dụng chưa lưu loát. Do vậy, hễ nói chuyện, nàng phát âm rất ngắn, chỉ được một hai chữ, nên càng tăng thêm vẻ lạnh lùng.

Hai người thường hành động cùng nhau, cho đến một lần luyện tập gặp Lãnh Phi Nhan, vốn dĩ cả hai liên thủ có thể thắng nàng ta, nhưng tốc độ của nàng quá nhanh, còn hần mới chỉ luyện tập thuật pháp, ba người đánh trong rừng Tùng Tần khoảng hai giờ, Lãnh Phi Nhan bại trận rút lui, Tả Thương Lan bị thương nhẹ, Dương Liên Đình sử dụng pháp thuật quá độ, bị phản phệ suýt chết.

Tả Thương Lan chăm sóc Dương Liên Đình sốt cao hai ngày, bắt đắ dĩ phải nhờ vả quan cai. Mấy tên đại hán cười hèn hạ: “Cứu hần cũng được, nhưng phải có điều kiện.” Kể nói thừa nước đục thả câu, ngoắc ngoắc ngón tay: “Đợi hần tỉnh lại, cùng chúng ta vui vẻ một đêm, được chứ?”

Tả Thương Lan biết nếu đáp ứng, Dương Liên Đình sẽ giống như hoạn quan. Liệu ai dám bồi dưỡng kẻ như vậy trở thành cánh tay đắc lực của chủ nhân? Nhưng nếu không đồng ý, hần chắc chắn sẽ chết.

“Kỳ thực, nếu các vị sư phụ đây muốn vui vẻ, không phải chỉ mỗi cậu ta là có thể.” Nàng ngày thường bản tính hoang dã, cười thêm một cái, quyến rũ ngây người: “Thương Lan tự tin mình không hề thua kém.”

Mấy gã đó nhìn nhau cười, ôm nàng vào phòng trong với chiếc giường thô sơ, ở ngoài chỉ nghe thấy một hồi phóng đăng. Lúc Mộ Dung Viêm tới, thấy áo trên của nàng đã bị lột sạch, mấy gã hần tử dâm tục vây quanh.

Ánh mắt nàng quay lại nhìn theo bọn chúng, đôi mắt đen láy vẫn trong veo như lần đầu gặp nhau.

Tâm trạng hần đang không vui, ra ngoài lại nhìn thấy cảnh này. Khi đôi mắt nàng còn đang chăm chú nhìn, hần chỉ dùng một kiếm, máu tươi lấp lánh bắn tung tóe lên làn da bánh mặt của nàng.

Nàng nhanh chóng lật người né mũi kiếm, nửa quỳ trên người từ từ nhìn hấn. Lúc hấn và nàng mặt đối mặt, hấn hết sức ngạc nhiên khi nàng có thể né được một kiếm kia, trong chốc lát dùng lực lấy tấm áo dưới đất phủ lên người nàng.

Nàng im lặng mặc áo, sau đó nhỏ giọng: “Chủ thượng xin người... mau mau cứu Dương Liên Đình.”

Mỗi chữ của nàng nói ra đều rất chậm. Mộ Dung Viêm nâng cằm nàng lên, đôi mắt nheo lại đến gần nàng hơn: “Người dựa vào cái gì muốn ta cứu hấn?”

“Xin người!”

“Lấy gì cầu xin ta?”

“Tất cả, tất cả mọi thứ của thuộc hạ.”

Lúc xuất sư. Mộ Dung Viêm tặng Hàm Quang kiếm, Thiên Tru châm, Phong hỏa Liên hoàn tiễn làm binh khí cho ba người: Tả Thương Lan, Lãnh Phi Nhan và Dương Liên Đình.

Từ đó, Lãnh Phi Nhan đi lại trên giang hồ, Dương Liên Đình trà trộn vào tông giáo chỉ có Tả Thương Lan ở lại bên cạnh hấn, từng bước từng bước gây dựng giang sơn Viêm triều.

Khi ấy nàng còn nhỏ, cầm binh đánh trận là việc không thực tế, rất khó để người khác nể phục. Huống hồ, quân lính dưới tay Mộ Dung Viêm tinh nhuệ nhưng ít, thù trong chưa xong, giặc ngoài đã tới, tình cảnh đó không thể mạo hiểm.

Do đó, Mộ Dung Viêm thân chinh ra trận, nàng làm phó tướng. Trước mỗi trận chiến, một đen một xám bạc, hai thân ảnh đó hợp thành một sắc màu thần thoại.

Dù có khởi binh vì bất cứ lý do gì, cũng khó tránh khỏi đám loạn thần tặc tử dị nghị. Khương Bích Lan gả cho Mộ Dung Nhược trong hoàn cảnh bọn hấn huynh đệ tương tàn, ngày sắc phong Thái tử phi, hấn gần như điên dại.

Khi ấy, hấn đóng quân ở ngoài thành Thù Châu, toàn bộ quân sĩ đều cảm nhận được sự tức giận của hấn. Một mình hấn mượn rượu giải sầu trong trướng, cho đến khi binh sĩ phụ trách không dám bước vào nữa. Tả Thương Lang mới đem trà hoa cúc đổ vào bình rượu mang vào.

Hấn ngẩng mặt, ánh mắt mơ hồ, một tay kéo nàng ngồi lên đùi mình. Tả Thương Lang vô tình dựa vào trước ngực hấn, nàng cảm nhận rõ rệt nhiệt độ và mùi rượu trên người hấn nồng nặc xông vào cánh mũi. Giọng hấn rất trầm, trầm đến mức khiến người ta muốn đổi tất cả để thấy cái nhướn mày của hấn: “Nàng thích ta đúng không?”

Tả Thương Lang lần đầu tiên biết đỏ mặt, nàng hơi căng thẳng, muốn thoát khỏi vòng tay hấn, mới phát hiện lòng bàn tay mình đầy mồ hôi: “Chủ thượng uống say rồi.” Hấn tiếp tục phả hơi nóng bên tai nàng, cười nhẹ: “Tại sao không dám thừa nhận?”

Thanh âm lọt vào tai khiến người ta run sợ. Tả Thương Lang không hiểu rõ ý hấn. nhưng cũng không vùng vẫy nữa, nhẹ nhàng tựa vào lòng hấn.

Mộ Dung Viêm vốn dĩ định rảnh rỗi trêu đùa nàng, nhưng mặt hoa da phấn dưới ánh đèn, vẻ thẹn thùng đó lại khiến huyết quản hấn sôi sục. Trong nháy mắt, người trước mặt và người trong lòng như hòa làm một, không phân biệt được ai với ai. Cởi xiêm y nàng, hấn đặt nàng đối diện với mình, cẩn thận làm khúc dạo đầu. Dù cho đã kìm nén sự nhần nại của bản thân, hấn cũng không ngăn được những tiếng rên rỉ đang bị áp chế bởi chính nàng.

Hấn thở gấp đặt nàng lên chiếc giường bọc da hổ thỏ ráp trong trướng, không ngừng tiến sâu vào cơ thể nàng.

Nàng kêu rên, mười ngón tay bám chặt vào tấm da hổ trơn bóng dưới thân. Hấn dường như không chút quan tâm, cứ thế tiếp tục va chạm, phát ra tiếng rên trầm đục.

Nàng cắn chặt môi, rất đau, nhưng đây là quân doanh.

Mồ hôi của Mộ Dung Viêm thấm đẫm trên người nàng, thanh âm khàn thấp: “Lan Nhi... Lan Nhi..Nghe thấy tiếng rên nhẹ đầy đau đớn của người dưới thân, hần cúi người hôn nhẹ lên mặt nàng, thì thào: “Tại sao? Nàng nói nàng yêu ta, yêu ta có sao lại giả cho huynh ấy?”

Trong lúc phần nộ, hần xuống tay không chút lưu tình. Nàng không chịu nổi nữa, bấu chặt vào vai hần, hy vọng làm giảm lực đạo: “Chủ thượng... đừng như vậy... đau... á...”

Tối hôm đó, không biết đã dậy bao lâu, khi hần tỉnh dậy, nàng đã không còn trong trướng, trên người chỉ lưu lại vết máu đỏ màu hoa mai. Hối binh lính, Tả Phó tướng đã rời đi từ lúc nửa đêm.

Tả Thương Lang ngại không muốn đến chỗ quân y lấy thuốc, chỉ dùng nước sạch lau rửa toàn thân, trên khuôn mặt còn ửng đỏ, một mình ngồi ngầy ra trong trướng tới tận sáng, không tài nào ngủ được.

Ngày thứ hai tiến quân vào Thủ Châu, nàng cố gắng lấy lại tinh thần. Mộ Dung Viêm phân tích bày bố chiến sự, chăm chú không chớp mắt, nàng cũng chỉ im lặng, âm thầm tiếp nhận nhiệm vụ do thám.

Do Phong hỏa Liên hoàn tiến thích hợp công kích từ xa, nàng không cần trực tiếp xông pha nơi trận mạc. Nhưng phàm là tướng lĩnh từng đấu qua với nàng đều biết, nếu phải xông lên phía trước, thì đừng xuất hiện trước mặt nàng.

Mộ Dung Viêm hài lòng nhất là tốc độ của nàng. Có lẽ do lớn lên cùng bầy sói. nên sự linh hoạt của nàng vượt qua người thường rất nhiều. Khi đó nàng vẫn chưa biết dùng tiền lực đả thương người, trên lưng vẫn đeo mười mũi tên bạc, tay giương trường cung, khí khái hùng dũng bức nhân.

Có lúc, hần một mình trên lưng ngựa nhìn nàng bèn nổi lên dục vọng. Có lẽ là do trông quá lâu, hần đột nhiên nhớ Khương Bích Lan vô cùng, mặc dù xa cách, bóng hình xinh đẹp của nàng vẫn lưu luyến trong lòng hần.

Lan Nhi, có chăng nàng cũng đang nhớ đến ta?

Rất nhanh thôi, đừng sợ, nếu nàng muốn làm Hoàng hậu, thì Hoàng đế chỉ có thể là ta. Mộ Dung Viêm quyết không để nàng ở trong tay kẻ khác, cho dù phải trả giá như thế nào.

Mộ Dung Viêm không phải Liễu Hạ Huệ. Nam nhân thời đó lẽ nào còn có khái niệm trinh tiết hay sao? Chỉ là từ khi rời xa Khương Bích Lan, hần không muốn chạm vào bất kì người phụ nữ nào khác. Cũng không phải vì muốn thủ thân như ngọc, chẳng qua là không muốn mà thôi.

Hần làm chuyện đó với nàng cũng là do rượu, nhằm tưởng nàng là Bích Lan của hần. Nếu xét về tư sắc và linh khí, Tả Thương Lang không bao giờ có thể sánh kịp Khương Bích Lan, nàng là tiên nữ, một tiên nữ không nhuộm chút bụi trần.

Nhưng đã có lần thứ nhất, khó tránh khỏi lần thứ hai, thứ ba. Đường hành quân ăn gió nằm sương, dù cho là vương hầu quý tộc cũng phải chịu gian khổ, thế là hần tự tình lý do để phóng túng ở nơi buồn tẻ này. Nhưng người yêu và đồ chơi, hần vẫn phân biệt được rõ ràng. Dù người trước mắt có cung phụng đủ đường, cũng làm sao bì được với người trong lòng?

Hần chỉ có thể thừa nhận nàng là thuộc hạ tài giỏi của hần. Hần vốn không muốn đưa nàng lên giường, nữ nhân này đánh giặc nơi biên cương tốt hơn nhiều so với làm chuyện chăn gối. Nhưng sự việc đã vậy, hần cũng chỉ biết an ủi bản thân, chinh phục nữ nhân còn dễ hơn nhiều so với vỗ về một thuộc hạ.

Hai người dẫn quân chinh chiến ba năm, chưa từng bại trận. Có lẽ lúc đó giữa cả hai đã có một mối quan hệ mật thiết. Khi ấy Tả Thương Lang còn nhỏ, hào khí bừng bừng, ý chí sục sôi, nàng đi theo hần hỏi nhiều câu tướng chừng rất ngốc nghếch. Khi hần vui sẽ nhiệt tình giải đáp, khi có tâm trạng sẽ làm như chưa từng nghe thấy.

Tả Thương Lang vốn không biết đề phòng ai, tất nhiên là có gì nói nấy, trước mặt hần đều thể hiện ra hết. Còn Mộ Dung Viêm, từ nhỏ sống trong gia đình đế vương, ngày ngày được một lũ người tung hô ca tụng,

sớm đã biết cách không để cho người khác nắm bắt. Hơn nữa do cách biệt tuổi tác, hẳn chắc chắn tâm cơ hơn nàng nhiều.

Bởi vậy, Tả Thương Lang càng nhìn hẳn với ánh mắt ngưỡng mộ. Đường như bất cứ vấn đề nào nàng gặp phải, người này đều có thể giải quyết chóng vánh như trong lòng bàn tay.

Nhưng ngày mà Mộ Dung Nhược bị bắt quy thuận, hẳn thậm chí đã hỏi nàng như một đứa trẻ: “Hôm nay ta mặc bộ này đẹp không?” Lúc bấy giờ, Tả Thương Lang mới biết, thì ra trong người hẳn cũng có một phần trẻ con.

Ngày hôm ấy, Tả Thương Lang xử lý hoàng cung, trừng phạt tội thần theo ý Mộ Dung Viêm. Nhưng hẳn với thân phận một đế vương lại không thấy bóng dáng đâu.

Tả Thương Lang hỏi tướng sĩ xung quanh, tất cả đều lắc đầu không biết.

Nàng không tìm thấy Mộ Dung Viêm, nhưng lại lần đầu tiên gặp Khương Bích Lan. Nàng ta nhắc vạt áo dài đứng trên đỉnh Liên Lý sau hoàng cung.

Không có bất cứ dự báo nào, nàng cũng nhận ra nàng ta, không bận bộ cung trang phức tạp, váy dài như màu hồng thủy, bước chân như bay, hư ảo tựa mộng.

“Khương cô nương?” Nàng phân vân, không tìm được cách xưng hô thích hợp. Khương Bích Lan đứng bên sườn núi chậm rãi quay đầu, trong thoáng chốc, dáng vẻ tao nhã tựa phụng hoàng hóa thân, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Vậy nên nàng hơi cúi đầu: “Chủ thượng đang đi khắp nơi tìm cô.”

Con người đen láy trong tựa trời xanh kia lẳng lặng đánh giá nàng. Bất ngờ Khương Bích Lan cười thành tiếng: “Bích Lan nào có tài đức gì, mà lại có thể hại nước hại dân như Bao Tự, Đắc Kỷ.”

Tiếng cười vừa dứt, gót hồng nhẹ nhàng, nàng ta thả người, rơi xuống vách núi sâu. Tả Thương Lang bị bất ngờ tới lúc hoàn hồn lập tức vận khí nhún người, ôm lấy Khương Bích Lan vào trong lòng bảo vệ.

Cây cỏ rậm rạp, ánh mặt trời khó lọt vào, nơi này không biết đã bao lâu không có người lui tới. Dưới sườn núi có khe nứt, tiếng khe khe trong đó khiến người ta rợn tóc gáy. Khương Bích Lan hoảng sợ hét lên, rất nhanh đã dụ tới cả đàn rắn. Tả Thương Lang toàn thân ớn lạnh, đám sinh vật trơn nhẵn lười phun khè khè này đang trườn lại dưới ánh sáng yếu ớt, đủ loại hoa văn. Ánh mắt giống nhau, khe nứt không có chỗ để chân, hai người bị kẹt trong đó, nàng giữ lấy Khương Bích Lan không cho nàng ta động đậy, đồng thời cũng cố gắng kiềm chế không để mình run rẩy. Trong bóng tối có thứ gì đó trơn bóng đang bò quanh chân. Cảm giác nó đang tiếp tục leo lên người mình. Tả Thương Lang lấy mũi tên cắm xuyên qua vách đất mềm trong khe nứt. Cẩn thận đỡ Khương Bích Lan lên trên cho nàng ta bám vào tên. Nàng không dám, không dám gọi, cũng không dám run. Nàng để lại phong hỏa tiễn trên sườn núi, hy vọng có người nhìn thấy. Tiếng khe khe ngày càng nhiều, trong lúc nàng nghĩ rằng mình sẽ vùi thây trong bụng rắn, không có ai tìm đến, bên trên chợt truyền đến những tiếng nói mơ hồ: “Hoàng thượng, cây cỏ ở đây có dấu vết tán loạn, chắc là chỗ này rồi.” “A Tả?” Giọng Mộ Dung Viêm rất trầm, còn Tả Thương Lang dường như khóc lên: “Chủ thượng..Nàng cẩn thận nói từng chữ, như sợ rằng mỗi từ mình phát ra sẽ dẫn dụ cả bầy rắn tấn công: “Khương cô nương cũng ở đây, dưới này có rắn, rất nhiều, cẩn thận.” “Lan Nhi?” Nghe thấy cái tên này, làm sao hẳn giữ được bình tĩnh, phi thân một cái. Tả Thương Lang chỉ cảm thấy cả người nhẹ bẫng, Khương Bích Lan đã không thấy nữa. Bên trên nghe thấy tiếng Mộ Dung Viêm hoàn toàn khác trước, dường như tràn ngập ý tương tư: “Nàng... có khỏe không?” Khương Bích Lan trả lời rất nhỏ, nhỏ đến mức mang theo vài tiếng thở dài khe khẽ: “Chàng hà tất phải cứu ta?” Tả Thương Lang siết chặt mũi tên bạc, cả tay đầy mồ hôi lạnh, mấy con rắn bóng nhẫy đang bò qua, nàng cắn chặt môi, cuối cùng không kiềm chế được khê kêu lên: “Chủ thượng?”

Nhưng không có tiếng đáp trả, bên trên im lặng như tờ.

Một khắc u ám kia. Tả Thương Lang cảm thấy dài như cả đời người.

2. Chương 2: Thần, Không Còn Gì Để Nói

Binh lính từ sau chạy tới kéo nàng lên, khi ấy chân của nàng đã in bốn, năm vết rằn rấn, khuôn mặt trắng bệch nhận lấy Phong hỏa Liên hoàn tiến từ tay binh sĩ. Bàn tay run lẩy bẩy.

Họ bắt được một con rắn từ trên người nàng, rắn trắng vằn đen. Có người thấy thần sắc của nàng khác lạ, dè dặt hỏi: “Tướng quân không sao chứ?”

Nàng cố nén cơn buồn nôn trong dạ dày, môi không còn chút máu, hít một hơi trả lời rõ ràng: “Có rượu không?”

Có người đưa cho nàng một túi da đựng rượu, nàng hợp một ngụm lớn, giống như né tránh thứ gì đó bay nhanh tới phía sườn núi. Khi về cung, phó tướng Vương Nam đang điểm danh quân số, thấy nàng cả người đầy đất, còn bốc mùi hôi thối, tất cả không ai dám tin.

Vương Nam thuận tay chỉ một thị nữ nhanh nhẹn: “Mau giúp Tướng quân tắm rửa thay quần áo.”

Thị nữ đó vui vẻ ra mặt, bởi nàng ta biết mình vừa thoát chết.

Tối, nàng sốt cao, mơ màng nói nhảm vài câu, thị nữ kia lạnh lợi, không dám sơ ý, rất nhanh chạy ra ngoài, nhưng không biết phải bẩm báo với ai. May sao lúc ấy Vương Nam vốn ngủ muộn, thấy nàng ta hốt ha hốt hải, bèn giữ lại hỏi, dù sao cũng là Thái tử phi Viêm triều, hẳn cũng thấy hơi khó xử.

Hoàng thượng lúc này đang ở Ngọc Lan cung của Khương Hậu. Thái giám canh cửa chạy vào bẩm báo, còn chưa hết lời đã bị Mộ Dung Viêm ném gối đuổi ra.

Thị nữ nói rất nghiêm trọng, Vương Nam thẩm tra khắp đại lao, xem có ai là người của Thái y viện không, hỏi cả canh giờ mới tìm được người. Hắn tức tốc đến Phồn Hoa uyển nơi Tả Thương Lang đang tạm nghỉ. Lão Thái y bắt mạch, kêu lên vài tiếng “thật nguy hiểm”, run rẩy kê đơn, sai cung nữ giúp nàng hạ nhiệt, đợi đến khi sắc xong thuốc cũng đã nửa đêm.

Người ít, còn nàng giãy giụa không chịu uống thuốc, Vương Nam cũng đành bất chấp tị hiềm, nói với thị nữ: “Ồm chặt nàng, ta sẽ dứt thuốc.”

Ép buộc một hồi, cũng sang canh tư.

Vương Nam dặn dò thị nữ, Thái y tạm nghỉ ngoài điện, lúc ra đến cửa còn nghe thấy tiếng nàng đang mê sảng, nội dung mơ hồ, nghe không rõ.

Mộ Dung Viêm đưa Khương Bích Lan về triều, đã có nhiều lời đồn thổi nổi lên. Nhiều người biết tình cảm của hắn đối với Khương Bích Lan, cũng biết hắn sẽ phế Hoàng hậu cũ.

Mọi cặp mắt đều đang nhìn vào, nhưng không ai đoán được rốt cuộc câu chuyện sẽ ra sao.

Tả Thương Lang quỳ ngay ngắn trước triều, phía trước mặt là bản tấu chương bị quăng xuống đất, ở trên viết rõ ràng việc Vương Nam Tướng quân đêm khuya vào Phồn Hoa uyển nơi Thái tử phi đang ở, đến tận sáng sớm hôm sau mới rời đi.

Mộ Dung Viêm nói giọng lạnh như băng: “Tả Thương Lang, nàng thân là Hoàng hậu Viêm triều, vậy mà lại gây ra chuyện này, nàng còn gì để nói?”

Triều thần cúi đầu đứng nghiêm túc, Vương Nam không thể ngờ được có người sẽ bẩm tấu chuyện này, quỳ trên mặt đất thất thanh: “Hoàng thượng, mặt tướng gan to tày trời cũng không dám có ý đồ bất chính với nương nương, đêm đó...”

“Thần thiếp... không có gì để biện minh.” Tả Thương Lang nhẹ nhàng đáp, nhưng mọi người đều nghe rất rõ ràng, nàng từ đầu chí cuối vẫn cúi đầu, nói từng chữ: “Xin Hoàng thượng trách tội.”

Mộ Dung Viêm nhìn người đang khom gối quỳ, cảm thấy không có chút hứng thú. Hắn vẫy vẫy tay, Vương công công ở bên cạnh giọng the thé tuyên chỉ: “Nay Hoàng hậu Viêm triều Tả thị đã không còn trong sạch, làm hổ thẹn hoàng gia, tội đáng phải chết” Vương công công len lén nhìn sắc mặt Hoàng hậu: “Nhưng niệm

tình Tả thị cầm quân chinh chiến, có công trong việc xây dựng cơ nghiệp Đại Viêm, tội chết được miễn. Nay phế ngôi vị Hoàng hậu, phong làm Hộ quốc Tướng quân, khâm thử. Tả Tướng quân, mau tạ ân điển.”

“Thần... đa tạ long ân.”

Không ai nói gì, toàn bộ quan lại trong triều đều nhìn nàng với ánh mắt thương hại, ngay cả Vương Nam cũng nhìn ra, muốn gán tội cho người, sợ gì không có lý do.

Mộ Dung Viêm vẫn đứng ở trên cao, hân hy vọng nhìn ra được chút biểu cảm nào từ khuôn mặt đó, nhưng nàng chỉ cúi đầu, nên hắn đành từ bỏ, dù sao... chuyện này cũng hơi quá đáng.

Có điều, Tả Thương Lang, ta giao toàn bộ binh quyền Viêm triều vào tay nàng, chắc nàng cũng nên biết hài lòng.

“Nàng còn gì để nói?”

“Thần... không có gì để nói.”

“Nếu đã không, vậy mau đem phượng ấn giao cho bộ Lễ. Ngoài ra, Tướng quân phủ của nàng vẫn sẽ là Tả tướng phủ.”

“Tuân mệnh.”

Tả Thương Lang chuyển đến phủ Tướng quân, nơi này là một tòa biệt phủ gần Hoàng cung nhất, cũng có thể nói là xa hoa, rộng lớn. Vương Nam đi theo nàng thỉnh tội, nàng cũng chỉ cười trừ, một nụ cười đau thương mà chua xót

Thoáng cái, đã đến ngày phong tân Hoàng hậu.

Nghi thức long trọng, Khương Bích Lan vận bộ cung trang cầu kỳ, một màu đỏ cao quý, màu đỏ hoa lệ, màu đỏ đoan trang mà uy nghiêm. Quan tư lễ thực hiện nghi thức không chút sai sót, còn nàng chịu trách nhiệm đảm bảo an toàn và duy trì trật tự ở ngoài đại điện.

Nàng đứng trên mái, đó là nơi có thể quan sát rõ toàn bộ hoàng cung. Có thể trông thấy thích khách, có thể trông thấy binh mã các lộ, cũng có thể trông thấy Hoàng hậu lộng lẫy trên lễ đài. Vẻ đẹp của nàng ấy, đủ khiến tất cả mọi người phải tự ti.

Bao gồm cả người đang đứng trên chỗ cao này – Tả Thương Lang.

Vẻ đẹp đó, quả thực khiến người ta ghen tị.

Nếu Tả Thương Lang có ý muốn Mộ Dung Viêm sẽ xót thương nàng, nàng đã chết từ lúc bấy giờ rồi. Có lần gió thổi qua, thêm vài phần buốt giá, nàng nhìn về phía buổi đại lễ bên dưới, hai người họ tay trong tay. Cho dù nàng cố gắng không nghĩ ngợi nữa, nhưng vẫn không tránh được cảm giác quạnh hiu. Nơi biển người khó tới, một vai phụ, đang ngấm vai chính cô đơn.

Đám đông có vẻ khác thường, Tả Thương Lang lao tới trong chớp mắt, nỗ lực đọc của tên thích khách vừa giương, nàng đã vận trệ tay hắn, sau đó nhanh chóng điểm huyệt, cuối cùng áp giải hắn rời khỏi, ra bên ngoài mới giao cho Vương Nam, không hề gây ra bất cứ sự hỗn loạn nào.

Cả đội Ngự lâm quân không ai dám mở miệng, tin này truyền ra ngoài họ sẽ bị phạt tội không làm tròn chức trách, sợ rằng chém đầu vẫn còn nhẹ nhàng. Nàng cũng không nói gì, lặng lẽ quay lại vị trí cũ, vẫn chăm chú quan sát toàn cục như con sói cần mẫn.

Người người trong Ngự lâm quân đều mở to mắt, chỉ mong có thể lục soát cả con kiến đang bò qua.

Tối, nàng trở về phủ Tướng quân. Cả một ngày phải cảnh giác đề phòng, nói không mệt mỏi chắc chắn là nói dối. Trong phủ chỉ có một thị nữ lần trước được đưa tới, nàng đặt tên là Tả Vi Vi, khiến cung nữ đó cảm động tới mức chỉ hận không thể dập đầu lạy ba cái.

Ngâm mình trong nước ấm, nàng vuốt nhẹ cơ thể hơi thô ráp của mình, ngắm nhìn làn da màu bánh mật trong nước, tự nhiên thở dài một tiếng.

Siết chặt tấm chăn mỏng trên giường, vẫn không sao ngủ được, nàng chăm chú ngắm nhìn ngọn nến cháy bập bùng trên bàn, cảm giác thế giới này quá mức tịch liêu.

Đột nhiên có tiếng động khe khẽ, Tả Thương Lang lập tức nắm chặt cung bạc bên gối, vừa xoay người đứng dậy đã bị một thân hình đè nặng xuống, sau đó ánh nến trên bàn cũng phụt tắt.

Người này toàn thân nồng nặc mùi rượu, vô cùng thô bạo xé tan váy trong của nàng. Chỉ là hơi thở này, nàng nhận ra là của hắn. Nàng không phải không vui mừng ngạc nhiên, chỉ là thấy có chút mông muội, dường như không tin vào mắt mình. Người này... bỏ lại tân Hoàng hậu mới sắc phong, chạy đến đây làm gì?

Hắn không để nàng phải nghi hoặc hồi lâu, chẳng hề làm bước dạo đầu, tiến sâu vào cơ thể nàng. Còn nàng, rõ ràng đã hoàn toàn thích nghi với hắn.

Mộ Dung Viêm thỏa mãn rên rỉ vài tiếng. Cơ thể này lúc nào cũng vậy, dù hắn chỉ cần dùng một tay chạm nhẹ, nàng đã có những chuẩn bị thích hợp chào đón hắn.

Lực ở tay hắn hoàn toàn không có chừng mực, lưu lại vài vết mờ trên làn da bánh mật của nàng. Cảm nhận được sự phối hợp của người phía dưới, hắn càng điên cuồng hơn, như đang phát tiết gì đó, cánh tay to rộng của hắn như muốn nghiền nát hàng lông mày của nàng. Nàng rên khẽ, cuối cùng không chịu nổi gát tay hắn ra, hắn lại dùng sức áp chế nàng dưới thân, lực càng mạnh hơn, giọng nói mơ hồ: “Ta còn tưởng nàng không biết đau là gì!”

Tả Thương Lang không biết vì sao hắn tức giận, nỗ lực phối hợp cùng hắn để giảm bớt đau đớn ỉn.

Hắn đứng dậy, ép nàng mở miệng, đem một viên thuốc màu đỏ ấn vào, dùng sức bắt nàng nuốt xuống, quay người mặc quần áo chỉnh tề rời đi.

Đến, thần không biết quỷ không hay, đi, cũng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có Tả Thương Lang ôm tấm chăn mỏng ngồi trước đầu giường, cơ thể nóng bừng dần nguội lạnh, trống rỗng không cùng.

Nàng thấp lại ngọn nến, nhìn chằm chằm thứ ánh sáng trên bàn, sau đó nhắm mắt ngủ.

Lúc trước Viêm triều hai phe phân tranh, một số nước lân bang thừa cơ gây rối, nay đại cục ổn định, đương nhiên phải xử lý chuyện biên cương. Vì thế, Tả Thương Lang không ở trong cung thường xuyên, nàng thường ở ngoài biên ải, chỉ có trên những bức quân hàm từ xa chuyển về kinh mới không ngớt những nét chữ rần rở của nàng.

Tháng thứ hai, truyền đến tin Khương Hoàng hậu mang thai, triều đình trên dưới vui mừng khôn xiết, Tả Thương Lang ngồi trong doanh trại ngoài biên cương ngắm nhìn tấm thiệp màu đỏ, bên trong có kèm mật chỉ phải công hạ Lạc Liêu. Nàng chỉnh tề ngồi trong trướng lớn, nghĩ về người ở phương xa... lúc này chắc hắn đang rất hạnh phúc.

Người có tình... cuối cùng cũng thành thân thuộc.

Quân hàm qua lại thường xuyên, chữ viết của hắn ngắn gọn mà súc tích, Tả Thương Lang thường nhớ lại lần đầu hắn hỏi nàng đầy mê hoặc: “Có phải nàng thích ta?”

May thay nàng không có nhiều thời gian nhưng nhớ, ngoài biên ải bão cát rất lớn, khí hậu không ổn định, ồm là chuyện rất xa xỉ đối với nàng. Thế nên, nàng học cách tự bảo vệ mình, học cách tự chăm sóc mình, học cách kiên cường, cũng học được sự trầm tĩnh. Trước mặt các thuộc hạ của mình nàng luôn là một người tính toán kỹ càng. Nhưng trong số các nước lân bang, Liêu Thành là lớn nhất. Tả Thương Lang vốn định dùng kế vây hãm, ngăn thương gia vào thành, vậy một năm rưỡi sẽ bắt đầu ra tay, để có thể giảm số lượng hy sinh đến mức tối thiểu. Giờ nếu muốn dùng Liêu Thành làm quà chúc mừng tiểu Hoàng tử, thời gian không thể chậm trễ được nữa.

Liêu Thành địa thế hiểm yếu, nếu chỉ có quốc vương Phan Lập Hồng thì không đáng sợ, có điều...

Tả Thương Lang lặng lẽ lật xem cuốn sổ trong tay, đó là tư liệu về tướng Long Bình của Liêu Thành. Người này không ham tưu sắc, được lòng quân sĩ, dụng binh như thần. Khi Mộ Dung Viêm và Mộ Dung Nhược

tranh đấu, hắn chỉ dựa vào vốn vụn gần mười vạn binh lực trong tay lập ra Liêu Thành, đưa Phan Lập Hồng lên làm vua.

Người này vô cùng cơ trí, hắn đã tính toán đường lui cho Liêu Thành khi Mộ Dung Viêm đánh bại Mộ Dung Nhược. Hiện nay lương thảo trong thành đầy đủ, dùng kế “dĩ dật đãi lao”¹, bởi đại quân của Tả Thương Lang từ xa tới, cần dùng số lượng lương thảo khổng lồ. Hơn nữa nếu luận địa hình, chắc chắn không thể am hiểu bằng đối phương.

Tả Thương Lang phân tích hậu quả bầm báo Mộ Dung Viêm, nhận được sáu chữ hồi âm: “Không tiếc bất cứ giá nào!”

Ngũ khí quyết tuyệt, mệnh lệnh không thể làm trái, bất cứ giá nào?

Tả Thương Lang mật lệnh phó tướng Thành Đào quản lý toàn bộ việc quân. Hai người bí mật bàn bạc đến đêm, Thành Đào vẽ mặt ưu sầu nhìn nàng rời khỏi quân doanh.

Tả Thương Lang vốn định đi hành thích Long Bình, nhưng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thủ vệ Liêu Thành sao có thể phát hiện ra nàng, nhưng nàng tìm khắp phủ Long Bình mấy giờ, cũng không thấy bóng dáng người đó. Sau đấy mới biết hắn ở trên tường thành, đi tuần cả đêm.

Hắn cũng nghe qua danh tiếng Tả Thương Lang, biết rõ lần này đối phương tình thế bất buộc, tuy đã chuẩn bị gần ba năm, nhưng thắng bại vẫn rất khó đoán. Nói không lo lắng, là nói dối.

Tả Thương Lang ở đứng trên đường cách thành hơn hai dặm đợi hắn, từ canh ba nửa đêm đến tận khi trời sáng.

Nàng quan sát địa hình, tuy Phong hỏa Liên hoàn tiễn bị bể thành đai kim loại thô cứng đeo bên hông, nhưng nàng tự tin khi kiệu đi qua, trong chớp mắt sẽ bắn chết hắn, hơn nữa nàng còn có thể đào tẩu một cách suôn sẻ.

Nhưng... hắn cưỡi ngựa đi qua.

Tả Thương Lang hơi lúng túng, cho dù có nhanh hơn nữa, cũng không thể dùng Phong hỏa tiễn bắn chết hắn, ngựa cũng vẫn còn nguyên.

Thế nên, lần đầu tiên, kế hoạch ám sát của nàng thất bại.

Nhưng không sao, nàng an ủi bản thân, đến phủ hắn thăm dò.

Long phủ quả thực không có quá nhiều thủ vệ, Tả Thương Lang điều tra tứ phía nơi này, may lại đúng lúc nửa đêm, có cỏ cây che bóng. Nàng yên lặng nép trong bụi cỏ trước cửa sổ phòng hắn, trong lúc vừa định lấp Phong hỏa Liên hoàn tiễn, có thứ gì đó mát mát bò lên chân.

Tả Thương Lang cúi đầu nhìn thấy một con rắn ‘xanh xanh đỏ đỏ, đang khè cái lưỡi về phía mình. Lúc ấy, nàng không nghĩ được gì hết, hét lên một tiếng giữa Long phủ nhỏ bé này.

3. Chương 3: Đa Tình? Si Tình

Tả Thương Lang đành phải giả vờ ngất, “hung thủ” kia cũng bị tiếng thét chói tai của nàng làm sợ hãi, vội vàng để lại dấu vết trên cổ nàng rồi chạy mất. Long Bình cũng nghi ngờ nàng lai lịch bất minh, nhưng... trong tình cảnh này nếu nói nàng có mưu đồ bất chính thật cũng khó tin.

Long Bình ôm nàng đặt lên giường, có mấy bước chân, Tả Thương Lang suýt đã mở mắt nhìn hắn, trước giờ chưa từng có người nào ôm nàng như vậy.

Trên giường, Tả Thương Lang giả vờ hôn mê, đột nhiên nàng nghĩ nếu như nói mình xuyên không tới đây, không biết liệu hần có tin?

Cảm giác được hơi thở bên người, nàng không dám mở mắt, thầm nghĩ đối sách trong đầu. Một đôi tay đang bôi thứ gì đó lên cổ nàng.

“Tướng quân, Tôn phu nhân không sao, hẳn không phải loại kịch độc, phu nhân ngất đi ắt hẳn do sợ hãi quá độ, không đáng ngại.”

“Khụ, nàng... được rồi. Tử Đồng, tiễn đại phu.”

“Vâng thưa Tướng quân.”

Tả Thương Lang làm khách ở Long phủ hai tháng trời, năm ấy nàng hai mươi một tuổi, vẫn chưa cầm binh được bao lâu, nên không thể coi nhẹ sống chết.

Mỗi lần Long Bình gắng hỏi, nàng đều vờ bị câm, khoa chân múa tay chỉ loạn một hồi, hần không hiểu, đành cho qua.

Hai tháng sau đó, Tả Thương Lang vẽ xong toàn bộ bản đồ quân sự bố trí phòng ngự của Liêu Thành. Khả năng trinh sát của nàng, ngay đến Mộ Dung Viêm cũng đánh giá rất cao.

Long Bình cũng không hề đuổi nàng. Một cô nương yếu đuối, không có nơi để đi, mà hần phải bảo vệ bách tính trong Liêu Thành, nếu đuổi nàng có thể đi đâu đây?

Tuy Long Bình đã san bằng toàn bộ hoa cỏ nơi rấn có thể ẩn nấp trong phủ, tuy Tả Thương Lang cần người miệng mềm cũng không thể không cho hần chút thể diện, nhưng hai người cũng chẳng hề trước hoa dưới trăng thề non hẹn biển.

Trước giờ Long Bình đối với nàng nhã nhặn giữ lễ, khi nói chuyện hòa nhã khiêm tốn, có lúc tươi cười tán dương nàng. Tả Thương Lang vẫn hờ hững làm ngơ, đối với loại người lớn lên trong hoàn cảnh như nàng, đến bản thân cũng không quá tin tưởng huống hồ...

Đằng sau Liêu Thành là Vọng Liêu sơn, trên núi có nhiều dã thú và chim muông quý hiếm.

Đông về, Long Bình hướng dẫn thuộc hạ giúp người dân cùng nhau săn bắn tích trữ lương thực.

Đến tháng thứ năm, Thành Đào dẫn binh mã công thành. Lúc bấy giờ, mối quan hệ giữa Tả Thương Lang và Long Bình đã rất tốt, nàng đứng trên thành trông hần dẫn binh nghênh chiến.

Tay siết chặt Phong hỏa Liên hoàn tiễn dắt ở lưng, nàng chọn góc bắn tốt nhất, cự ly hợp nhất, cũng là nơi không ai chú tới nhất. Tả Thương Lang chậm rãi hợp Phong hỏa Liên hoàn tiễn, không có tên, nàng căng dây ngắm thẳng vào Long Bình, vút nhẹ một tiếng.

Long Bình đang giao chiến cùng Thành Đào trên lưng ngựa, một luồng tiễn phong mạnh mẽ từ sau lưng khiến hần quay đầu, nhưng không kịp chặn. Tiễn khí xâm nhập vào cơ thể. Không biết do run hay do lực đẩy của tên, hần ngã người về phía sau, sau đó dần dần trở lại vị trí cũ.

Như không có chút đau đớn, hần đảo mắt tứ phía, người đứng trên thành tóc đen áo dài trắng, tựa tuyết rơi trong gió. Hai quân đang đối chọi kinh hãi tại chỗ, cây cung trên tay nàng dưới làn gió thu lấp lánh, ánh quang chói lọi.

Cửa vào lòng người thật đau.

Nhéch môi, nàng lại giương cung, Long Bình đột ngột xoay người nấp dưới ngựa, đối diện với tiễn phong đang mạnh mẽ lao tới, bình tĩnh vứt bỏ trường thương của mình.

Khóe môi rỉ máu, áo giáp dưới thân hiện rõ màu đen sáng loáng, xung quang chợt yên tĩnh. Hần im lặng nhìn người bên trên thành tay áo tung bay. Đối diện với sát tinh nơi sa trường trong truyền thuyết này, hần bình thần buông vũ khí của mình.

Mũi tên thứ hai xuyên qua cơ thể, thấm đẫm mảng máu lớn, hần chỉ nhìn nàng không nói gì. Ánh mắt đó, Tả Thương Lang chưa từng trông thấy.

Nàng siết chặt lấy cung, nhưng chỉ thấy tay mình nặng tựa ngàn cân, dùng toàn bộ sức lực cũng không thể nào bắn tên ra được.

Lúc này, mọi người xung quanh mới kịp phản ứng, đợi khi đuổi tới nơi đã không thể nào ngăn cản được nàng.

Quân sĩ Lạc Liêu thành bắt đầu dao động, liên tiếp bị đánh lui. Tả Thương Lang phi xuống dưới, lặn vào đám đông, nhanh như cắt nhảy lên một con ngựa, Thành Đào dẫn theo người thừa thắng truy kích. Tả Thương Lang tàn nhẫn cũng tàn nhẫn rồi, nàng quay đầu, nhìn về nơi có vị tướng lĩnh toàn thân đầy máu, được quân sĩ liều mạng bảo vệ tháo chạy.

Tại sao không tránh? Chỉ là tiền khí, huynh có trường thương trong tay, cũng đã có sự phòng bị, tại sao lại để ta bắn thương huynh lần nữa?

Nàng về triều chúc mừng tiểu Hoàng tử chào đời, Khương Bích Lan được phong hậu tám tháng đã sinh hạ Hoàng tử, cả triều đình xôn xao.

Nhớ lại mật chỉ nhất định phải chiếm được Lạc Liêu thành của Mộ Dung Viêm, rồi sự khác thường của hấn sau lễ sắc phong Hoàng hậu, Tả Thương Lang mơ hồ đoán ra được sự tình.

Tiểu Hoàng tử ra đời không lâu, Lạc Liêu thành chính thức quy hàng. Nịnh thần trong triều a dua nịnh hót cho rằng đây là điềm lành, tiểu Hoàng tử là cát tinh chuyển thế, bảo vệ Viêm triều.

Không ai nhắc tới mũi tên nơi tường thành, cũng không nhớ tới trận huyết chiến ngoài biên cương. Đôi khi, Tả Thương Lang nghĩ, có lẽ trên đời này có một số người, sinh ra để hưởng vinh hoa phú quý.

Tả Thương Lang khải hoàn về triều, nhìn hấn ngồi trên ngai vàng trong đại điện, tưởng như đã cách xa mấy kiếp. Nàng nửa quỳ dưới đất, tóc dài buộc cao, tay phải cầm cung, cúi đầu, vẫn phục tùng hấn như trước.

Triều thần bắt đầu giở trò xu nịnh, Tả Thương Lang mặt không biểu cảm, im lặng không tham gia, cuối cùng những người kia phải tự động ngậm miệng.

Buổi lễ chúc mừng sinh nhật tiểu Hoàng tử bị hoãn lại, lúc bãi triều đã rất muộn, Mộ Dung Viêm làm như vô ý nói: “Muộn rồi, nàng tạm ở lại Nam Thanh cung đi.”

Lời nói như mệnh lệnh, chẳng thể khước từ.

Trong thư phòng, mấy vị đại thần ngập ngừng ấp úng:

“Hoàng thượng, Tả Tướng quân tuy công lao hiển hách, nhưng cũng chỉ là phận nữ nhi, nếu giao toàn bộ quân đội Viêm triều vào tay nàng, liệu có quá mạo hiểm...”

Mộ Dung Viêm vẽ mặt thờ ơ: “Chẳng lẽ giao cho người?”

Quần thần kinh hãi: “Thần không dám.”

Hấn bắt đầu chậm rãi phê duyệt tấu chương, mọi người ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng cũng phải khom lưng ra ngoài. Tả Thừa tướng Tiết Thành Cảnh nhìn vẩy cánh của Hữu Thừa tướng, hừ, tiệc mừng đầy tháng tiểu Hoàng tử còn chưa qua, đã muốn tranh quyền lực về phía mình!

Vương công công đợi mọi người rời đi hết, mới cẩn thận nói: “Hoàng thượng, hôm nay vẫn tới chỗ Hoàng hậu chứ ạ?”

Mộ Dung Viêm gác bút: “Ừ, đến thăm nàng.”

Khương Bích Lan có chút thấp thỏm không yên, lúc bấy giờ nàng không có ấn tượng gì với Tả Thương Lang. Ban đầu, nàng còn có thể ra vẻ với Mộ Dung Viêm, phách lối kiêu ngạo. Nàng tự tin Mộ Dung Viêm trong tay nàng vẫn là nam nhân có thể vì mình mà hy sinh toàn bộ thiên hạ.

Nàng thậm chí tự tin khiến hấn cả đời thuộc về nàng. Nhưng... đồ dành đứa bé trong lòng, nàng có chút hối hận vì ban đầu e ngại hấn quá hung bạo, thậm chí đến góc áo của hấn cũng chưa chạm vào, khiến giờ đây muốn đổ cho hấn cũng không được.

Nhưng từ đầu đến cuối, nàng chưa từng nói không muốn đứa con này, nàng quá hiểu Mộ Dung Viêm, hấn thích những nữ nhân thuần khiết thiện lương. Khương Bích Lan, Mộ Dung Nhược sớm đã tiêu tan rồi, cuối cùng mi đang ở bên Mộ Dung Viêm đấy thôi. Phải nắm chắc cơ hội, nếu mi thất sủng, gia tộc của mi, nhi tử của mi, ngay chính bản thân mi cũng không có kết cục tốt đẹp.

Mộ Dung Viêm ở lại chỗ Khương Bích Lan. Nàng để bà vú ôm tiểu Hoàng tử ra ngoài, lặng yên nhìn hấn. Đối diện hồi lâu, nàng đột nhiên nói: “Viêm, để Lan Nhi múa cho chàng xem nhé.”

Hấn đặc biệt cho phép nàng, khi không có ai không cần giữ lễ.

Hấn khẽ gật đầu. Những ngày này hấn cảm thấy thái độ của Khương Bích Lan đối với hấn thân thiết hơn trước rất nhiều. Nếu như đứa con có thể khiến nàng hồi tâm chuyển ý ở bên ta. Mộ Dung Viêm sẽ coi nó như con đẻ của mình, mặc dù điều này quả thật rất đáng cười.

Ra khỏi Tê Phượng cung, đêm đã khuya, Vương công công run run thấp đèn lồng: “Hoàng thượng, người...”

“Đến Nam Thanh cung một chuyến.”

“Nhưng đã muộn thế này, chắc hấn Tả Tướng quân đã đi nghỉ rồi...”

Mộ Dung Viêm cười tà: “Bổn vương không tới, sao nàng ấy có thể ngủ được.”

Nghĩ lại thân phận của Tả Thương Lang ngày trước, Vương công hơi hơi hiểu ra, im lặng dẫn đường.

Tả Thương Lang vẫn chưa ngủ. Thị nữ thân cận bên nàng, Tả Vi Vi, kinh hãi khi thấy Hoàng thượng đêm khuya giá lâm, lo lắng nhìn ánh nến chưa tắt trong phòng, đang muốn chạy vào bẩm báo, Mộ Dung Viêm liền xua tay ngăn cản.

Đã vào đầu đông, khí trời hơi lạnh, may mà Tả Thương Lang chịu khổ nơi biên quan đã quen, cảm thấy khí hậu trong thành đỡ hơn rất nhiều. Khi hấn vào. nàng đang ngăn người ôm gối gấm, vừa quay đầu đã bị hấn ngăn lại hành động chuẩn bị đứng dậy.

Hơi lạnh từ bên ngoài vẫn chưa hết, hấn thò tay vào trong chăn, nàng khẽ kêu lên, bàn tay giá buốt kia tùy tiện quấy nhiễu trên người nàng.

Khuôn mặt nàng hơi ửng đỏ, không dám động dậy linh tinh, ánh mắt lấp lánh như con cún nhỏ phục tùng nhìn hấn, Mộ Dung Viêm cũng không chế ngự được nữa, bắt đầu có ảo giác “tiểu biệt thảng tân hôn.”²

Trong cung, để củng cố quyền lực, hấn lập thêm vài phi tần, nhưng thường ngày e ngại Khương Bích Lan, hấn rất ít sủng hạnh họ. Chỉ có ở chỗ nàng mới hoàn toàn không có gánh nặng gì.

Mộ Dung Viêm tiến vào cơ thể nàng, nhưng vẫn có kiềm chế: “Có nhớ ta không?” Nàng nhẫn nhịn chịu đựng hành động thô bạo của hấn, đỏ mặt gật đầu. Mộ Dung Viêm không hài lòng, thấp giọng: “Nói!” Nàng cúi mặt vào trước ngực hấn, rầu rĩ nói có.

Hấn bật cười, cười tới mức nàng không dám nhìn.

Khi hấn phát tiết trong cơ thể nàng, Tả Thương Lang rất muốn hấn ôm mình, nhưng hấn chỉ nhanh chóng sửa sang y phục rồi vội vàng rời đi. Tả Thương Lang lại tiếp tục ôm chăn ngồi ngây ngốc, ngày đông này sao tự nhiên lạnh đến vậy.

Tả Vi Vi vẫn đứng hầu bên ngoài, Mộ Dung Viêm vừa đi khỏi, nàng lập tức đem một chậu nước nóng vào, muốn hầu hạ chủ nhân như thường lệ. Tả Thương Lang chỉ cười trừ xin lỗi, nàng không quen làm phiền người khác.

Tả Vi Vi vẫn như bình thường, giúp nàng cởi xiêm y, ngâm mình trong nước nóng. Những vết tím bầm khiến nàng ta cau mày, có chỗ còn bị rách da. Vị Hoàng thượng này trên giường thật không biết nặng nhẹ gì cả.

Vì Vi thu dọn giường chiếu, giúp Tả Thương Lang lau rửa sạch sẽ rồi đỡ nàng lên giường, cũng không biết nói gì nữa, lặng lẽ ra ngoài.

Ngày hôm sau, trong ngự thư phòng, Vương công công đang chuẩn bị danh sách ban thưởng, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, hỏi: “Hoàng thượng, Tả Tướng quân thắng lợi trở về, trong danh sách này liệu có nên thêm gì không ạ?” Hắn vốn là người linh hoạt nhanh nhẹn, thấy Mộ Dung Viêm đêm khuya còn tới chỗ Tả Thương Lang nên cho rằng hắn đối với nàng cũng có chút tình nghĩa.

Nhưng không ngờ, Mộ Dung Viêm chỉ lười biếng xua tay: “Người xem thế nào rồi làm đi.” Thế nên. Vương công công cũng không hiểu lắm: “Chủ nhân, người ta nói, lòng đàn bà như cây kim đáy bể. Tại sao đối với Người, đến dạng nữ nhân như Tả Tướng quân cũng phải ngoan ngoãn phục tùng. Cũng không thấy Người đối tốt với nàng. Người nói phế hậu, nàng lặng lẽ gặt đầu. Người nói muốn nàng chuyển ra ngoài, nàng cũng âm thầm chuyển đi, Người nói trở về, nàng liền lặng lẽ quay lại.”

Mặc dù lời nói có vài phần nịnh hót, nhưng cũng là sự thật.

“Trước đây người đã từng nuôi chó chưa?”

“Chuyện này... nô tài... cũng đã từng.”

“Nuôi chó cũng cần phải có kỹ xảo của nuôi chó, người không thể cho nó ăn quá no, để chó được nuông chiều mà sinh ra kiêu ngạo, lười biếng không chịu làm gì. Nhưng người cũng không thể để nó quá đói, nếu không nó sẽ bị kẻ khác dụ dỗ mà chạy đi mất. Quan trọng không phải ở chỗ người đối tốt với nó đến đâu, mà là mỗi lần người tốt với nó, đều khiến nó không thể nào quên.”

Đạo lý này, Vương công công vẫn mãi không thể hiểu nổi, rất nhiều năm sau đó Mộ Dung Viêm mới biết, lúc này hắn đã lãng phí điều gì.

4. Chương 4: Ta Là Quân, Người Là Thần

Tiệc đầy tháng tiểu Hoàng tử vô cùng long trọng. Quan lại đều chắc chắn đây chính là Thái tử tương lai, cho nên người nào người nấy đều khen ngợi tán tụng tiểu Hoàng tử anh tuấn, phúc hậu rất giống Hoàng thượng bây giờ.

Khương Bích Lan mỉm cười, thi thoảng liếc nhìn Mộ Dung Viêm. Còn Mộ Dung Viêm hồ hững uống rượu, mặt mày thản nhiên. Tả Thương Lang không thích ồn ào náo nhiệt, ngồi ngay ngắn, lặng lẽ uống rượu.

Hữu Thừa tướng được phong làm Quốc trưởng, đương nhiên rất hả dạ, bế tiểu Hoàng tử từ tay bà vú, đặc ý nhìn Tả Thừa tướng, lại thấy Tả Thương Lang còn chưa đứng dậy, khó tránh khỏi có chút không vui.

Hắn với vẻ mặt không chút giấu giếm, bế đứa trẻ đến trước Tả Thương Lang: “Tả Tướng quân, sao lại ngồi uống rượu một mình thế này? Mau mau nhìn tiểu Hoàng tử coi.”

Tả Thương Lang vốn quanh năm chinh chiến nơi xa trường, nào biết bế trẻ con, nhưng trước mặt mọi người, nàng không tiện từ chối, đưa tay đỡ lấy đứa nhỏ. Đột nhiên tay tê tê nàng giật mình, tiểu Hoàng tử quẩn trong tả cứ thế rơi xuống đất.

Toàn bộ đều kinh hãi.

Tả Thương Lang phản ứng nhanh nhẹn, kịp thời đưa tay đỡ lấy, cùng lúc chạm vào tay Hữu Thừa tướng, tiểu Hoàng tử không sao, nhưng khóc thét lên.

Khương Hoàng hậu hoảng hốt chạy tới ôm lấy tiểu Hoàng tử. Hữu Thừa tướng sắc mặt trầm xuống: “Tả Tướng quân, con trẻ vô tội, bỗng Thừa tướng thấy ngài một mình uống rượu tẻ nhạt, vậy mà ngài xem thường, chẳng lẽ là cố ý?”

Khương Hoàng hậu không biết vì sao phụ thân lại muốn đối phó với nữ Tướng quân này, nhưng chẳng lẽ không giúp ông? Nàng bèn ôm tiểu Hoàng tử tới chỗ Hoàng thượng, khóc như mưa trút.

Tả Thương Lang không nói lời nào, từ nhỏ sống cùng bầy sói, khi được cứu ra cũng phải lớn lên trong môi trường tàn khốc, nàng không giỏi bao biện. Nàng quay đầu, lẳng lặng nhìn Mộ Dung Viêm.

“Vương Nam.”

“Có thuộc hạ.”

“Dem nhốt Tả Thương Lang vào thiên lao, chờ thẩm vấn sau!”

“Thế này... vâng.”

Vương Nam do dự một lúc, không phải nàng chiến thắng trở về ư? Tại sao lại dễ dàng bị tống vào thiên lao như vậy?

“Tả Tướng quân, mời.” Giọng của hắn rất nhỏ, lệnh vua khó cãi. Tả Thương Lang xoa xoa tay, cảm giác tê buốt vẫn chưa tan. Hai binh sĩ cũng không dám ra tay áp giải nàng, lúc ra khỏi cửa cung, nàng đột nhiên quay đầu nhìn, trong chớp mắt Mộ Dung Viêm tưởng như nàng đang khóc.

“Hoàng thượng...” Tiết Tả Thừa tướng vừa mới mở miệng đã bị hắn chặn lại, triều thần càng không dám có ý kiến, chỉ có Khương Hoàng hậu thấy lạ. Trước kia, quan lại nếu dám có ý phản nghịch sẽ bị xử lý ngay tại chỗ nhưng nàng ta, chỉ bị tống vào thiên lao...

Tả Thương Lang ở trong thiên lao, móc meo cũ kỹ, tối tăm ẩm ướt, nhưng nàng vẫn chịu được, bởi trước kia nàng từng ở trong hoàn cảnh tồi tệ hơn thế này nhiều.

Nàng chỉ sợ ngục tối mỗi đêm đều đi hắt nước, quần áo ẩm ướt dính vào người, đang vào mùa đông, rất khó chịu.

Tả Vi Vi âm thầm giúp nàng đem quần áo tới, nhìn người trong thiên lao trên dưới ướt đầm, nàng ta chợt nhớ tới vị chủ cũ từng sống trong lãnh cung của mình. Tuy người trước mắt nắm giữ ngàn quân, tung hoành ngang dọc, nhưng chung quy lại vẫn chỉ là một nữ tử.

Vốn dĩ trong thiên lao không cho phép thăm hỏi, nhưng trái tim con người cũng có máu có thịt, tên của nàng khắp Viêm triều mấy người không biết, cho nên mọi người cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nàng ở trong thiên lao được một tháng thì một vị công công đến tuyên chỉ, phục hồi chức vị cho Tả Thương Lang, lập tức lên đường dẹp loạn Ấn Bắc quan.

Nàng vẫn đứng trong ngục không chịu ra.

Thái giám không dám ra tay, đành về bẩm báo Mộ Dung Viêm. Hắn tới rất nhanh, trong gian ngục tối đen, hắn đứng đưng nhìn nàng: “Sao? Nàng âm ỉ à?”

Nàng vẫn nửa cúi đầu, nắm lấy đôi bàn tay đang buốt lạnh của mình. Hắn dần hết nhẫn nại, một tay nâng cằm nàng, dùng sức như muốn bóp nát xương cốt. Hai mắt chạm nhau, hắn mới thấy ánh lệ nơi khóe mắt nàng.

“Nhớ cho kỹ, ta là quân, ngươi là thần.”

Nàng đưa tay lĩnh chỉ, cúi đầu khấu tạ long ân. Phải rồi, người là vua, thần là bề tôi. Người muốn sự trung thành, thần sẽ cho người sự trung thành.

Mộ Dung Viêm cũng thấy những vết nứt nẻ trên tay nàng. Bè phái của Hữu Thừa tướng vốn không đồng ý thả nàng ra, nhưng Ấn Bắc quan nổi loạn, trong buổi thiết triều, Mộ Dung Viêm thản nhiên nói: “Vệ Hữu Thừa tướng đã chọn được người thích hợp?”

Hữu Thừa tướng ngay lập tức đề cử cháu trai Thiện Thanh Viễn. Mộ Dung Viêm hồ hững nói, nếu thắng ban hầu phong tướng, nếu thua, tru di cử tộc.

Hữu Thừa tướng cực kỳ kinh hãi, lập tức trở nên nghiêm túc, vô cùng quả quyết tâu: “Hoàng thượng, thần nghĩ lần này nên để lão tướng ra tay. Huống chi Tả Tướng quân chiến công hiển hách, nếu giam giữ lâu, cũng không ổn. Chi bằng cho nàng ta một cơ hội lấy công chuộc tội.”

Nhìn người lúc này cúi đầu không nói gì, hẩn xua tay cho thuộc hạ lui xuống, nửa ngồi xổm trước mặt nàng, vốn muốn đưa tay ôm nàng một cái, thế nhưng không biết đã bao ngày nàng không tắm, mùi chua trên người không thể chịu nổi. Cho nên, hẩn chỉ nhẹ giọng: “Về Nam Thanh cung trước.”

Lúc Tả Vi Vi hầu hạ nàng tắm rửa, suýt bật khóc. Nàng cũng khẽ an ủi nàng ta: “Cũng không phải người được yêu chiều gì, lúc trong đó cũng bao người ra vào thăm hỏi như vậy, có gì đáng khóc chứ.”

Đúng vậy, có gì đáng khóc chứ, cơ sao nàng lại buồn bã thảm sầu?

Tối, Mộ Dung Viêm tối, vẫn như cũ không ngủ qua đêm, chỉ cho nàng một chút vui vẻ, sau đó đứng dậy rời đi. Nàng mở miệng hỏi Tả Vi Vi đang giúp nàng lau người thay áo: “Đốt thêm một chậu than được không?”

Tả Vi Vi cẩn thận thoa thuốc mỡ lên bàn tay nứt nẻ của nàng gặt đầu không ngừng, vâng, tất nhiên là được.

Nửa mơ nửa tỉnh tới khi trời sáng. Hoàng đế đích thân tiễn biệt.

Cửa hoàng cung, một chén rượu nhạt.

Nàng cùng hẩn đối ẩm. Trước mặt người khác, lúc tiễn đưa ra trận, hai người đều giữ lễ vua tôi, chưa từng vượt qua nửa phần.

Đẹp loạn Ấn Bắc quan, mất nửa năm. Tả Thương Lang khi rảnh rỗi thường ngắm gió cuốn mây tan nơi biên ải. Tả Vi Vi cũng không sợ khổ thậm chí đôi khi nàng cảm thấy chiến trường ngoài biên quan này, dù da ngựa bọc thây, nhưng tự do tự tại, cũng không có gì không tốt.

Nàng ta thường kể chuyện về chủ nhân cũ của mình cho Tả Thương Lang nghe, về âm mưu quỷ kế chốn hậu cung, về sự được sủng ái của Vinh Quý phi trước đây, về ba năm ở lãnh cung, về chén rượu độc kết thúc.

Tả Thương Lang hai tay ôm gối, chăm chú lắng nghe. Trải nghiệm của nàng, thực ra rất ít.

“Ồ kìa, Tướng quân, người phải nói nhiều lên chứ, cả ngày được mấy chữ như vậy, người không thấy chán sao?” Tả Vi Vi vốn thích làm nũng, lay lay người nàng.

Những khi như thế nàng lại cúi đầu cười, nhưng vẫn như cũ chẳng nói được mấy câu.

Phản loạn Ấn Bắc quan đã bị trấn áp. Tả Thương Lang về triều, đương nhiên được phong thưởng. Mộ Dung Viêm biết nàng không quan tâm, nên cũng tùy tiện ban. Tả Thương Lang không thích mấy thứ châu quang bảo khí gì đó, thường thưởng lại cho người hầu trong phủ.

Nói là người hầu, nhưng cũng không nhiều, dù sao nàng cũng ít ở trong phủ, cho nên cũng chỉ có một quản gia, một nam bộc, và Tả Vi Vi.

Nàng ở trong phủ nghỉ ngơi, buổi tối Hoàng thượng thiết tiệc.

Ba tuần rượu, Mộ Dung Viêm lấy lý do vinh danh công trạng kính nàng một ly. Nhưng khi nàng đứng dậy uống cạn, hẩn cố ý mà như vô tình nói: “Trận Lạc Liêu thành lần trước, ái khanh có phải đã quên đưa cho bốn hoàng thứ gì không?”

Tả Thương Lang cả người chấn động, hẩn giống như chỉ tình cờ hỏi. Lòng không yên uống cạn rượu trong chén, nàng có chút bất an, hẩn... muốn nói đến bản đồ bố phòng quân sự ở Vọng Liêu sơn và bản đồ địa hình nơi đó?

Đêm, ngự thư phòng.

Tả Thương Lang cúi đầu quỳ trên mặt đất, đã một canh giờ trôi qua. Vương công công ở bên cạnh dè dặt cẩn thận, đến thở cũng không dám thở mạnh. Bầu không khí trong cung kỳ dị đến đáng sợ.

Mộ Dung Viêm chăm chú phê duyệt tấu chương. Công công của Tê Phượng cung tới hai lần, đều bị người ngoài thư phòng đuổi đi.

Canh hai, trán Tả Thương Lang bắt đầu đổ mồ hôi, hai chân đau như bị kim châm, nhưng nàng vẫn cố cúi đầu không để người khác thấy vẻ mặt mình.

“Sao, chẳng nhẽ cần bốn hoàng nhắc nhở nàng?” Mộ Dung Viêm không nhìn nàng, nói.

“Bẩm Hoàng thượng, thần... thần không biết thứ người muốn nói đến.”

“Tốt, vậy bốn hoàng nói cho nàng nghe. Lại đây.”

Hắn không cho nàng đứng dậy, nàng phải lê gối qua, di chuyển khó khăn. Vương công công vốn đang đứng hầu hạ một bên. Mộ Dung Viêm lạnh lùng vứt bỏ tấu chương, khiến hắn cùng một lũ người sợ hãi chạy ra ngoài.

Mộ Dung Viêm cúi đầu nhìn nàng: “A Tả, ta nghĩ nàng hiểu ta nhất, đừng thử thách sự nhẫn nại của ta.”

“Thần... thật sự không biết chủ thượng đang nói gì.” Tả Thương Lang cúi đầu. Mộ Dung Viêm khẽ thở dài, khi nói dối nàng thường không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Vậy cứ quỳ đến khi người biết thì thôi.” Hắn mặc nàng quỳ bên chân, hừ, cố ý đối gạt ta để bảo vệ hắn sao! Cảm thấy người bên cạnh toàn thân căng thẳng, Mộ Dung Viêm đương nhiên biết vì sao. Một con rắn, từ từ bò tới, dọc theo mép áo nàng lẻ lười khè khè.

Ngự thư phòng đương nhiên sẽ không thể nào xảy ra việc này. Mộ Dung Viêm biết. Hắn không chỉ biết, thậm chí còn tốn công rút hết nọc độc của nó.

“Quỳ!” Hắn quát lên không cho nàng đứng dậy, cảm thấy bàn tay bên chân nàng siết chặt lấy mép áo hắn. Con rắn kia chậm rãi bò lên từ sau lưng nàng. Khuôn mặt trắng bệch kia khiến hắn đột nhiên nghĩ đến cơ thể của nàng, cơ thể ấy bây giờ nhất định rất lạnh. Phút chốc, hắn muốn đỡ nàng dậy, nhưng không được, bức vẽ liên quan đến long mạch của Viêm triều, nhất định phải có.

A Tả, mới một thời gian ngắn, Long Bình kia đối với nàng, còn quan trọng hơn ta sao?

Canh tư sắp trôi qua, nàng cả người đổ mồ hôi lạnh, một tay vẫn siết chặt lấy áo hắn, như đã hóa đá, Mộ Dung Viêm không thể kéo dài được nữa, quẳng con rắn kia vào góc tường, nghiêng người ôm lấy nàng. Cơ thể của nàng lạnh buốt đúng như hắn nghĩ, làn da bánh mật nhợt nhạt vốn thô ráp, giờ sáng bóng do mồ hôi ẩm ướt.

Hắn đặt nàng lên sàn nhà lạnh lẽo, nàng cau mày cắn chặt môi, xương khớp đều cứng đờ. Ý thức mơ hồ, ngay cả đau đớn cũng mơ hồ, cổ nàng tê dại không thể cử động, trong mắt nàng chỉ nhìn thấy sàn nhà màu đen, lạnh lùng phản chiếu sự thảm hại của bản thân.

Hắn như muốn bóp nát xương nàng, thế rồi một giọt nước đổ xuống mặt đất, màu nước chéng choáng, một mảnh mơ hồ.

Nàng không thể lên triều, ngay cả việc ai đã đưa nàng về Nam Thanh cung, nàng cũng không biết. Tả Vi Vi chạy ra nhìn thấy nàng, thậm chí còn tưởng chủ nhân không cẩn thận ngã xuống hồ, cả người đắm nước.

Trên người thoang thoảng mùi rượu, nhưng trông nàng không có vẻ đang say. Cho dù có trải qua hoan ái mãnh liệt, sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ. Tả Vi Vi đỡ nàng vào thùng tắm, nàng cũng không tỉnh lại.

Đầu ngón tay trong nước nóng chạm vào cơ thể khẽ run rẩy, cả người nàng đầy vết thương nhưng không biết làm sao. Tả Vi Vi theo nàng nhiều năm, nhưng không quen ai trong cung hết. Huống chi mấy năm nay Hoàng thượng đối với nàng không coi trọng, còn người sống trong cung lại vô cùng thực tế.

Gắng gượng giúp Tả Thương Lang đắp thuốc, nàng vẫn ngủ không yên, cứ lặn lội đến khi chàng vắng, nước nhỏ giọt không ngớt, nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh. Tả Vi Vi loay hoay ngoài cung gặp được Vương Nam đang trực đêm.

Vương Nam lập tức đưa nàng đến Thái y viện, mấy vị Thái y đều thoái thác, sau còn đùn đẩy lẫn nhau. Cuối cùng, một lão Thái y thấy không được, thấp giọng nói:

“Hậu cung do Hoàng hậu nương nương làm chủ, quan hệ giữa Tả Tướng quân với Hoàng thượng... hơn nữa còn không được sủng ái, ai dám đi chứ..”

Vương Nam cười lớn, hần run run chỉ vào mấy tên Thái y, nàng ở bên ngoài chém giết không từ mạng sống cho các người ca múa mừng cảnh thái bình. Giờ lại để nàng bệnh, chết ngay trong hoàng cung rộng lớn này sao?

Mấy vị kia chợt dạ không nói gì, cũng không dám làm gì. Vương Nam hét cách, thăm dò xem Hoàng thượng đang ở đâu, rồi đến chỗ Tê Phụng cung. Khi Vương công công đi vào bẩm báo. Mộ Dung Viêm đang ngắm Khương Hoàng hậu múa, múa đẹp đến khuynh đảo thiên hạ, thật không phải hư danh.

Vương công công ghé tai hần thì thầm, hần rùng mình, nhớ lại tình trạng lúc nàng được đưa về, cũng muốn đến thăm. Khương Hoàng hậu lại rất thông minh, không nhảy múa nữa, tựa đầu trong lòng hần, nhuyển ngọc ôn hương nỉ non: “Hoàng thượng, có chuyện gì sao?”

Mộ Dung Viêm để mặc nàng quàng cánh tay mềm mại qua cổ, nói không ra lý do, đành quay sang dặn dò Vương công công: “Người ra ngoài chờ trước đi.”

Vương công công bèn ra ngoài đợi cùng với Vương Nam, Tả Vi Vi, mãi đến gần canh ba, chờ tới mức lòng người buốt giá.

Nhìn hai người rời đi, Vương công công cũng phải thở than, để vương xưa nay đều bạc tình.

Tả Vi Vi hoang mang lo sợ, vừa chạy vừa rơi nước mắt, Vương Nam cắn cắn môi: “Đi, đỡ Tả Tướng quân ra đây.” Nàng ta không biết hần muốn làm gì nhưng hiện tại cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể nghe theo lời hần.

Tả Thương Lang mặt đỏ bừng, nhưng cơ thể lại lạnh lẽo khác thường. Tả Vi Vi vất vả dìu nàng ra ngoài, Vương Nam buộc phải đỡ lấy, mặt nàng dán trong ngực hần, cũng hơi man mát.

Đêm khuya xuất cung, tuy trái với quy định, nhưng hần dù sao cũng là thống lĩnh Ngự lâm quân, chuyện này đối với hần không khó.

Hoàng thành ban đêm, người người đèn tắt. Vương Nam đánh xe một mạch tới y quán Diệu Thủ nổi tiếng nhất thành. Người ta vốn không chịu mở cửa, hần cứ thế phá cửa xông vào. Lương tâm người thầy thuốc, thấy Tả Thương Lang bệnh nặng. Phó đại phu cũng không dám chậm trễ.

Nàng vẫn gắt gao siết chặt vạt áo Vương Nam, như đang gặp ác mộng, thế nào cũng không chịu buông, hần đành để mặc nàng. Phó đại phu thấy cách ăn mặc của Vương Nam, biết hần không phải người thường, chuyện trong cung ông gặp nhiều rồi, không cần nhiều lời. Chỉ là Tả Thương Lang vẫn nửa tỉnh nửa mê.

Tả Vi Vi thổi ngòi thuốc đút cho nàng uống, gọi nàng Tướng quân. Phó đại phu lúc này mặt mày biến sắc. Viêm triều chỉ có một vị nữ Tướng quân: “Chẳng lẽ đây chính là Tả Tướng quân?”

Vương Nam không đáp. Phó đại phu tự hiểu, thân mặc quân trang, bình yên đẹp loạn, giúp bao người khỏi cảnh lưu vong, hà có đêm khuya mang trọng bệnh đến đây tìm thầy thuốc?

Phó đại phu không tiện hỏi nhiều, chỉ lặng lẽ kê đơn. Lúc mấy người kia ra khỏi cửa, ông đột nhiên nói: “Các vị, Phó mỗ không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau này nếu Tả Tướng quân cần, lão phu nhất định tới hầu.” Vương Nam biết Tả Thương Lang có địa vị rất lớn trong lòng dân, nếu không Mộ Dung Viêm đã chẳng lập nàng làm Thái tử phi để củng cố chính quyền. Hoàn cảnh đặc biệt, hần cũng không tiện nhiều lời, chỉ chấp tay cảm tạ Phó đại phu, rồi bế Tả Thương Lang lên xe ngựa.

Vốn muốn giao nàng cho Tả Vi Vi săn sóc, nhưng Tả Thương Lang không buông tay. Vương Nam thấp giọng dụ dỗ nàng: “Tả Tướng quân, xin hãy buông tay, thuộc hạ còn phải đánh xe.”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn hần, một lúc lâu đột nhiên nói: “Người không thể hôn thân một lần sao?”

Vương Nam mặt đỏ tía tai. Tả Vi Vi đang muốn đưa tay kéo nàng, nàng thì thầm: “Người xem, thần theo người nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ người vẫn chưa từng một lần hôn thân.”

Hai người vẫn chưa từng...

Mộ Dung Viêm thiết triều xong liền tới Nam Thanh cung, lúc ấy nàng còn chưa tỉnh. Thấy nàng hô hấp ổn định, bệnh cũng không quá nghiêm trọng, bèn sai người hầu tới, có lẽ nàng đang muốn tranh chút sủng ái mà thôi.

Khi hần đứng sát bên cạnh nàng, nàng cũng mở mắt. Mộ Dung Viêm lạnh lùng: “Giao bản đồ cho ta.” Thế là người đang đắp chăn nằm trên giường kia ngồi dậy, ánh mắt dần trở nên âm đạm, thần cứ tưởng... người đến thăm thần, thì ra là...

“Chủ thượng, thần thực không biết bản đồ nào.” Giọng nàng khàn khàn, khi mở miệng yết hầu tựa như bị kim châm.

“Hoàng thượng...” Tả Vi Vi đem bữa sáng lên, thấy cảnh tượng này, trong lòng kinh hãi: “Tả Tướng quân từ hôm qua tới giờ một hạt cơm còn chưa ăn, mời Hoàng thượng dùng bữa với Tướng quân trước rồi nói chuyện sau.”

Mộ Dung Viêm lạnh lùng liếc mắt, nàng ta lập tức im bật. Tả Thương Lang đột nhiên lớn tiếng: “Nô tài to gan, nuông chiều người quá nên giờ không biết phép tắc gì hết! Còn không mau cúi!” Tả Vi Vi sao không biết Tả Thương Lang giả bộ để bảo vệ mình, nhưng nàng vẫn rất lo lắng, chỉ khi Tả Thương Lang ném cái gối qua, nàng ta mới đành ra ngoài.

Mộ Dung Viêm thờ ơ nhìn nàng: “Chủ tớ phối hợp diễn không tệ.” Tả Thương Lang cẩn thận chú ý thần sắc của hần, chỉ sợ hần tính kế với Vi Vi. Nàng vén chăn làm bộ đứng dậy, do ban đêm toát mồ hôi, lại ăn mặc mỏng manh, hai gò má đỏ ửng vì bệnh, còn Mộ Dung Viêm vốn yêu thích cơ thể này, nên khó lòng kiềm chế được.

Hần lập tức vung tay ấn nàng lên bàn gỗ lim. Tả Thương Lang khẽ rên rỉ vài tiếng đau đớn, nhưng nàng không dám kêu. Khay trà, cốc chén trên bàn bị văng hết xuống đất. Nàng nỗ lực thuận theo hần, từ nhiều năm trước, nàng sớm đã biết cách để bản thân chịu ít đau đớn nhất.

Hần rất hài lòng với cơ thể này, hần vui vẻ thỏa thích dùng tay để lại trên da thịt nàng những dấu vết thô bạo. Khi tay hần nắm lấy bả vai nàng, nghe tiếng nàng rên khe khẽ, hần hưng phấn dùng sức, cảm giác được cả thân thể nàng đang căng ra, mới chậm chậm ghé bên tai nàng, không quên mục đích của mình: “Bản đồ ở đâu?”

Nàng đã cắn môi đến chảy máu, nhìn mặt bàn lắc đầu, sự kiên nhẫn của Mộ Dung Viêm đã tới cực hạn: “Long Bình về mặt này phải chăng cũng rất giỏi?”

Tả Thương Lang cố gắng tập trung nhìn hần, trong mắt tràn ngập bi thương.

“Nếu không, làm sao mới năm tháng, nàng lại phản bội ta vì hần?”

“Thần không hề.”

“Không hề?!”

“Chủ thượng, Lạc Liêu thành đã quy hàng rồi, người vì sao cứ phải đuổi cùng giết tận?”

“Người có tư cách gì mà chất vấn ta!”

“Á... Không, đừng, chủ thượng, xin đừng, người tha cho thần đi, xin hãy tha cho thần..”

Tả Vi Vi vẫn chưa đi xa, nghe thấy tiếng kêu rên mơ hồ từ trong phòng, nàng không biết vị Tướng quân dù bị kiếm kề cổ mặt vẫn không đổi sắc kia giờ đau đớn đến thế nào mà phải mở miệng cầu xin.

Lúc Mộ Dung Viêm rời đi, hần nhìn kỹ Tả Vi Vi, nô tì này chiếm vị trí không nhỏ trong lòng nàng. Có lẽ do ảnh hưởng tình mẫu tử từ loài sói, nàng mới đặc biệt bảo vệ người bên cạnh mình như vậy.

Có lẽ... đây cũng chính là nguyên nhân tại sao tướng sĩ kính yêu nàng.

Lúc Tả Vi Vi đi vào, nàng ngã dưới chân bàn, máu trong váy như nở hoa diễm lệ, nhưng vẫn cực kỳ tỉnh táo. Nàng nhẹ giọng hỏi Tả Vi Vi có thuốc giảm đau không. Tả Vi Vi khóc lóc chạy ra ngoài tìm Vương

Nam, lúc ấy hắn đang bàn bạc gì đó với đám đại thần, vừa nghe Tả Thương Lang sinh bệnh, một số người vốn ngưỡng mộ nàng cũng đi theo, đến Thái y viện họ vẫn còn kì kèo.

Tả Thừa tướng Tiết Thành Cảnh giận dữ mắng người một hồi, cuối cùng mới dẫn được bọn họ theo đến.

Xương bả vai bị rạn. Thái y tay chân luống cuống giúp nàng băng bó. Nàng nhỏ giọng hỏi Vi Vi đang lau mồ hôi ỉn: “Cánh tay này còn không?” Tả Vi Vi gật đầu lia lịa: “Ở đây, ở đây”

Sau đó, lấy khăn tay vừa lau lên trán nàng, vừa lau lên mắt mình.

Buổi tối khi dứt nàng ăn chút cháo. Tả Vi Vi không nhịn được nói: “Tướng quân, Hoàng thượng cần gì, người đưa cho ngài là xong. Tội gì phải chịu đau đớn thế này.”

“Vi Vi, ta mắc nợ một người, đây... coi như trả nợ cho hắn.”

Hôm sau, Dực Vương Ẩn Bắc quan phái người tới đưa thư quy hàng. Tả Thương Lang là người cùng hắn ký hiệp ước, nên nàng cũng sẽ là người đi nghiệm thu. Mộ Dung Viêm phái người tới mời nàng, nói là mời, chẳng khác nào mệnh lệnh.

Tả Vi Vi trông sắc mặt của nàng, bộ dạng đó ra ngoài thật muốn dọa người. Nghĩ ngợi một chút bèn vào phòng mình lấy son hồng ra, tỉ mỉ giúp nàng trang điểm.

Tả Thương Lang hiếu kỳ nhìn chiếc hộp trên tay nàng, hỏi đây là cái gì?

“Là son.” Tả Vi Vi vẫn đều tay, nhiều năm hầu hạ Vinh quý phi, kỹ thuật trang điểm của nàng có thể nói là số một. Tả Thương Lang vuốt nhẹ chiếc hộp trên tay, khẽ nói: “Thì ra... đây là son.”

Vi Vi trong lòng chua xót, cũng không đáp lời, quay người vào trong phòng lấy trâm, lấy vòng ra. Tuy chỉ là một a hoàn, nhưng những thứ Tả Thương Lang thưởng cho nàng không hề kém các tiểu thư khuê phòng khác là bao.

“Tướng quân, hôm nay trang điểm thế này không thể mặc áo giáp được.”

“Vậy mặc gì?”

“Trang phục thường ngày của người cũng không thích hợp với kiểu trang điểm hiện tại.” Tả Vi Vi giấu Tả Thương Lang sau khi trang điểm xong, cố nén kinh ngạc trong lòng, phải để nàng tự mình soi gương mới được: “Đúng rồi, Vi Vi nhớ người có một bộ váy cổ hoa sen màu lục nhạt.”

“Hả? Đây chắc là có từ lúc được chủ thượng phong phi. Có điều, Vi Vi à, hôm nay ta đi nhận thư đầu hàng, chứ không phải tham gia quốc yến.”

“Cũng có khác gì nhau đâu, làm đẹp ỉn có gì sai chứ.”

“Em đó...”

5. Chương 5: Ta Không Thích Cách Nàng Trang Điểm Hôm Nay

Đó là lần đầu tiên Khương Bích Lan chú ý tới Tả Thương Lan. Khi đó Mộ Dung Viêm thiết yến ở Ngự hoa viên, sứ thần Dực Vương phái tới để quy hàng đang khiêm tốn trò chuyện cùng các vị đại thần thì thấy nàng chậm chậm đi tới từ phía con đường mòn trải đầy đá vụn.

Cánh tay đang nâng chén của Mộ Dung Viêm dừng lại hồi lâu, có lẽ là do bệnh nặng chưa khỏi, cơ thể của nàng mất đi sự sắc sảo trước đây, chỉ còn phong thái chỉnh tề.

Tiếng xôn xao dừng hẳn, Khương Bích Lan cũng quay lại nhìn nàng. Trước đây nàng ta tự hào về khuôn mặt xinh đẹp của mình, không thấy Mộ Dung Viêm đối với Tả Thương Lang có gì khác so với các đại thần. Dù biết nàng từng là Hoàng hậu bị phế của hắn, nàng ta cũng cho rằng không có gì cần phòng bị.

Vậy mà hôm nay nàng ta đột nhiên bất an, đối với nữ nhân như vậy, hẳn thật sự chưa từng chút động lòng sao?

“Ấn Bắc quan Mạc Hoan Đằng tham kiến Tướng quân.” Vị đại thần này hành đại lễ, quỳ xuống. Trẫm đó, hẳn thua tâm phục khẩu phục, nếu mũi tên kia nàng không hạ thủ lưu tình – có lẽ hẳn không biết giờ mình đang vui thây chôn nào.

Tả Thương Lang nhận lấy thư hàng từ tay hắn, sau khi xem kỹ, cung kính dâng lên Mộ Dung Viêm. Mộ Dung Viêm ngửi thấy mùi son phấn trên người nàng, Tả Thương Lang kia, khiến hắn cảm thấy xa lạ.

Không biết vì sao, hắn lại cực kỳ căm ghét ánh mắt mọi người đang dán trên người nàng. Thật kỳ lạ, ngay cả Khương Bích Lan cũng thấy bị mê hoặc, nàng ta trước giờ luôn luôn kiêu ngạo, vì sao vẻ đẹp của Tả Thương Lang lại khiến nàng ta bất an chứ?

Lặng lặng tiếp nhận thư hàng, nàng đứng bên cạnh hắn, cho dù là Khương Bích Lan, cũng không thể nào làm lu mờ được phong thái này.

Nàng không tham gia dạ yến, lúc chào từ biệt, Mộ Dung Viêm nhếch đuôi mắt, hạ giọng để chỉ nàng nghe thấy: “Ta không thích cách nàng trang điểm hôm nay.”

Hơi ngẩn ra một chút, nàng cúi đầu: “Vâng.”

Ánh mắt Mộ Dung Viêm chuyển sang nơi khác, từ góc độ của Tả Thương Lang chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng hắn, đó là một nam nhân tựa vị thần, vĩnh viễn không để người ta nhìn thấu.

Ao sen Nam Thanh cung, nàng thay y phục màu trắng, một mình ngồi trên lan can cạnh hồ ngần ngợ. Tả Vi Vi đang bưng ấm trà, đứng yên thật lâu mới đi tới: “Tướng quân?”

“Ừ?”

“Người đang nghĩ gì chăm chú vậy?”

Tả Thương Lang cười, không ngờ bây giờ lại có người đi đoán tâm tư mình: “Không có gì, Ấn Bắc quan quy hàng rồi.”

“Vâng, đây là chuyện tốt, thu hồi được Lạc Liêu sơn, Viêm triều cuối cùng cũng thống nhất”

“Viêm triều thống nhất?” Nàng thuận tay ngắt cành liễu ném vào trong hồ, Tả Thương Lang có chút mất mát: “Ừ... Viêm triều sắp thống nhất rồi.”

Tả Vi Vi cười lay lay nàng: “Viêm triều thống nhất, Tướng quân buồn gì chứ, lẽ nào đây không phải nguyện vọng của người sao? Lúc đó chúng ta sẽ không còn phải chinh chiến khắp nơi nữa.”

Tả Thương Lang nhìn nàng ta cười cười, nói phải rồi, phải rồi...

Nhưng nếu Viêm triều thống nhất, sự tồn tại của Tả Thương Lang còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Thành Đào hai lần tham chiến ở Vọng Liêu sơn đều thua. Vương công công run rẩy nhặt tấu chương bị Mộ Dung Viêm ném xuống đất. Cơn giận của hắn, cho dù là Khương Bích Lan cũng phải kinh hãi. Hắn như lơ đãng ôm nàng ta trong lòng, tay vuốt ve mái tóc dài, dịu dàng vỗ về.

“Không được rồi... vẫn phải để Tả Thương Lang ra tay thôi.” Giọng rất thấp, tựa như đang nói với chính mình, còn Khương Bích Lan thì đã rõ ràng ý tứ trong lời nói kia:

“Viêm, thật ra nếu muốn tiến đánh Vọng Liêu Sơn, không phải chỉ có duy nhất Tả Thương Lang.”

“Hả?”

“Thật ra thống lĩnh Ngự lâm quân Vương Nam cũng hợp.”

“Vương Nam...”

“Đúng vậy, nếu để Vương Nam làm tướng, Thành Đào phụ tá, vẫn có thể chiếm được Vọng Liêu sơn.”

“Ta muốn chắc chắn.”

“Viêm...” Khương Bích Lan cẩn thận quan sát thần sắc hần biến đổi: “Nếu như để Tả Tướng quân dẫn binh, chàng không sợ nàng ta sẽ bị Long Bình lừa sao?”

Bàn tay vuốt tóc nàng chợt căng thẳng, trái tim Khương Bích Lan cũng thất lại. Quả nhiên... hần đối với nàng ta không đơn giản chỉ là tình cảm vua tôi. Phụ thân, con nên làm gì bây giờ...

“Nàng nói, nàng ấy sẽ vì Long Bình phản bội ta?”

“Thần thiếp chưa nói gì hết” Khương Bích Lan làm nũng vùi mặt vào lòng hần, Mộ Dung Viêm không cùng nàng triền miên như mọi hôm.

Bất kể lúc nào, chỉ cần nàng ở đây, Nam Thanh cung luôn đèn đuốc sáng trưng, dù là ban đêm. Đây đã thành thói quen của nàng, cũng bất tri bất giác trở thành thói quen của Mộ Dung Viêm.

Toàn bộ hậu cung, chỉ có ở đây, không tiếng người huyên náo, không tấp nập tới lui, cũng không có những chuyện thị phi xì xào.

Ra hiệu cho thị vệ đứng ngoài cung, Mộ Dung Viêm bước chân nhẹ hơn. Bên trong tiếng hai người nói chuyện giữa đêm nghe rất rõ ràng.

“Tướng quân, nô tì thấy người nên giao thứ đó cho Hoàng thượng đi, không e rằng ngày mai ngài ấy lại kiểm chuyện sinh sự. Người xem toàn thân đầy vết thương, người không đau nhưng nô tì thấy đau lắm.”

“Vi Vi, ta không sao.”

“Nhưng mà Hoàng thượng hình như... hình như đối với người chẳng tử tế gì, ngày một cộc cằn hơn, biết đâu mai lại muốn ném người vào trong thiên lao.”

“Vi Vi, thiên lao với nơi đây, có khác gì nhau đâu. Chỉ tội cho em, đi theo một chủ nhân không được trọng dụng.” Mộ Dung Viêm đá văng cửa phòng, hần đang tức giận, dù không rõ mình tức giận điều gì: “Bổn hoàng đối với nàng tốt hay không, đâu tới lượt người khua môi múa mép trong này hả? Lôi ra ngoài vả vào miệng cho ta!”

Có thị vệ tiến vào lôi Vi Vi ra ngoài, Tả Thương Lang quỳ trên mặt đất, không dám đuổi theo. Hần đứng trước mặt nàng, rất cao, nàng bé nhỏ chỉ có thể ngửa mặt trông lên, siết lấy góc áo hần, cử chỉ và giọng nói của nàng nhẹ nhàng khe khẽ: “Chủ thượng, tha cho Vi Vi đi, bên cạnh Thương Lang, chỉ có một mình nàng ấy thôi.”

Mộ Dung Viêm nghiêng người nâng cằm nàng, ánh mắt sáng rực: “Nàng cũng cảm thấy ta đối với nàng không tốt sao?”

Tả Thương Lang không dám nhìn thẳng vào mắt hần, giọng thấp đến mơ hồ: “Thương Lang cũng không biết, Thương Lang chỉ có một chủ thượng, không biết được chủ thượng đối với thuộc hạ thế nào mới là tốt, thế nào là không.” Nhẹ nhàng buông góc áo hần, Thương Lang cũng chỉ có một nam nhân duy nhất là chủ thượng, cũng không biết được một nam nhân đối với nữ nhân của mình, thế nào mới là tốt, thế nào là không.

Mộ Dung Viêm để nàng tựa vào bàn, nàng bắt an trông ra ngoài cửa, tiếng tát của thị vệ vang vọng, nhưng lại không có tiếng rên rỉ kêu đau. Mộ Dung Viêm chú ý vẻ mặt của nàng, cánh tay đưa vào trong vạt áo nàng, tâm tình có chút tốt lên, cơ thể này không thể nào phản kháng được sự trêu đùa của hần. Chỉ vừa mới bắt đầu, đã có phản ứng.

Nhìn vẻ mặt nàng lo lắng thỉnh thoảng trông ra ngoài cửa, trong lòng hần buồn cười, hần không mở miệng, ai dám đánh chết nô tì kia?

Quay đầu cổ nén tiếng kêu, nàng cẩn thận đặt tay lên vai hần, phối hợp cùng động tác của hần. Nàng hơi nhúu mày, hông va vào bàn gỗ lim rất đau. Thế nhưng hần không thấy sự đau đớn của nàng, nên cứ tiếp tục chọc phá đến rách da, đến mức cơ thể bắt đầu rỉ máu.

Hắn đi, nàng tựa sát vào bàn, đợi đến lúc Tả Vi Vi bước vào, lưng áo nàng đã dính chặt cùng máu thịt, chỉ có thể dùng kéo cắt từng chút, từng chút một ra.

Đầu ngón tay Tả Thương Lang nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên miệng Tả Vi Vi, một hồi lâu đột nhiên nói: “Vi Vi, ta tìm người gả em nhé. Tuy giờ ở trong cung, nhưng thuộc hạ trước đây của ta không ít, em thấy Thành Đào thế nào? Hay Phí Nam ở Nhận Bắc quan? Trần...”

“Tướng quân, người đang nói gì thế!!!”

“Vi Vi, hần hôm nay không hỏi chuyện Vọng Liêu sơn, chắc hẳn đã nghĩ ra kế gì. Từ xưa tới nay, người ta có mới nới cũ, em theo ta chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu.”

“Tướng quân, sau này không được nói như thế nữa. Vi Vi không đi đâu hết, có chết cũng sẽ chết cạnh người. Người mà ép nô tì, nô tì... nô tì sẽ chết cho người xem!”

Mộ Dung Viêm phái Vương Nam dẫn quân chiếm lại Vọng Liêu sơn, lệnh cho hần ta ký giấy sinh tử. Tả Thương Lang bước vào ngự thư phòng, đó là lần đầu tiên nàng chủ động tìm hần.

“Chủ thượng, người cố ý.”

“Nàng đang chất vấn ta?” Hần rút cục cũng rời mắt khỏi tấu chương, ngẩng đầu nhìn nàng, còn nàng cúi đầu im lặng không nói.

“A Tả, nàng quá xem trọng người bên cạnh mình rồi.” Hần nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, gần quá mức, Tả Thương Lang có thể cảm nhận được hơi thở của hần: “Trong mắt nàng, chỉ cần có Mộ Dung Viêm ta, còn lại bất luận chuyện gì, bất luận người nào, cũng không được để ý tới. Nàng hiểu chứ?”

Chỉ mặt đối mặt như thế, nàng thôi không vùng vẫy. Tả Thương Lang, nếu như ngay từ đầu mi đã hạ quyết tâm đem toàn bộ bản thân mình giao cho hần, vậy giờ đây mi còn muện phiền gì đây?

Lúc Vương Nam xuất chinh, nàng đưa tiễn tận nơi, nhét vào tay hần một cuộn giấy Tuyên Thành, một câu cũng không nói.

Lúc tin thắng trận truyền về, nàng đang ở Nam Thanh cung, cả người bần thần ngây ngốc bên hồ sen. Vi Vi do dự mấy lần, không nịn được nói cho nàng hay: “Tướng quân, Vương Nam Tướng quân thắng trận rồi.”

Tả Thương Lang hơi nghiêng đầu, nàng ta tiếp tục nói: “Long Bình Tướng quân... chết trận. Thuộc hạ của hần, Long Tử Đồng đem theo một toán nhỏ đến nương tựa Vưu Quốc.”

Nàng ném cành liễu vào trong hồ, nhìn mấy con cá cướp mồi lúc lâu, khẽ gật đầu: “Ta biết rồi.” Lúc nói lời này, đột nhiên nàng nhớ tới trên tường thành Lạc Liêu ngày ấy, lúc hần trúng tên quay đầu, ngỡ ngàng vứt bỏ vũ khí. Không hiểu vì sao, trái tim nàng chợt thắt đau, nàng khoát tay gọi Vi Vi: “Đỡ ta dậy.”

Buổi tối, Mộ Dung Viêm tranh thủ đến, nàng khoác cung trang ngồi tựa cửa sổ, lẳng lặng trông ra ngoài. Xoay người thấy ánh mắt của hần, ngoan ngoãn qua giúp hần cởi áo.

Mộ Dung Viêm nắm lấy tay nàng đang tháo đai lưng hần, nói như trêu đùa: “Ta tới tìm nàng, chẳng lẽ chỉ vì muốn giải quyết việc này sao?”

Tả Thương Lang mặt ửng đỏ, nghiêng người quỳ trên mặt đất: “Xin chủ thượng trách phạt”

Mộ Dung Viêm nâng cằm nàng ngắm nghía: “Chúc nhất phẩm Tướng quân của nàng do Thành Đào tiếp nhận, hần sẽ tiếp tục trấn thủ Đồng Bắc quan. Chúc thống soái quân đội bảo vệ Hoàng thành do Vương Nam tiếp nhận.” Hần chú ý tới sắc mặt thay đổi của nàng: “Về phần nàng, sau này an phận ở lại Nam Thanh cung.”

“Chủ thượng, Vọng Liêu sơn quy hàng rồi.”

“Cho nên?”

“Cho nên chủ thượng không cần Thương Lang nữa.” Nàng nói lời này thực hui quanh, Mộ Dung Viêm phát hiện ra bản thân mình đang an ủi nàng: “Ta nghĩ bây giờ, hậu cung Viêm triều cần nàng hơn.”

Hắn sực nhớ ra mình đã đồng ý với Khương Bích Lan buổi tối sẽ tới ném thử canh ô mai của nàng ta. Mộ Dung Viêm không ở lại lâu nữa, tự mình buộc đai lưng, nhìn nàng quỳ trên mặt đất, bộ dạng nghe lời đến mức khiến người ta chỉ muốn nuốt vào trong lòng, vội gì chứ, dù sao sau này nàng cũng sẽ luôn có bên cạnh hắn. Khi ra ngoài, hắn tự an ủi mình như vậy.

Lúc Tả Vi Vi bước vào, kinh ngạc khi thấy chủ nhân vẫn bình an vô sự, ngửi tới ngửi lui trên người nàng như cún con, mới dám khẳng định nàng không bị thương.

Tả Thương Lang dường như đang suy nghĩ gì đó đẩy nàng ta ra, tâm sự ngập tràn.

Hỏi mấy lần mới biết là chuyện Mộ Dung Viêm muốn nàng ở lại trong cung, Vi Vi lập tức khuyên giải nàng: “Tướng quân, thực ra ở lại cũng không có gì không tốt, Nam chinh Bắc chiến nhiều năm như vậy, người không thấy mệt mỏi sao?”

“Vi Vi, ta chỉ lo đây không phải là ý muốn của hắn. Nếu an nhàn với vinh hoa phú quý, trên thế gian này, trong nhân gian này, chỉ sợ không còn ai nhớ đến Tả Thương Lang. Khi đó, dù ta sống hay chết, cũng không có người để tâm.”

“Theo ý người... Hoàng thượng muốn..”

“Haiz, nếu hắn muốn ta chết, cũng không cần dùng thủ đoạn như vậy. Thôi, quên đi, không nói chuyện này nữa, trời không còn sớm, đi nghỉ thôi.”

6. Chương 6: Nụ Hôn Đầu

Mộ Dung Viêm đưa phi tần hậu cung đến ngự hoa viên ngắm sen. Lần đầu tiên, Tả Thương Lang cũng được gọi đi cùng. Nàng vẫn ngại phận công thần của mình, đi bên tay trái hắn. Khương Bích Lan tài hoa tuyệt vời, hậu cung lại càng không thiếu giai nhân đa tài đa nghệ, Tả Thương Lang vô vị nghe họ ngắm sen ngâm thơ, đối đáp lời hay ý đẹp, cũng không hiểu tại sao Mộ Dung Viêm muốn đưa nàng theo.

“Tả tướng quân dường như không thích ngâm thơ đối chữ nhỉ?” Khương Hoàng hậu mặc cung trang màu hồng nhạt, do đang dạo chơi, nên cũng không cài nữ trang rườm rà. Trước hồ đầy sen nở, nàng ta chỉ cần mỉm cười cũng đủ để thu hút mọi ánh nhìn.

Mộ Dung Viêm sủng ái ôm lấy nàng ta, giọng nói dịu dàng hiếm thấy: “A Tả cầm quân nhiều năm, những việc văn nhả thế này không phải sở trường.” Đôi mắt đẹp của Khương Bích Lan chợt lóe sáng, nàng ta chưa từng thấy Mộ Dung Viêm bảo vệ ai như vậy bao giờ, hắn sợ nàng khiến Tả Thương Lang xấu hổ sao?

“Hoàng thượng, thần thiếp nào dám làm khó dễ Tả Tướng quân, chỉ sợ Tả Tướng quân cảm thấy vô vị thôi.”

“Tạ ơn nương nương quan tâm, thần không sao.” Nàng không giải tranh luận bao biện, chỉ có thể bày tỏ ý tứ của mình, mấy lời khôn khéo linh hoạt nàng không biết diễn đạt thế nào.

Không thấy vô vị sao? Mộ Dung Viêm nhìn người bên cạnh, ta còn cảm thấy tẻ nhạt, thì nàng sao thích cho được.

Buổi tối Tả Thương Lang đang ngủ, bên ngoài có người đập cửa, Vi Vi mở cửa chỉ thấy một chiếc đèn lồng, tên thị vệ dẫn đầu hung hăng cản quấy: “Chó tông mao của Hoàng hậu nương nương mất tích, thị vệ trưởng Tê Phượng cung Hồ Nghị phụng mệnh lục soát các cung mong hãy hợp tác.”

Tả Vi Vi chán nản, chỉ vì một con chó mà dám nửa đêm lục soát Nam Thanh cung.

Nàng đang muốn xông ra cãi lý, Tả Thương Lang đã khoác áo đứng bên cạnh: “Vi Vi, cứ để bọn họ lục soát đi.” Hồ Nghị không phải lần đầu tiên trông thấy vị Tướng quân này, thân cũng là quân sĩ, đối với chiến thần trong truyền thuyết hẳn cũng có phần kính nể, nhưng lại nhớ tới lời căn dặn của chủ nhân, đành phải bất chấp: “Làm phiền Tướng quân rồi.”

Đám người lật tung cả Nam Thanh cung, nhốn nháo nửa canh giờ, rốt cục cũng chịu đi. Vi Vi tức giận: “Tướng quân!”

Tả Thương Lang trông theo bóng lửa đỏ đi về nơi khác, thấp giọng nói: “Ra oai phủ đầu thôi, không cần để ý đến họ, nhưng cũng không được gây gổ với họ.” Chốn hậu cung không như nơi sa trường, coi biểu hiện của mấy nàng phi tần kia sáng nay cũng thừa hiểu đây là thiên hạ của ai.

Người kia ở trong lòng hẳn như thế nào, Tả Thương Lang hiểu rất rõ.

Ngày thứ hai nhận được khẩu dụ từ trong cung, muốn Tả Thương Lang lập tức thu dọn hành trang theo thánh thượng đi săn ở Trấn Nam sơn, Tả Thương Lang rất vui vẻ, nàng ở hoàng cung lâu đến phát chán rồi.

Mấy vị võ tướng, thị vệ tháp tùng, Trấn Nam sơn chính là nơi Mộ Dung Viêm gặp Tả Thương Lang, Tả Thương Lang rất thích nơi này, giục ngựa chạy khắp núi, tự do thoải mái như được trở về nhà.

Mộ Dung Viêm đi phía trước với nàng, kỹ thuật cưỡi ngựa của hai người đều rất tuyệt, khi vọt lên trước chẳng ai theo kịp. Mộ Dung Viêm săn được rất nhiều hổ, ly, hươu nai các loại, Tả Thương Lang chỉ lo ngắm cảnh, đi sát sau hẳn nhưng không hề giương cung.

Hắn kêu nàng ra tay, nàng rút mười mũi tên, Phong hỏa Liên hoàn tiễn bắn như mưa, chim đậu trên cây, rơi xuống mười bốn con tất cả.

Mộ Dung Viêm dẫn theo nàng thúc ngựa phi nước đại, đám thị vệ không biết đã bị bỏ lại ở nơi nào. Hắn đã nhảy qua ngựa nàng, cảm thấy cả người mình đang nằm trong lòng hắn, Tả Thương Lang hơi hồi hộp. Hắn chậm rãi giữ tay nàng, giương cung kéo căng dây, một lần nữa lên dây cung, hai mươi mũi. Tả Thương Lang trước giờ chưa từng thử bắn nhiều đến thế, quay đầu lại nhìn nhưng môi còn chạm phải mặt hắn.

Mộ Dung Viêm ngắm chính góc độ. Trong nháy mắt, có con chim trên cây rơi xuống đất, mà đàn chim trên cây kia lại không hề bị hoảng sợ.

Xong xuôi, hắn ném cung xuống đất, bế nàng xuống ngựa, đè nàng trong bụi cỏ. Tả Thương Lang lúng túng đẩy ra không cho hắn càn quấy: “Chủ thượng... họ sẽ đuổi theo tới đây!”

Hắn nhếch môi cười khê, đến mức khiến nàng mặt đỏ tới tận mang tai, yểu đuối thu tay về.

Mộ Dung Viêm cúi người hôn nàng, khi đầu lưỡi nóng rực thăm dò trong miệng, nàng mới chợt tỉnh, trức trặc cùng môi hắn dây dưa. Thì ra, hôn, chính là cảm giác này. Ngắm khuôn mặt gần ngay trước mắt, cõi lòng không cầu tình cảm đã nguội lạnh từ lâu, nay như le lói ngọn lửa nhỏ.

Chủ thượng, phải chăng người cũng yêu Thương Lang, dù chỉ một chút thôi?

Mặt của nàng sớm đã ửng đỏ, cả người nàng thẹn thùng tựa như thiếu nữ lần đầu tiên. Mộ Dung Viêm trong lòng rung động, thò tay xuống dưới hải lòng xem xét cơ thể này, ngắm nó nhẹ nhàng thuần phục dưới thân mình.

Cuồng loạn triền miên, người dưới thân cười nhẹ ngọt ngào đắm say lòng người. Mộ Dung Viêm hôn phiến má ửng hồng trên mặt nàng, tay nhẹ nhàng luồn lên vai nàng, ngay lúc nàng sắp lên tới đỉnh cao khoái lạc, hắn đột ngột ra tay, ngón tay dùng lực, bóp nát xương quai xanh bên vai phải nàng.

Sắc mặt nàng trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Mộ Dung Viêm phủ lên đôi môi thâm tím của nàng, vừa động chạm vừa trấn an: “Đừng sợ, sẽ nhanh thôi, rất nhanh.”

Đôi mắt nàng mông lung ngập nước, nàng ngẩn ngơ nhìn hắn, từ sung sướng tới đỉnh điểm của sự đớn đau. Nụ hôn đầu của nàng, bên môi vẫn còn lưu lại hương vị của hắn, vậy mà trên người chỉ còn lại nỗi đau, đau đến mức xương cốt run rẩy.

Lúc hắn phát tiết vào cơ thể nàng, nàng đã lạnh ngắt tựa hồ không còn chút hơi ấm, ánh mắt kinh hoàng nhìn hắn.

Mộ Dung Viêm không muốn thừa nhận bản thân cũng cảm thấy đau lòng. Hắn cười cười dỗ dành nàng: “Được rồi, không sao nữa.”

Nàng như con tôm cuộn tròn trên mặt đất, cơ thể không ngừng run lên, tay trái ấn vai phải, chỉ mong lấy được mảnh xương quai xanh kia ra. Mộ Dung Viêm giữ tay nàng: “Đừng động linh tinh, sẽ khiến mình bị thương đấy.”

Nàng tựa như chẳng nghe thấy gì, cố gắng dùng tay trái sửa sang lại trang phục. Tuy nàng cúi thấp đầu, rất thấp, nhưng Mộ Dung Viêm vẫn có thể thấy nước mắt của nàng, một giọt nước trong suốt lấp lánh rơi lên mu bàn tay, thấm vào trong vạt áo.

Đó là lần đầu tiên hắn thấy nước mắt của nàng. Cho dù lúc hoàng thành bị bao vây, nàng cầm chưa tới hai vạn quân giết địch phá vòng vây, mang trên mình hơn hai mươi vết thương nặng nhẹ, cũng không thấy nàng rơi một giọt nước mắt.

Mộ Dung Viêm đương nhiên không phải không biết làm thế nào để dỗ dành nữ nhân. Khương Bích Lan thích hắn cũng không phải không có lý do, nhưng hiện giờ hắn nhất thời không biết vỗ về Tả Thương Lang thế nào, hắn ôm nàng vào trong lòng: “Đừng khóc nữa, cánh tay đó sau này nàng không cần dùng đến. Ngoan ngoãn ở lại Nam Thanh cung, ta sẽ không bạc đãi nàng.”

Hắn không biết nàng khóc không phải vì mất đi võ công. Nàng khóc vì nụ hôn đầu của mình, một chút vọng niệm vừa nhen nhóm trong lòng, hưởng thụ sự dịu dàng chẳng được bao lâu, cuối cùng phải chịu nỗi đau tàn nhẫn thế kia.

Chủ thượng, lần sau người có thể ra lệnh trực tiếp trên đại điện, để người khác thi hành mệnh lệnh, tội danh gì cũng được, ít ra, trái tim này của thần vẫn có thể trốn nguyên trong vỏ tự dối lòng mình, cũng cam tâm tình nguyện bị người lừa dối...

Tả Tướng quân bị thương trong lúc đi săn, không thể tiếp tục sử dụng Phong hỏa Liên hoàn tiễn, ơn vua to lớn, đặc biệt cho phép ở lại trong cung dưỡng thương.

Tin tức đồn trong dân gian như vậy, nhưng Tả Vi Vi không tin, nàng ta hung hăng ném khăn mặt vào trong chậu nước nóng: “Tả Thương Lang, nô tì thật sự đã nhìn lầm người. Cứ nghĩ người là chiến thần vô địch trong số vạn quân, là nữ nhi vượt qua đám mây râu, trăm trận trăm thắng, nhưng bây giờ, người nhìn có khác gì thiếu nữ yếu đuối chốn khuê phòng không? Hoàng thượng muốn người đi, người cất bước, muốn người ở, người dừng chân. Khi Hoàng thượng lấy người, người làm phi tử, khi phế bỏ người, một câu cũng chẳng than! Đến bây giờ, khi tay phải bị người ta đánh gãy, người vẫn im lặng. Ngã bị thương? Người xem tất cả đều là kẻ mù sao? Chính người mới đang gục ngã đó!”

Tả Thương Lang cố nén đau đớn trên vai mặc Vi Vi trút giận. Vi Vi chỉ vào mặt nói nàng đáng đời, có chết cũng đáng lắm. Tả Thương Lang cũng chỉ im lặng nhìn nàng. Vi Vi tức giận tới cùng, cứ mắng mãi, mắng mãi, xon nước mắt cứ thế tuôn rơi. Ôm lấy nàng nức nở.

Tả Thương Lang nhẫn nhịn chịu đựng nỗi đau thấu xương, cảm thấy hít thở cũng khó khăn. Thật ra đau một chút cũng tốt, có thể cắt đứt mọi ảo tưởng viển vông. Bên ngoài cửa sổ chợt có mưa rơi, mưa mùa hạ đến thật nhanh, mưa rào xối xả. Vi Vi khóc lóc một hồi, cuối cùng cũng nín, cảm thấy ban này mình thật quá đáng, người ta đã đau thế rồi, mình còn xát thêm muối vào vết thương,

“Tướng quân, đi ngủ thôi.”

Nàng khẽ gật đầu, lắng nghe mưa rơi gió rít bên ngoài, cảm thấy mình như một chú chim non bị ướt cánh, cả người nặng trĩu, lúc muốn dang cánh thì phát hiện mình đã không thể bay được nữa.

Buổi tối, Mộ Dung Viêm có ghé qua, thấy nàng đang ngủ say nên cũng không làm phiền. Đèn đuốc nơi này vẫn sáng, như vẽ âm thầm vốn có của nó. Trong đêm nghe rõ bước chân. Vương công công soi đèn lồng, ánh sáng mờ ảo chiếu lên con đường lát đá xanh, đó là lần đầu tiên hắn đi sớm như vậy.

“Vương Duẩn Chiêu.”

“Có nô tài.”

“Lệnh cho Thái y đưa thuốc tới, hàng ngày đều phải chú ý thăm bệnh, cho đến khi Tả Tướng quân khỏi hẳn mới thôi.”

“Tuân lệnh.”

Vết thương của Tả Thương Lang dần lành lại. Hoàng cung này được liệu quý hiếm, đại phu tài giỏi đều đủ, vết thương thể xác luôn hồi phục rất nhanh.

Sau khi khỏe lại. Tả Thương Lang rất an phận, an phận đến mức trong cung dường như không cảm nhận được sự tồn tại của nàng. Có tới Mộ Dung Viêm tới, không màng miệng lưỡi người đời, qua đêm ở đây.

Tả Thương Lang cố gắng phối hợp với hấn, tất cả đều như trước, ngoan ngoãn phục tùng, nhưng Mộ Dung Viêm cảm giác có gì đó không giống, cơ thể nàng không dễ dàng thỏa mãn như xưa. Có lúc hấn thậm chí không biết nàng có đang vui sướng hay không.

Mỗi lần hấn chạm vào người nàng, nàng không kìm được run rẩy, khi Mộ Dung Viêm tâm trạng tốt sẽ an ủi: “Đừng sợ, ta sẽ không làm nàng bị thương. Đừng sợ.” Nàng không nói gì, dùng đủ mọi cách cung phụng hấn, để hấn thỏa mãn đến mức quên đi cảm nhận của mình.

Thời gian Mộ Dung Viêm ở lại Nam Thanh cung dần lâu hơn. Một lần ngắm trăng cùng Khương Bích Lan. Khương Bích Lan vòng tay qua cổ, dựa vào trước ngực hấn: “Viêm, có phải chàng không còn yêu thiếp nữa?”

“Yêu chứ.”

“Yêu bao nhiêu?”

“Yêu vô cùng.”

“Vậy... hơn yêu Tả Tướng quân chứ?”

“A Tả?” Mộ Dung Viêm cười, bóng dáng dưới trăng của hấn, khiến Khương Bích Lan cũng phải mê đắm: “Sao lại nhắc đến nàng ấy?”

“Không được đổi đề tài.”

“Được rồi Bích Lan, ta so sánh nhé, nàng là thê tử của ta, còn nàng ấy là thú cưng của ta. Nàng đã hiểu chưa?”

“Chàng nói thật chứ?”

“Ta thật lòng.”

“Vậy sao lâu lắm rồi chàng không ở lại Tê Phượng cung?”

“Thì ra là nàng nhớ ta sao.”

“Chàng..Tiếng vui đùa của hai người vang vọng khắp khu vườn. Khương Bích Lan cười rất vui, thú cưng sao...

7. Chương 7: Yêu Giờ Cũng Chẳng Ích Chi

Hoàng hậu lại mang thai, dường như mọi sự chú ý đều dồn vào đó. Mộ Dung Viêm dần dần cũng ít tới Nam Thanh cung hơn, cả tháng hầu như đều ở bên Khương Bích Lan.

Hấn là vua, phải giữ vững giang sơn Viêm triều, vốn cũng bận rộn. Tả Thương Lang gần đây hơi kén ăn, lại ngủ nhiều. Tả Vi Vi có chút lo lắng. Tối, khi nàng đổi trang phục dặn dò Vi Vi định xuất cung. Vi Vi giữ lại, nàng chỉ cười: “Em không phải muốn ta đi khám đại phu sao, ngự y chúng ta mời không nổi, ta đành ra ngoài khám.”

Vi Vi hơi lo, bảo nàng đi sớm về sớm, vốn tưởng cung viện lẻ loi lạnh lẽo này không ai để ý đến, nào ngờ buổi tối Tê Phượng cung có thích khách. Khương Hoàng hậu bị thương, trong ngoài cung cảnh giới nghiêm ngặt.

Mặc kệ Vương Nam hỏi han thế nào, Tả Thương Lang nhất quyết không nói mình đã đi đâu. Vương Nam đương nhiên biết không liên quan gì đến chuyện thích khách, nên mắt nhắm mắt mở cho qua. Mộ Dung Viêm lo cho Khương Bích Lan, thời gian đâu để ý tới nàng, thế là chuyện này cũng không ai tra tới nữa.

Ngày hôm sau. Mộ Dung Viêm đến, sắc mặt vô cùng tồi tệ. Tả Thương Lang sớm đã học được cách đoán biết sắc mặt hần, ngoan ngoãn đứng sau bóp vai.

“Chủ thượng, thần...”

“Thu dọn đồ đạc, ngày mai lên đường đi Vưu Quốc một chuyến.”

“Vưu Quốc?” Tả Thương Lang mặt biến sắc: “Tại sao?”

“Lan Nhi bị thương, chỉ có Huyết chỉ hoa của Vưu Quốc, mới có thể giúp mẫu tử nàng ấy bình an.”

“Chủ thượng, nếu đi Vưu Quốc, cả đi cả về nhanh nhất cũng phải hơn nửa tháng, nếu bệnh cần chữa gấp, e là...”

“Họ sẽ dâng Huyết chỉ hoa tới.” Mộ Dung Viêm nghiêng đầu, không nhìn, nói từng chữ từng chữ rõ ràng: “Điều kiện là nàng phải tới đó làm khách một tháng.” Mãi một lúc sau, Tả Thương Lang mới hiểu được câu nói này. Sau cùng, nàng vẫn hỏi một cách ngốc nghếch: “Nhưng Vưu Quốc giờ đã rơi vào tay Long Tử Đồng, Long Bình đã chết, hần sẽ không tha cho thần.”

Mộ Dung Viêm không có động tĩnh gì, bởi hần sớm đã nghĩ đến chuyện này: “Sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Nhưng... nhưng..”

Tả Thương Lang kéo lấy tay hần, khi sắp chạm vào, Mộ Dung Viêm lạnh lùng mở miệng: “Không nhưng nhị gì hết, nàng phải đi.”

Ánh sáng trong mắt nàng dần dần tan vỡ, chậm rãi buông tay hần, Mộ Dung Viêm đang rời đi, bỗng dừng bước như an ủi: “Sẽ không sao đâu.”

Sau đó quay đi, không ngoảnh mặt nhìn lại.

Những người biết nàng đi Vưu Quốc không nhiều, Tả Vi Vi vẫn luôn thắc mắc vì sao đột nhiên nàng phải đi sứ Vưu Quốc, Mộ Dung Viêm cũng không tới tiễn. Khi đi, hần đang ngồi bên giường Khương Bích Lan, tâm tư rối bời.

Trong đầu hần toàn là hình ảnh nàng hôm đó. Hần không dám đến gặp nàng, hần sợ mình sẽ đổi ý. Không được, Lan Nhi nhất định phải bình an, mà Vưu Quốc đã lập cam kết sẽ không hại đến tính mạng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ qua bức rèm long phụng, là ngôi gác lưu ly chốn thâm cung, sẽ không làm hại tính mạng nàng, nhưng, nàng sẽ phải chịu những giày vò ra sao?

Tả Thương Lang cũng đang hướng về phía Tê Phượng cung, nhưng mắt nàng không xuyên qua nổi bức tường thành cao dày này.

“Tướng quân, mời đi thôi.” Sứ giả Vưu Quốc thúc giục một cách kỳ quái, ánh mắt Vương Nam tràn ngập lo lắng. Tả Thương Lang vẫn luôn nhìn về cửa cung trống trơn, ánh mắt nàng cũng dần trống rỗng theo.

Mộ Dung Viêm từ đầu chí cuối không hề ngăn đầu, Khương Bích Lan đang hôn mê, Vương Duẫn Chiêu tiến vào, hần hỏi nhỏ: “Đi rồi?” Vương Duẫn Chiêu gật đầu: “Tướng quân đứng ngoài cung rất lâu.”

“Viết thêm một bức thư cảnh cáo Long Tử Đồng, nếu nàng có mệnh hệ gì, trên dưới Vưu Quốc, toàn bộ chôn theo.”

Vương Duẩn Chiêu lần đầu tiên nhìn thấy một Mộ Dung Viêm tàn nhẫn như thế. Hắn không dám nói gì hơn, vâng dạ đáp lời rồi kính cẩn lui ra ngoài, Mộ Dung Viêm hôn nhẹ lên trán Khương Bích Lan, Lan Nhi đã bình yên rồi, nhưng sao trái tim hắn vẫn đau như cắt?

Buổi tối Mộ Dung Viêm vốn nghỉ lại Tê Phượng cung, nhưng đêm khuya tỉnh giấc, hắn không buồn ngủ nữa. Nhẹ nhàng đứng dậy, Vương Duẩn Chiêu đang hầu bên ngoài, thấy hắn đi ra không dám nhiều lời, âm thầm theo sau.

Chân bước lơ đãng, đến Nam Thanh cung lúc nào không hay. Chỉ là chốn cung viện thâm sâu này giờ không còn sáng đèn ban đêm, lặng im vắng vẻ như những nơi khác. Phải rồi, nếu người hắn nhớ thương không còn ở đây, liệu ai sẽ thấp những ánh sáng đợi chờ?

Không biết vì sao, hắn chợt nhớ tới quãng thời gian hai người còn chinh chiến bên nhau. Thì ra trong chớp mắt đã xa xôi như vậy. Vương Nam đang dẫn người đi tuần, nhìn thấy vị đế vương, ánh đèn đơn độc, hắn đứng trong tối đêm giá lạnh, không nhận ra đang trong tâm trạng gì.

Khương Bích Lan tỉnh. Mọi việc vẫn y xưa, nhưng người bên cạnh nàng ta không còn được an giấc như trước. Hắn không tiếc giá nào phải rất nhiều tình báo, mật thám thâm nhập vào Vụ Quốc, nhưng đều bắt vô âm tín. Cứ bước vào trong thành Vụ Quốc, tất cả đều mất dấu.

Nàng, yên lặng vô thanh y như sự tồn tại của mình. Gần đây hắn luôn nhớ đến nàng, cũng không phải nhớ về những chuyện khác cốt ghi tâm. Đó là đêm đầu trong quân trường hắn, lòng muốn chối từ nhưng vẫn đón nhận, là trên chiến trường với mũi tên xấp xỉ chí hăng say, là bóng giương cung tựa song cửa Nam Thanh, là Trần Nam Sơn nàng cúi đầu cố sức dùng tay trái nặng nề chỉnh trang y phục. Tất cả đều bình thường như nước chảy, nhưng sao vẫn cứ trôi nổi trong tâm can hắn không thôi?

A Tả, giờ nàng đang nghĩ gì?

Khương Bích Lan sắp xếp rất nhiều tiết mục mua vui, nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ chân hắn. Nhìn bóng lưng hắn thấp thoáng xa xa. Khương Bích Lan đột nhiên sợ hãi, nàng ta chợt mất hết tự tin, nam nhân này có còn là người coi nàng là cả thế giới như lúc trước hay không?

Không, ít nhất, giờ ở trong trái tim hắn đã có thêm hình bóng khác, dù cho hắn nhất quyết không chịu thừa nhận.

Mộ Dung Viêm vẫn không thể ngăn bước chân đến Nam Thanh cung. Tả Vi Vi đang quét dọn cả cung điện lớn, nhìn thấy hắn hồi lâu mới miễn cưỡng quỳ xuống, Mộ Dung Viêm cũng không so đo với nàng. Nơi đây hoa cỏ không xanh tươi nở rộ như những nơi khác, đứng lại một lúc, hắn thấy lòng mình cũng trống rỗng như chốn này.

“Hoàng thượng, Vi Vi có thể hỏi người một câu không?”

“Nói.”

“Người có biết điều bất đắc dĩ nhất của một Tướng quân là gì không?”

Mộ Dung Viêm nhìn ngấm nắng vàng len lõi qua sân, giọng hắn thẳng thốt: “Cửa ải cuối tan, thư hàng đưa tới, gió tắt lửa rụi, khói báo lụi tàn. Tướng quân vui thay.”

“Lần đó, khi cánh cửa Lạc Liêu thành mở ra, Long Bình Tướng quân dẫn theo thuộc hạ chạy trốn, Tả Tướng quân đứng trên tường thành cao cao. Lúc ấy, Tả Tướng quân mặc váy dài màu trắng, xung quanh hơn mười vạn tướng sĩ hô vang rầm trời, tên Tả Tướng quân được xem là khẩu hiệu của sự thắng lợi, tuyệt đối không ngoa. Nhưng ngài ấy chỉ đứng đó hỏi nô tì, Vi Vi, em có biết điều bất đắc dĩ nhất của một Tướng quân là gì không?”

Tả Vi Vi dừng tay, thôi không lau lan can nữa: “Hoàng thượng, Vi Vi chỉ là một nữ tử bình thường, không có tài năng, tầm lòng, khí phách như Tả Tướng quân. Vi Vi chỉ biết người đã bẻ gãy cánh của một con điều

hầu nuôi như họa mi trong lồng sắt. Nhưng điều hầu, lại không thích hợp ở trong lồng sắt của họa mi chút nào.”

Buổi tối bị ác mộng làm tỉnh giấc, Mộ Dung Viêm khoác áo, Vương Duẫn Chiêu cẩn thận hầu hạ. Hắn muốn uống rượu, mới hết một bình, hắn đã ho sặc sụa, hồi lâu mới mở miệng: “Vương Duẫn Chiêu, nàng đang gọi ta.”

“Hoàng thượng, người nói ai?”

Mộ Dung Viêm tóm lấy cổ áo hắn, siết chặt tới mức hắn suýt nghẹt thở: “Nàng đang gọi ta.”

Thế là, Vương công công cũng hoàn hồn lại: “Hoàng thượng, người nghĩ nhiều rồi. Tả Tướng quân đang ở Vưu Quốc, nếu có gọi, người cũng không thể nghe thấy được.”

“Nhưng ta nghe thấy, nghe thấy rõ ràng!”

“Vâng vâng, Hoàng thượng, người bình tĩnh, nô tài sẽ lại phái người thăm dò tung tích Tả Tướng quân.”

“Một lũ vô dụng.”

“Dạ, nô tài đáng chết.”

“Cút.”

“Vâng... vâng...”

Mộ Dung Viêm một mình độc ẩm, A Tả, không phải ta nhẫn tâm, nhưng nếu không cẩn thận, Lan Nhi sẽ một xác hai mạng. Đừng sợ, sau khi nàng trở về, ta hứa sẽ bù đắp thật tốt cho, có được không?

Mộ Dung Viêm gặp một vị đại phu đến đưa thuốc ở cửa Nam Thanh cung, tay cầm yêu bài của Nam Thanh cung tìm Tả Tướng quân. Hộ vệ nói với Ông ta Tả Tướng quân đã đi sứ Vưu Quốc rồi. Ông không tin, giằng co một hồi, lôi cả Mộ Dung Viêm vào cuộc cãi vã.

Vương Duẫn Chiêu thấy gần đây Mộ Dung Viêm đặc biệt để ý tới tất cả những chuyện liên quan đến Tả Tướng quân, nên cũng không dám can. Mộ Dung Viêm đón lấy gói thuốc trên tay ông ta, chau mày, thuốc gì trong cung không có? Sai Vương Duẫn Chiêu đem thuốc vào trong Nam Thanh cung, hắn quay người: “Tả Tướng quân đã đi sứ nước khác rồi, người hãy về trước đi.”

“Tả Tướng quân đi sứ thật sao?” Phó đại phu không dám tin, ngập ngừng một lúc nói: “Nhưng Tướng quân đã mang thai gần ba tháng rồi.”

“Người nói sao?” Mộ Dung Viêm tóm lấy cổ Phó đại phu, ánh mắt đỏ vằn như con mãnh thú đang muốn ăn thịt người: “Người nói cái gì?”

Phó đại phu không nói lại lần thứ hai, nhưng hắn biết mình đã nghe rất rõ ràng.

Long Tử Đồng ngồi xổm trên mặt đất, Tả Thương Lang ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lạnh lùng đón nhận ánh mắt của : “Người nghĩ người là kẻ đáng thương nhất thiên hạ này phải không?”

Nàng không nói gì. Hắn túm tóc dựng nàng lên: “Nhưng Tả Thương Lang, người chết đúng người đúng tội.” Tả Thương Lang không trả lời hắn, chỉ đưa tay siết chặt lấy vạt áo xộc xệch trước ngực, cõng ông như thắt lại, càng lúc càng khó thở, tim đập cũng trở nên yếu ớt.

Mộ Dung Viêm, trái tim ta sắp chết rồi, nó đã không còn đập nữa. Từ nay về sau, có yêu nữa cũng chẳng ích chi... có yêu nữa cũng vô dụng...

“Người khóc đi, vì sao không khóc?” Long Tử Đồng nhìn rất kỹ, hòng dò xem thái độ biểu cảm trên khuôn mặt, nhưng nàng không có nước mắt. Nàng đang cười, nhưng nụ cười kia còn khiến người ta xúc động hơn là khóc: “Ta chỉ khóc trước mặt một người, bởi trước giờ ta vẫn nghĩ đó là nam nhân của ta.” Giọng Tả Thương Lang trầm thấp, câu tiếp theo, nhỏ gần đến mức không thể nghe thấy: “Nhưng sau này mới phát hiện ra, người đó là chủ nhân của ta, chỉ là chủ nhân.”

Cơ thể nàng đã chịu đựng đến mức cực hạn, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng. Đây là điều Mộ Dung Viêm luôn yêu cầu đối với thuộc hạ, chịu đựng đau đớn trong trạng thái tỉnh táo nhất.

“Ta rất muốn giết người, Tả Thương Lang.” Long Tử Đồng nắm chặt kiếm trong tay, lại từ từ buông ra: “Nhưng ta sẽ không làm vậy, ta muốn người mãi mãi nhớ đến khoảng thời gian này, đó là cái giá người phải trả cho sự tiện của mình.”

Một tháng sau, Vưu Quốc trả Tả Thương Lang về. Mộ Dung Viêm phái Vương Nam đi đón nàng, Vương Duẩn Chiêu ngập ngừng hỏi: “Hoàng thượng, người không đi sao?”

Ngón tay Mộ Dung Viêm như bấm sâu vào lan can trạm trở sơn hoa đỏ. Hắn muốn đi, đương nhiên muốn đi, nhưng hắn không biết phải đối diện với nàng thế nào...

Tả Thương Lang lặng lẽ trở về phủ Tướng quân, không cho bất cứ ai đến gần. Tả Vi Vi cảm giác có gì đó khác lạ, đuổi hết tất cả các đại phu ra ngoài.

Trong cung phái ngự y đến, nhưng ngay cả cửa phòng của nàng cũng không bước qua được. Vi Vi cũng phải đợi đến tối, khi nàng ngủ say mới vào, vén màn lên kinh hãi, một người đang sống sờ sờ nhưng trông không giống người.

Mộ Dung Viêm cũng đợi tối mới đến, Vương công công đã chuẩn bị xong xuôi.

Đứng trước cửa phòng, hắn ngập ngừng như lâu ngày trở về cố hương, do dự hồi lâu không dám gõ cửa. Tả Vi Vi cũng không có thiện cảm gì, nàng thậm chí còn cho rằng hắn do dự như thế, e đã làm chuyện gì có lỗi với Tướng quân.

Mộ Dung Viêm nhẹ nhàng mở cửa. Nàng đang say giấc, nhưng trong mơ cũng không yên, mắt nhắm chặt, lệ thấm gối. Hắn cởi y phục lên giường, khẽ ôm nàng vào lòng. Tả Thương Lang tỉnh dậy, bốn mắt nhìn nhau, nhưng không biết mở lời thế nào.

“Chủ thượng, nó rất sợ. Mỗi ngày, nó đều nói với thần nó rất sợ.”

“Ai?”

Tả Thương Lang lấy tay hắn đặt lên bụng mình, hắn chợt rõ ràng, “Nhưng thần thật vô dụng, không cách nào bảo vệ nó.” Mộ Dung Viêm trước giờ không biết, có một loại đau đớn thấm ra từ tận đáy lòng: “Đừng sợ, đã không sao rồi.”

“Nó chỉ sống được ba ngày. Chúng dùng nước sôi dội lên người thần, nước thật sự rất nóng, thần van xin, nhưng chúng nghe không hiểu ...” Sắc mặt nàng trắng bệch, nhưng không ôm lấy hắn: “Thần gọi tên người suốt, thần vẫn hy vọng mong manh chủ thượng yêu thần, dù chỉ một chút thôi, chủ thượng sẽ phái người đến cứu thần, như vậy có lẽ nó sẽ không chết.”

“Đừng nói nữa, A Tả.” Mộ Dung Viêm ôm chặt, toàn thân nàng run lên như chiếc lá rụng mùa thu: “Sau này sẽ không như vậy nữa, ta hứa.”

Tả Thương Lang chỉ ngây ngốc nhìn về phía tấm rèm trắng, chợt nở nụ cười: “Nhưng thần cũng biết người sẽ không tới, bởi vì Khương Hoàng hậu quan trọng hơn thần, giang sơn Viêm triều quan trọng hơn thần, thể diện của người cũng quan trọng hơn thần. Tất cả... đều quan trọng hơn thần.”

“Nàng hận ta không?”

“Không hận.” Tả Thương Lang quay người thoát ra khỏi vòng ôm của hắn, mắt nhìn về phía ánh nến chập chờn ngoài cửa, nở nụ cười mỉa mai: “Bởi vì người là vua, Thương Lang là bề tôi.”

Đúng vậy, người là vua, thần là bề tôi, người muốn thần hy sinh, thần sẽ hy sinh vì người.

Nàng im lặng mặc hắn truyền Thái y tới, lạnh lùng nhìn ông ta bắt mạch, suy nghĩ, sau đó như muốn nói gì rồi lại thôi. Mộ Dung Viêm hạ giọng quát: “Nói.”

Thái y giật bắn người, sau đó run run mở miệng: “Hoàng thượng, những vết thương trên người Tả Tướng quân đều là vết thương ngoài da, nhưng... nhưng... ông ta ngăn đầu nhìn sắc mặt u ám của Mộ Dung Viêm,

bạo gan nói tiếp: “Nhưng sau khi sinh non bị nhiều tổn thương nặng, chỉ sợ sau này Tướng quân sẽ không thể mang thai được nữa.”

Cánh tay đang ôm lấy bả vai Tả Thương Lang của Mộ Dung Viêm chợt siết lại, trong phòng im ắng, áp lực khiến người ta thở không nổi. Một lúc lâu, hắn mới xua tay, bảo mọi người lui xuống. Thái y lập tức đứng dậy, chạy đi kê đơn.

Tả Thương Lang mắt vẫn khép hờ. Mặt tựa vào trước ngực, đầu ngón tay thô ráp của hắn do dự vuốt mắt nàng, nhưng nàng đã không còn nước mắt từ lâu.

“Chủ thượng, người đi về đi.” Giọng hơi khàn, nhưng rất bình tĩnh. Mộ Dung Viêm ôm nàng vào lòng không nói gì, Tả Thương Lang để mặc hắn ôm, thời gian cứ thế trôi đi.

Tới canh ba, đánh thức hắn: “Chủ thượng, đến giờ lên triều sớm rồi.” Mộ Dung Viêm ôm lấy bờ vai Tả Thương Lang, nhìn thật sâu vào mắt nàng: “Nàng muốn ta đi thật sao?”

Tả Thương Lang im lặng, mong hắn đi? Chủ thượng... thật ra thần từng hy vọng biết bao có thể tựa vào lồng ngực người như thế này. Mỗi lần thúc ngựa đi giữa loạn quân, thần đã mong chờ biết bao sẽ có một người ôm đôi vai thần, cùng thần trải qua một đời bình lặng, sẽ có một người, gọi trái tim thần, che chở bao bọc thần cả đời. Tiếc rằng chẳng thể nào thành sự thật. Rượu lạnh thân tàn, trái tim hóa đá, sao dám cầu chút tình cảm của bậc đế vương?

Đối diện hồi lâu, vẻ mặt nàng không chút thay đổi: “Người phải lên triều rồi.”

Mộ Dung Viêm để nàng giúp hắn chỉnh y phục, trước khi ra ngoài, hắn quay người đứng trước bức rèm che: “A Tả, đừng nghĩ ngợi lung tung, ta sẽ không xử tệ với nàng.” Phải rồi, cho dù tất cả tình cảm của ta đều dành cho Khương Bích Lan, ta cũng sẽ không bạc đãi nàng.

Tả Thương Lang không trả lời, chỉ nửa quỳ: “Thần cung tiễn Hoàng thượng.”

Nghỉ ngơi trong phủ, cho đến một ngày, Vương công công đích thân truyền ý chỉ tới, buổi triều sớm ngày mai nhất định phải có mặt. Vi Vi giúp nàng trang điểm, lòng dạ không yên: “Tướng quân, nếu mai Hoàng thượng lại sai người làm việc gì, người nhất quyết không được đồng ý.”

Vẫn là Vương Duẫn Chiêu tuyên đọc thánh chỉ: “...Giờ phong nàng đứng đầu tứ phi, hiệu là Tả Phi, khâm thủ.”

Tả Thương Lang yên lặng quỳ gối, Vương công công cẩn thận nhắc nhở: “Tả Tướng quân, mau tiếp chỉ đi.”

“Hoàng thượng, người đang bù đắp cho thần sao?” Ánh mắt nàng trong như nước, giọng nói thản nhiên như không, ung dung trong mắt triều thần ở dưới. Mộ Dung Viêm ngược lại có chút lạng người, giọng nói trầm, nhưng đủ để người khác nghe rõ: “Cứ cho là vậy đi.”

“Nhưng thần không muốn đứng đầu tứ phi.” Câu nói vừa buông, triều thần mặt biến sắc. Mộ Dung Viêm ngồi trên vương vị cao cao kia, ánh mắt sắc bén như dao, còn vẫn chậm rãi tiếp tục: “Nếu Hoàng thượng thật sự muốn đền bù cho thần, hãy phong thần làm Hoàng hậu.”

“Tả Thương Lang!!!” Đó là lần đầu tiên, hắn tức giận như vậy.

“Có thần.”

“Nàng...” Mộ Dung Viêm không nói hết, sắc mặt nàng vẫn còn mang bệnh tái nhợt, hắn chưa từng nghĩ mình lại không nỡ trách móc, giọng nói không còn nặng lời như trước: “Tiếp chỉ.”

Tả Thương Lang vẫn quỳ, nàng bỗng cười nhạt, không chút nhượng bộ: “Trừ khi phong thần làm Hoàng hậu.”

Sự nhẫn nại của Mộ Dung Viêm đã đến tận cùng: “Người đâu, giải xuống, tống vào đại lao.”

Triều thần trên dưới không ai nói gì, Tả Thương Lang nhớ rõ lần đầu tiên Mộ Dung Viêm tống nàng vào thiên lao. Khi ấy chưa đi theo hắn được bao lâu, Mộ Dung Viêm khẳng khái đòi tàn sát người dân trong thành, còn nàng ủng hộ việc chiêu an.

Kết quả, Mộ Dung Viêm nổi cơn thịnh nộ nhốt nàng vào trong lao. Thế là nơi đó, trở thành nơi sau này nàng thường xuyên lui tới. Quần thần lúc bấy giờ vẫn vô cùng xúc động, Hữu Thừa tướng đứng về phía Mộ Dung Viêm, còn Tả thừa tướng đầy cảm phẫn mắng chửi hắn là đồ hôn quân, hôn quân làm hại trung thần...

Nhưng hôm nay mọi người đều rất trấn tĩnh, ngay cả quần ngục cũng nhìn ra quy luật – vài ngày sau nàng lại được thả ra. Thế nên mọi người đều thờ ơ. Lúc bị giải đi, Thương Lang quay đầu nhìn lại, có lẽ là tình cờ, nàng gặp ánh mắt người đó. Đây là lần đầu tiên, dáng vẻ như cười như không của nàng khiến hắn đau nhói trong tim.

Hắn suyt chút nữa vậy tay cho qua, nhưng vì thể diện của một vị vua, hắn nhẫn nhịn không nói gì hết. Tả Thương Lang, nàng nghĩ rằng, vài ngày nữa ta sẽ thả nàng ra sao? Xem ra, ta đã quá nuông chiều nàng rồi.

Nhưng hắn đã hiểu lầm Tả Thương Lang. Ánh mắt của nàng vẫn luôn dõi theo hắn, tận cho đến khi điện Kim Loan khuất xa khỏi tầm mắt, bóng hình hắn hoàn toàn tiêu tan.

Chủ thượng, Thương Lang không muốn đứng đầu tứ phi.

Bởi người là vua. Thương Lang là bề tôi.

Đúng vậy, chỉ là quan hệ vua tôi, không thể cùng người đi tới cuối trời.

Tả Vi Vi ngày hôm sau biết chuyện, xông thẳng vào buổi triều sớm. Vương Nam không cản nổi, đành mặc nàng vào đại điện.

“Mộ Dung Viêm!” gọi thẳng tên hắn, ngự lâm quân đã tuốt sẵn đao, chỉ đợi lệnh, nhưng Mộ Dung Viêm vẫn chăm chú xem tấu chương trong tay, chờ những lời tiếp theo của Vi Vi: “Nô tì muốn biết rốt cuộc Tả tướng quân là gì trong mắt người? Nô tì không biết thời gian qua đã xảy ra chuyện gì. Thái y nói Vưu quốc đã làm thương tổn nghiêm trọng sức khỏe của tướng quân, đêm đêm tướng quân đều giật mình thức giấc, người có biết không? Tướng quân đã hai mươi tám tuổi rồi thừa hoàng thượng, một nữ tử hai mươi tám tuổi, chưa từng thấy phấn son, cũng chưa từng một lần trang điểm, không biết gảy đàn, không biết hát ca, thậm chí còn không có một món đồ trang sức tử tế. Hoàng thượng, nữ nhân của người đều có kết cục thế này sao?”

Có thị vệ đã tóm lấy nàng, không cho nàng tới gần long tọa. Mộ Dung Viêm thanh âm rất nhỏ, như nói chỉ đủ ình nghe thấy: “Nàng không phải nữ nhân của ta, chính nàng đã cự tuyệt.”

“Vậy người đã từng nghĩ qua, có một ngày nàng cũng sẽ già, cũng sẽ chết đi?”

Mộ Dung Viêm khoát tay, thị vệ giải nàng ta xuống, hắn từ từ mở miệng: “Niệm tình Tả Vi Vi có lòng với chủ, đánh ba mươi trượng!”

“Hoàng thượng, chỉ là một tì nữ nhỏ nhoi mà dám ở trước mặt người làm càn, không giết e quần thần không phục.” Giọng Hữu thừa tướng vang lên, bên cạnh một số đại thần bắt đầu phụ họa theo. Mộ Dung Viêm liếc mắt, quần thần im bật.

Tê Phượng cung.

Khương Bích Lan tựa vào Mộ Dung Viêm, bụng nàng đã to, di chuyển có chút khó khăn. Mộ Dung Viêm có lúc nhẹ nhàng âu yếm bụng nàng, nhưng dáng vẻ như đây suy tư.

Chuyện Tả Thương Lang kháng chỉ nàng tất nhiên đã nghe nói, nhưng không ngờ Mộ Dung Viêm trì hoãn không chịu xử lý. Đến tỳ nữ của nàng ta phạm thượng khi quần cũng nhẫn nhịn chịu đựng. Từ bao giờ, hắn đã không còn là nam nhân trong mắt chỉ có mình nàng?

“Viêm, thiếp nghe nói chàng muốn lập Tả tướng quân đứng đầu tứ phi.”

“Không phải đều biết hết rồi sao, hà tất còn hỏi lại?” Mộ Dung Viêm nói không khách khí. Hắn có ngốc đến đâu cũng biết Hữu thừa tướng không phải chỉ vì thể diện của hắn mà đòi giết Tả Vi Vi.

Khương Bích Lan hơi khựng lại, giọng nói mang chút buồn rầu: “Viêm, chàng từng nói sẽ yêu thiếp cả đời này. Chàng từng nói kiếp này, trái tim chàng chỉ có mình thiếp. Chàng từng nói, chỉ cần thiếp vẫn sống, chàng sẽ bảo vệ thiếp, suốt đời suốt kiếp, không để thiếp chịu bất kỳ thương tổn nào.”

Mộ Dung Viêm quay đầu, thấy mắt nàng ngấn nước, không tự chủ đưa tay lau đi giọt lệ trên mặt nàng, khẽ than: “Xin lỗi, Bích Lan.” Hắn vuốt ve cái bụng đang nhô lên của nàng ta, nhưng trong lòng lại nghĩ về một người khác. Hắn không thể tưởng tượng được, một người cao ngạo như Tả Thương Lang, đối mặt với sự áp bức và lăng nhục, sẽ có tâm trạng ra sao.

“Bích Lan, những gì Mộ Dung Viêm ta đã nói sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng ta thiếu nợ nàng ấy, có lẽ ta không thể trao cho nàng ấy tình cảm của mình, nhưng ta hy vọng ấy sẽ được sống yên ổn nửa đời còn lại.”

“Cho nên, thiếp là nữ nhân của chàng?”

“Đúng vậy.”

“Duy nhất?”

Mộ Dung Viêm đang định trả lời, đột nhiên nhớ tới lời mình nói trên đại điện lúc sáng: “Nàng không phải nữ nhân của ta, chính nàng đã cự tuyệt.” Hắn đột nhiên nhận ra, khi ấy hắn thật lòng muốn có Tả Thương Lang cạnh bên.

Mộ Dung Viêm, người dao động rồi sao?

Không, lời thề ở Nam Thanh cung, hắn không thể dao động.

Tả Thương Lang yên tĩnh ở trong thiên lao. Đêm qua nằm mơ, thấy hắn đến thăm nàng. Hắn đến nhưng không nói gì, cứ thế khoanh tay đứng ngoài cửa ngục, áo bào vàng uy nghiêm khiến người khác không dám đến gần.

Bóng dáng rất thật, thật đến mức nàng tưởng hắn đã đến. Lúc tỉnh lại, nàng cười, cười mình ngốc nghếch, Khương Bích Lan trong lòng hắn quan trọng như vậy, nàng còn nói ra những lời kia, làm sao hắn có thể lại tới thăm nàng được.

Buổi tối, cai ngục mới đến không biết quy củ, cứ thế hắt nước vào trong, quần ngục phát hiện ra đã quá muộn, Tả Thương Lang do đó sinh bệnh.

Tên cai ngục không dám kinh động tới hoàng thượng, chạy đi tìm thái y. Lưu Đại Khải – người đứng đầu thái y viện khi ấy bảo cai ngục cứ về đợi, hắn sẽ qua ngay lập tức. Cai ngục vừa đi, Lưu Đại Khải liền tới Tê Phượng cung.

Cai ngục không đợi được thái y, nhưng lại nghênh đón người tôn quý nhất hậu cung đến nơi này.

Tả Thương Lang vốn chỉ sốt nhẹ, kèm theo ho khan. Nhưng trong thiên lao tối tăm ẩm ướt, vệ sinh kém, bụng nàng thường xuyên đau buốt, đau đến nổi nửa đêm đều tỉnh mộng. Ban đầu, cai ngục còn đối xử đặc biệt với nàng, nhưng sau, tối đến đều hắt nước. Tả Thương Lang không ngốc, biết lòng người lạnh bạc, nên cũng không để ý. Nhưng nàng sốt ngày càng nặng, có lúc ánh mắt mịt mờ không còn thấy được gì.

Cơn ho ngày một dữ dội, nàng thậm chí còn ho ra máu. Nhìn màu đỏ trong lòng bàn tay, lòng nàng chột thê lương. Không ngờ Tả Thương Lang một đời tung hoành nơi sa trường, cuối cùng lại vùi thân chốn này.

Có lúc nàng đau tưởng chừng như không thể chịu nổi, mười ngón tay bám chặt lên tường, cơn đau từ đầu ngón tay hay từ nơi khác, nàng cũng không cảm nhận được nữa.

Cứ như vậy vài hôm, nàng ăn không ngon, cơm đưa tới mỗi ngày đều được đưa trả lại. Tất cả cai ngục đều làm như không thấy, dần dần nàng đến ngồi cũng cảm thấy khó khăn, chỉ có thể nằm. Người bên ngoài chỉ dựa vào bề vai hốc hác, thì thoáng nhấp nhô của nàng để đoán xem nàng còn sống hay không.

Có một đêm, đau đến tận cùng, nàng cào cấu cánh tay mình đến rách thịt, trơ ra đầu xương trắng, để lại những vết tích đáng sợ. Máu không còn lại bao nhiêu, nàng khẽ rên rỉ, cả miệng đầy mùi tanh ngọt.

Trước mắt như có bóng người, chủ thượng, nếu thần thật sự chết đi, người có đến thăm thần không? Nghĩ vậy rồi lại cười, chỉ e người vẫn cứ ngồi trên cao vung tay, lạnh lùng nói đem ra ngoài chôn mà thôi!

Lúc này nàng chợt nhớ tới Long Bình. Trên sa trường ngày trước, nhớ lúc hắn ôm nàng băng qua đoạn đường ngắn. Có lẽ đó là nam nhân duy nhất cho nàng cảm giác ấm áp. Trong đầu nàng chợt hiện lên hình ảnh nụ hôn triển miên cùng Mộ Dung Viêm ở Trấn Nam sơn, và quyết định dứt bỏ của mình sau đó. Đầu óc rối loạn, toàn thân run rẩy, trong lúc hoảng hốt, chợt có bàn tay ôm lấy eo nàng, nàng vô thức tựa vào lồng ngực ấm áp đó.

Tay vung loạn xạ trên người, nàng mơ màng nói lung tung: “Rắn, rất nhiều rắn.”

Mộ Dung Viêm không dám tin người trong lòng mình là Tả Thương Lang. Nửa tháng không gặp, tại sao nàng ra nông nổi này? Hắn vốn nén nhịn, không cho phép mình tới thăm, nhưng nửa đêm tỉnh giấc, trong lòng chợt không yên. Bàn tay thô ráp vuốt mái tóc dài của nàng, A Tả, thì ra ta cũng cảm nhận được những đau đớn của nàng.

Hắn ôm nàng ra khỏi ngục. Lúc hắn bước ra, khoát tay một cái, mọi người chỉ kịp nhìn thấy một tia sáng lóe lên, mấy tên cai ngục đầu lìa khỏi xác, máu vương tung tóe lên tường. Thảm sát như vậy, đến mức hôm sau Vương Nam đến kiểm tra còn tưởng có người cướp ngục.

8. Chương 8: Một Khi Yêu Hóa Thành Chấp Niệm

Nàng ôm hắn thật chặt không chịu buông tay, Mộ Dung Viêm để mặc nàng, lệnh cho Vương Duẫn Chiêu lập tức đi tìm thái y. Nàng thần trí không tỉnh táo gất gao cuộn mình trong lòng hắn, khẽ rên đau, không kêu gào gọi ai nữa.

Bởi có gọi, cũng đâu người xót thương?

“Tả Thương Lang, mẫu phi của ta là Dung Phi.” Tiếng hắn như thì thầm bên tai nàng: “Khi ấy người từng được sủng ái hết mực, nhưng lúc ta năm tuổi, phụ hoàng ban cho người một chén rượu độc.”

Tả Thương Lan đương nhiên đã từng nghe nhắc đến cái tên này. Mọi người đều nói Tiên hoàng ba nghìn mỹ nhân chỉ độc sủng Dung Phi. Nhưng sau khi lập tân hoàng hậu, Dung Phi đã trách móc hoàng ngay trong buổi đại lễ. Dung nhan tuyệt mỹ, ân sủng vô thượng khiến Dung Phi quên mất “gần vua như gần hổ”.

Người sáng ban mình vinh hoa, chiều tặng mình phú quý, nói không chừng đến một lúc nào đó sẽ thưởng mình cái chết phũ phàng.

“Đã rất lâu rồi, ta gần như quên hết tất cả, nhưng nụ cười thê lương của mẫu phi lúc nâng chén rượu, ta không sao quên nổi. Khi ấy ta không thể làm gì, nhưng ta đã thề, nữ nhân của Mộ Dung Viêm, tuyệt đối sẽ không giống như mẫu phi.” Hắn ôm nàng vào trong lòng, giọng nói hư ảo: “Cho nên.. Thương Lang, nàng đồng ý gả cho ta không?”

Đáp lại hắn, là tiếng than nhẹ Tả Thương Lang nhả ra. Nàng dù có nằm mơ cũng cố kìm nén. Ngón tay nàng đâm thẳng vào xương, máu thịt đầm đìa.

Mộ Dung Viêm gắng hết sức đỡ nàng, thái y run rẩy bắt mạch, nhỏ giọng: “Tân hoàng thượng, Tả tướng quân chỉ bị nhiễm phong hàn, cơ thể suy nhược, nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏi.”

Nhưng Mộ Dung Viêm vẫn thấy có gì đó không đúng. Giọng hắn lạnh lùng tựa hồ băng nghìn năm: “Nàng ho ra máu.”

“Điều này...” Thái giám ngừng: “Hoàng thượng, tướng quân chỉ nhiễm phong hàn, nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏi hẳn.”

Mộ Dung Viêm cười lớn, có điều tiếng cười của hắn khiến mọi người khiếp sợ: “Vương Duẫn Chiêu.”

“Có nô tài.”

“Lập tức ra ngoài cung mời Phó đại phu, nếu kết quả chẩn đoán không giống nhau, tru di cửu tộc Lưu Đại Hải.”

“Tuân lệnh.”

“Hoàng... hoàng thượng, xin hãy để nô tài khám lại một lần, hoàng thượng... hoàng thượng...”

Vương Nam lôi Lưu Đại Hải sang một bên, Tả Thương Lang mồ hôi ướt đầm người, Mộ Dung Viêm cũng không kém. Lời của Tả Vi Vi như đang vọng bên tai hắn: “Vậy người đã từng nghĩ qua, có một ngày nàng cũng sẽ già, cũng sẽ chết đi?”

Phó đại phu đến rất nhanh, vẫn còn thở hổn hển khi hành lễ với Mộ Dung Viêm. Hắn vừa sai người ban trà, vừa ra hiệu cho ông đến chỗ Tả Thương Lang.

Ông chăm chú bắt mạch, sắc mặt cứng lại, không hay biết một câu nói của mình can dự đến số mệnh của mấy trăm người: “Hoàng thượng, chứng ho ra máu của Tả tướng quân nếu cứ để tiếp tục, rất có thể sẽ dẫn đến lao phổi.”

Lời vừa thốt ra, mặt mày Lưu Đại Hải xám ngợt.

Mộ Dung Viêm để ông kê đơn, sau đó có cung nữ đến nhận đơn thuốc, Mộ Dung Viêm ra lệnh cho Vương Duẫn Chiêu đích thân đốc thúc. Phó đại phu giúp Tả Thương Lang băng bó vết thương ở tay, đột nhiên hỏi: “Hoàng thượng, có phải gần đây Tả tướng quân có xu hướng tự làm tổn thương cơ thể mình?”

Mộ Dung Viêm chau mày: “Thế nghĩa là sao?”

“Hoàng thượng, lần đầu tiên Tả tướng quân đến khám tại tể xá, thảo dân đã có cảm giác, Tả tướng quân từng trải qua huấn luyện vô cùng tàn khốc, trong lúc đau đớn nhất vẫn có thể giữ được ý thức tỉnh táo, nhưng khả năng chịu đựng về mặt tâm lý lại kém vô cùng, rất có thể trong lúc đau đớn cực độ sẽ tự thương tổn chính mình để trốn chạy khỏi những đớn đau đó.”

Mộ Dung Viêm nhìn những vết thương đáng sợ trên tay nàng: “Làm sao để ngăn chặn?”

“Thảo dân có thuốc giảm đau ở đây, có thể giảm bớt phần nào đau đớn, nhưng quan trọng nhất vẫn là Tả tướng quân phải biết yêu quý chính mình. Như tình hình hiện tại của tướng quân, e không được tốt lắm.”

Nàng ngủ lại một đêm trên long sàng của Mộ Dung Viêm, sáng sớm thức giấc không biết mình đang ở đâu, mắt lim dim ngó nghiêng xung quanh. Rất nhanh có cung nữ đưa thuốc tới. Mộ Dung Viêm chưa từng thấy qua một Tả Thương Lang đáng yêu như vậy, bật cười đỡ nàng dậy, còn tự mình đút thuốc cho nàng.

Nàng đưa hai tay đỡ lấy, Mộ Dung Viêm ngăn lại, dùng thìa bạc múc từng muỗng đưa lên miệng nàng. Tả Thương Lang nghiêm túc nói: “Vi thần không dám.”

“Nàng nhất định phải bức trăm nổi giận sao?” Mộ Dung Viêm không chịu buông: “Được rồi, vậy trăm ra lệnh cho nàng uống.”

Tả Thương Lang uống từng ngụm từng ngụm, đắng đến mức mặt mày nhăn nhó, nhưng không nói câu nào. Mộ Dung Viêm thấy thế vừa yêu vừa thương, đem nước hạnh nhân cho nàng uống, nhưng không chịu bón không công, mà ngậm lấy đút cho nàng.

Hắn giữ chặt vai không cho phép nàng cự tuyệt. Bức tranh diễm lệ tuyệt vời này, khiến cung nữ thái giám cũng phải đỏ ửng mặt mày.

Bên ngoài có tiếng thái giám vọng tới: Hoàng hậu nương nương giá đáo.

Mộ Dung Viêm hơi do dự, cuối cùng cũng xuống giường, nhưng vẫn nhất định đút thuốc cho nàng. Khương Bích Lan ôm bụng tiến vào, ánh mắt Tả Thương Lang ngừng lại trên bụng nàng ta, quay đầu nhận lấy bát thuốc của Mộ Dung Viêm, một hơi uống sạch.

Sau đó đuổi khách: “Hoàng thượng, nương nương, thần hơi mệt.”

Khương Bích Lan mặt biến sắc, nhìn Mộ Dung Viêm, còn hắn đưa tay đắp chăn cho Tả Thương Lang, nhỏ giọng nói nàng ngủ một lúc, sau đó quay người, đỡ Khương Bích Lan ra ngoài.

“Hoàng thượng, thần thiếp chỉ muốn đến thăm Tả Tướng quân.”

“Trẫm biết.”

“Hoàng thượng không muốn để thiếp và Tả Tướng quân nói chuyện sao?”

“Nàng ấy thật sự rất mệt, để hôm khác đi.”

Khương Bích Lan đang tức giận, nàng ta không biết từ lúc nào vị trí của Tả Thương Lang đã hơn cả mình.

“Viêm, thiếp không thích chàng dứt thuốc cho nàng ấy.”

Ở nơi vắng người, Khương Bích Lan vừa giận dữ, vừa nũng nịu nói. Mộ Dung Viêm quay đầu nhìn nàng ta: “Cho nên nàng sai cái ngực không đếm xỉa gì tới nàng ấy? Cho nên nàng ra lệnh cho thái y kéo dài bệnh tình của nàng ấy?”

“Thiếp... Viêm, thiếp...”

“Khương Bích Lan, lời hứa với nàng, Mộ Dung Viêm ta nhất định sẽ tôn trọng, nhưng nàng đừng ở trước mặt ta giả trò vật vãnh. Còn nữa, sau này không có lệnh của ta, không cho phép đặt chân đến Nam Thanh cung!”

Mộ Dung Viêm chưa từng nói với Khương Bích Lan bằng giọng điệu thế này bao giờ. Nhìn thấy đôi mắt ngấn nước của nàng ta, có chút không đành lòng. Xong nhớ lại vẻ mặt Tả Thương Lang khi nhìn vào bụng Khương Bích Lan, lòng hần không khỏi thất lại.

Hắn quay bước rời đi, lần đầu tiên, bỏ mặc Khương Bích Lan lại một mình, nước mắt lưng tròng.

Mộ Dung Viêm bắt đầu ban thưởng son phấn cho Tả Thương Lang, nhưng đa phần nàng chỉ dùng khi Tả Vi Vi ép. Hắn lệnh cho nàng mặc bộ cung trang rườm rà, nàng chậm rãi lướt qua, đã thu hút cái nhìn của biết bao cung nữ, hộ vệ.

Đó là vẻ đẹp không giống với Khương Bích Lan, như ánh mặt trời giữa băng tuyết, như hoa mùa hạ giữa trăng thu.

Tả Thương Lang thực sự thay đổi rất nhiều, đến Tả Vi Vi cũng nhận ra được. Mộ Dung Viêm lệnh cho nàng ở lại Nam Thanh cung, nàng ngoan ngoãn ở lại. Nhưng có gì đó không giống như trước kia.

Tả Vi Vi cũng không rõ rốt cuộc khác trước điểm nào. Nam Thanh cung không còn sáng đèn như trước, Tả Thương Lang cũng không còn vì Mộ Dung Viêm mà đau khổ vui buồn. Lúc nhàn rỗi nàng luyện bắn cung, dù vấn đề xương cốt, lực tay phải có hạn, nàng cũng không để ý, coi đó như thú vui tiêu khiển.

Có lúc Tả Vi Vi đột nhiên cảm thấy, Tả Thương Lang tung hoành sa trường trong nháy mắt trở về, giống như phụng hoàng tái sinh, ngày càng điềm tĩnh, ngày càng bình thản.

Mộ Dung Viêm thường xuyên đến thăm, cũng cảm nhận rõ rệt sự thay đổi của nàng, nhưng không thể kiềm chế bản thân có những hành vi thân mật. Nàng không phải cự tuyệt, vẫn như cũ nghiêng hợp, nhưng ánh mắt không còn thấy cảm giác vui sướng khi được hắn sủng ái, ân cần, cũng không còn thấy nỗi bi thương, ai oán như những ngày xưa cũ.

Nàng chỉ cười, nụ cười xa xăm lạnh lẽo.

Mộ Dung Viêm ra lệnh chuẩn bị vật dụng và người hầu cho Nam Thanh cung dành cho cấp bậc đứng đầu tứ phi. Tả Thương Lang cũng chẳng quan tâm. Y phục hần ban thưởng, nàng mặc, nỗi lo lắng thấp thỏm trong lòng Vi Vi cũng dần được gỡ đi, kỹ thuật trang điểm của nàng ta được phát huy đến đỉnh điểm trên người Tả Thương Lang.

Khi thời tiết tốt, Tả Thương Lang sẽ ra vườn Thượng Uyển tản bộ, cung nữ hộ vệ xung quanh không dám cản nàng. Trong cung rồi việc, nàng ngồi trong đình chơi cờ, hâm rượu nói chuyện phiếm với Vi Vi. Có lúc không làm gì hết, chỉ đến bên hồ, ngồi trên hòn giả sơn nghe tiếng gió thổi, ngắm hoa nở hoa tàn, mặt trời mọc rồi mặt trời lặn. Nàng thậm chí không để ý tới những sự thay đổi xung quanh.

9. Chương 9: Sao Giờ Người Cũ, Trái Tim Xa

Buổi tối, có lúc Mộ Dung Viêm tới rất sớm, nhưng rất ít khi qua đêm ở Nam Thanh cung. Trước đây, hắn chưa từng phải làm màn dạo đầu khi ở cùng nàng, thân thể này luôn rất dễ dàng bị hắn thuần phục, tự nguyện phục tùng hắn. Nhưng bây giờ, dù hắn có làm màn dạo đầu đến nửa đêm, cơ thể này vẫn khô cứng, không có chút cảm giác nào.

Hắn không muốn gọi lại nỗi đau của nàng, cũng không ép buộc nàng như trước. Trước đây nàng rất khát khao vòng tay của hắn, chỉ cần hắn ôm nhẹ, nàng sẽ ngủ rất ngon.

Vậy mà bây giờ, khi hắn tỉnh dậy, luôn phát hiện nàng đã thoát khỏi vòng tay mình, hai người cùng trên một chiếc giường, mà mỗi người đơn độc ngủ.

Có lúc hắn hôn lên khắp cơ thể nàng, nàng vẫn mỉm cười không đổi, cười đến tàn nhẫn, nói: “Chủ thượng, người không thấy bẩn lắm sao?”

Cuối cùng Mộ Dung Viêm cũng hiểu rõ, nàng đang tự ngược đãi chính mình, khi thân thể không đau thì ngược đãi trái tim mình. Hắn thở dài ôm nàng vào lòng, đáng tiếc trái tim nàng giờ không biết đã đi đâu, liệu còn đang đập?

Chưa tới canh hai, có thái giám chạy vào cấp báo, Hoàng hậu đã sinh, mẹ tròn con vuông.

Phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Viêm là nhìn Tả Thương Lang, đôi mắt dưới ánh nến lập lòe trong màn trướng, không thấy rõ buồn vui. Hắn đứng dậy thay xiêm y, nghe thấy người trong màn nhỏ giọng lập đi lập lại: Mẹ tròn con vuông... mẹ tròn con vuông...

Từng chữ từng chữ vang lên bên tai hắn, quanh quẩn không ngừng, chẳng thể xua tan.

Tê Phượng cung.

Mộ Dung Viêm vuốt ve khuôn mặt đứa bé, đây là cốt nhục của hắn, cái mặt nhỏ nhắn xấu xí, đang ngủ rất ngon. Khương Bích Lan yêu kiều tựa vào đầu giường, yếu ớt gọi một tiếng Viêm.

Hắn qua đó, giúp nàng ta vén lại mái tóc lòa xòa, nhẹ nhàng vỗ về: “Nàng nghỉ ngơi đi.”

“Viêm, chàng có yêu thiếp không?”

Mộ Dung Viêm nhìn thấy vẻ không chắc trong mắt nàng, thời gian như quay ngược, trở lại lần đầu gặp nhau năm bảy tuổi. Nàng vẫn là đại tiểu thư kiều diễm ngang ngược, ngả nghiêng rót xuống từ lưng ngựa. Còn hắn vẫn là Nhị Hoàng tử, vội vàng tới đỡ nàng, để nàng rơi vào lòng hắn.

Hắn giao con cho cung nữ bên cạnh, cúi người xuống nhẹ nhàng ôm lấy nàng, khẽ thì thầm bên tai nhưng rất rõ ràng: “Đương nhiên.”

Khương Bích Lan hạnh phúc nhắm mắt, từ từ thiếp đi. Tấm màn long phụng hoa lệ buông xuống, Mộ Dung Viêm đứng ngoài trướng thật lâu.

Buổi tối, Vi Vi bụng trà tới cho Tả Thương Lang, thấy nàng đang ngủ say, nên cũng không đánh thức.

Ở trong sân bỗng nhiên xuất hiện con chó lông vàng, biết nó là vật cưng của Khương hậu. Tuy Vi Vi đối với Hoàng hậu không có chút hảo cảm nào, nhưng con chó này thật sự rất đáng yêu.

Vi Vi lấy bánh ngọt, bẻ ra thành từng miếng dút cho nó ăn. Chó con cũng không sợ người lạ, ngoan ngoãn ăn ngon lành cho đến tận khi thị vệ của Tê Phượng cung – Hồ Nghị tìm đến đây dẫn nó về.

Vi Vi cũng không để ý tới chuyện này nhiều. Ai ngờ sáng hôm sau, chó con tự nhiên lăn ra chết, thất khiếu¹ chảy máu. Vì vậy Vi Vi bị người của Tê Phượng cung gọi đi. Chỉ là một con chó, nàng ta nghĩ mình sẽ không sao, nên cũng không đánh thức Tả Thương Lang, tới đó một mình.

[1] Thất khiếu là bảy lỗ trên mặt: Hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng.

Khi Tả Thương Lang tìm được Vi Vi, không dám tin vào mắt mình. Nàng vuốt cái chân bị gãy của Vi Vi, Vi Vi chưa bao giờ dám tưởng tượng nàng cũng có vẻ mặt dữ tợn như vậy: “Là ai làm?”

“Không có... Tướng quân, là Vi Vi bị ngã.”

Tả Thương Lang nhìn vết thương trên chân nàng ta, hiểu ra gần hết. Tay phải không còn sức lực, Tả Thương Lang không ôm nàng đi được, nửa kéo nửa dìu vào Nam Thanh cung. Vi Vi nằm trên giường, nhìn theo bóng lưng Tả Thương Lang: “Tướng quân, người đi đâu vậy?”

“Tìm đại phu.”

Nhưng Tả Thương Lang không hề đi tìm đại phu. ngày hôm đó, nàng dùng tay trái cầm cung thay thương, khiến Tê Phượng cung trở nên hỗn loạn. Hồ Kiên thân là thị vệ trưởng, chỉ biết liều mạng chống lại, cuối cùng hắn cũng gặp được chiến thần trong truyền thuyết, trên người bị thương, một, hai chỗ, dường như không thấm vào đâu.

Đến khi mũi tên của nàng xuyên qua chân Hồ Kiên, máu tươi chảy ra nhuộm đầy cả bức tường trắng tinh, từng chút từng chút một, Khương Bích Lan mới cảm thấy sợ hãi.

Nàng ta ôm tiểu Hoàng tử chưa đầy tháng trốn khỏi Tê Phượng cung. Tả Thương Lang cũng không đuổi theo, nàng chỉ dùng đầu gối đè mạnh lên Hồ Kiên, ép hai chân hắn máu me be bét, nhìn mà ghê người.

Không còn nghe thấy tiếng hắn kêu la thảm thiết, thần sắc của nàng khi đó, như một con dã thú phần nộ điên cuồng.

Mộ Dung Viêm ôm Khương Bích Lan trở về Tê Phượng cung, nàng ta sợ hãi hốt hoảng, mặt ngọc tái mét, hoa dung thất sắc.

“A Tả, nàng đang làm gì vậy?” Giọng nói hần uy nghiêm, Tả Thương Lang ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hắn hồi lâu, cuối cùng buông tay thả Hồ Kiên ra, khi đó Hồ Kiên đã thần trí mơ hồ.

Nàng vẫn quỳ phục dưới đất, không nói lời nào. Mộ Dung Viêm nhìn cảnh tượng kinh hoàng ở Tê Phượng cung, không thể không bức, nhưng đầu tiên, hắn không biết nên xử lý nàng ra sao.

“Viêm, thiếp muốn đích thân xử lý nàng ta.” Khương Bích Lan cắn phẫn, ám sát quốc mẫu, chắc chắn là tội chết. Nàng ta tin chắc lần này không ai có thể cứu được Tả Thương Lang.

“Không được, nàng ấy dù sao cũng là công thần Viêm triều...”

“Chàng nói sao?” Khương Bích Lan kéo tay áo Mộ Dung Viêm, không tin vào tai mình: “Viêm, chàng nói gì vậy?”

“Nàng ấy là công thần Viêm triều, không thể tùy tiện xử lý.”

“Chàng nói dối!” Khương Bích Lan khóc, khóc thật sự, nam nhân này chưa từng làm trái ý nàng. Nhưng hôm nay lại mặc cho nữ nhân khác ngang nhiên ám sát nàng, lời hứa thuở ấu thơ kia, cũng chỉ là dối trá: “Mộ Dung Viêm, chàng nói dối!”

Mộ Dung Viêm không muốn nhìn thấy Khương Bích Lan khóc, hắn sẽ lại nhớ tới gương mặt mẫu phi khi cầm chén rượu độc trên tay năm đó, cũng tuyệt vọng và thê lương như vậy. Cứ đứng hồi lâu, cuối cùng hắn thấp giọng, như không còn sức lực: “Ta không hề.”

“Có, chàng có dối thiếp.” Nước mắt của Khương Bích Lan rơi lên mặt đứa trẻ mới sinh trong lòng, từng giọt từng giọt như trân châu vỡ vụn, đến trời xanh cũng xót xa.

“Được rồi, ta giao người cho nàng, có điều Khương Bích Lan, bốn vương không muốn nàng ấy chết. Nàng nhớ kỹ!”

Màn giao dịch thuận lợi kết thúc, Tả Thương Lang quỳ trên mặt đất, cuối cùng cũng ngẩng mặt lên, nhìn vào mắt hắn. Mộ Dung Viêm chậm rãi ngoảnh mặt đi.

10. Chương 10: Lễ Bóng Dưới Trăng, Muôn Ngàn Hận

Về mặt Tả Thương Lang vẫn luôn bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy hơn chục con rắn màu sắc đủ kiểu trong lồng, mặt nàng bắt đầu biến sắc, không tự chủ được lùi dần về phía sau. Hai tên lính áp giải giữ chặt vai, ép nàng quỳ trên mặt đất.

“Tả Thương Lang, không phải trước giờ ngươi vẫn gan dạ hơn người sao? Hôm nay bốn cung sẽ cùng chơi một trò với ngươi.” Khương Bích Lan cười rất vui vẻ, cuối cùng Mộ Dung Viêm cũng giao nàng ta ình, hẳn không phải vẫn yêu mình hay sao?

Có người đem rắn tới, con rắn to chừng ba ngón tay đang thè lưỡi phì phì trên tay hắn, hung ác đáng sợ. Tả Thương Lang mặt không còn chút máu, sức nặng trên vai khiến nàng không thể lùi về sau. Hắn ta còn đưa tay bóp mạnh cằm nàng, nàng đã hiểu rõ cuộc hắn muốn làm gì.

Cố gắng liều mạng cắn chặt răng không há miệng, thân rắn lạnh buốt chạm vào mặt nàng, nàng dùng hết sức lắc đầu, nhưng chỉ cảm thấy mùi rắn tanh nồng bám chặt lấy xương cốt không cách nào xua đi.

“Chủ thượng... chủ thượng, thần biết sai rồi, xin hãy cứu thần, cứu thần...” Cuối cùng không chịu đựng được nữa, nàng hét lên cầu xin tha thứ. Thì ra bên ngoài có cùm rắn đến đâu, sâu trong tim nàng vẫn cảm thấy sợ hãi kinh hoàng. Nhưng không ai đáp lời, kẻ kia nhân cơ hội nàng mở miệng, hết sức thô bạo cạy miệng nàng, sau đó đầu rắn lạnh buốt kia chui vào, từ từ trườn xuống cổ họng.

Nàng ú ớ kêu không thành tiếng, cuối cùng tay trái cũng vùng ra được, nàng tuyệt vọng, trống rỗng tóm lấy thứ gì đó... nhưng tất cả đều là hư ảo. Cảm giác được con rắn kia đang cựa quậy trong bụng mình, nàng muốn nôn ra, muốn hét lớn, nhưng đều không làm được.

Giống như khi nàng còn nhỏ, bị người ta nhốt vào trong hang tế thần sâu không thấy đáy. Lúc đó, rắn cũng bò khắp người nàng, trông thấy bạn bè mình từng người từng người biến thành xác chết, không ai có thể kêu gào, không ai cứu giúp, trái tim cô độc mà bất lực như thế giới này.

Mộ Dung Viêm đứng bên ngoài phòng, chỉ cách một lớp rèm che. Nàng nhìn bóng dáng màu vàng của hắn mãi, xưa nay chưa từng nghĩ bản thân lại có nhiều nước mắt đến vậy.

Quan hành hình nắm lấy đuôi rắn, chậm rãi kéo nó ra.

Tả Thương Lang cảm nhận rõ ràng cái bụng xù xì của nó quét qua cơ thể mình, giống như tim phổi đều bị lôi ra ngoài vậy.

“Chủ thượng... chủ thượng...” Nàng chưa hết hy vọng, tiếng kêu thảm thiết: “Người từng nói sẽ đối tốt với Thương Lang, người đã nói thế!!!”

Mộ Dung Viêm từ từ rời đi từng bước, mỗi câu mỗi chữ tê tâm liệt phế cứ văng vẳng bên tai không chịu rời đi.

Tả Thương Lang nhìn theo bóng hình thân thuộc dần khuất khỏi tầm mắt...

“Mộ Dung Viêm...” Ba chữ cuối cùng, nàng gọi cho chính mình nghe.

Đừng gọi hắn nữa, Tả Thương Lang... hắn chưa bao giờ yêu ngươi, Mộ Dung Viêm... chưa bao giờ yêu Tả Thương Lang..

Quan hành hình buông cầm nàng ra, ngăn cản ý muốn cắn lưỡi tự vẫn của nàng. Còn rắn, từng con, từng con một được nhét vào, thân nhiệt nàng giờ cũng như thân nhiệt loài rắn, trái tim cũng bị đóng thành băng.

Con rắn cuối cùng được nhét vào, Khương Hoàng hậu vỗ tay: “Được rồi, đây coi như dạy dỗ ngươi một chút, để ngươi rõ thế nào là chủ nhân, thế nào là chó chủ nhân nuôi.”

Tả Thương Lang như không nghe thấy, chúng thả nàng ra, nàng một mình quỳ dưới đất, rất lâu sau mới hốt hoảng chạy ra ngoài. Lúc ra khỏi cửa Tê Phượng cung, nàng gặp Vương Nam, Vương Nam làm gì không biết động tĩnh nơi đây, chỉ là hắn vẫn không đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vương Nam thấy nàng bước đi không thuận bèn đưa tay ra đỡ, Tả Thương Lang ôm lấy cổ hắn, lẩm bẩm: “Vương Nam, ta muốn về nhà, ta muốn về nhà...” Sau đó cúi đầu, nức nở nghẹn ngào trong lòng hắn.

Mộ Dung Viêm phái Thái y đến bắt mạch cho nàng, sau khi trở về bẩm báo tất cả đều không sao. Xem mấy lần xác định không có gì, hắn cũng thấy yên lòng.

Tả Thương Lang không nói chuyện, Mộ Dung Viêm cũng không ép nàng. Hắn bắt đầu không đến Tê Phượng cung nữa, tối tối đều ngủ lại Nam Thanh cung. Tả Thương Lang so với trước đây cũng không có thay đổi gì nhiều, chỉ là không còn tiếp nhận sự đụng chạm của hắn nữa. Mộ Dung Viêm có lúc nhìn tới độ toàn thân đau đớn, nhưng lại không thể miễn cưỡng nàng.

Hắn phát hiện cảm giác ôm nàng rất thích, mấy ngày nay không biết vì sao, hắn cảm thấy đôi vai nàng hao gầy. Hôn lên trán nàng, hắn hỏi: “Dạo này nàng không ăn uống gì sao? Gầy thế này, ta ôm đau cả tay rồi!”

Tả Thương Lang à ờ gì đó, Mộ Dung Viêm nghe không rõ.

Ngày hôm sau, hắn đặc biệt dành thời gian dùng bữa sáng với nàng, nhưng phát hiện ra nàng không hề động đũa, chỉ ôm lấy bình rượu. Hắn cướp lấy bình rượu trong tay nàng, nghiêm khắc nói: “Sáng sớm không được uống rượu.” Sau đó gấp thức ăn cho nàng, Vương công công đứng bên cạnh cũng vội vàng gấp thức ăn vào bát cho Tả Thương Lang.

Nhưng nàng chỉ nhìn, không hề động đũa.

Hắn ra lệnh cho nàng: “Ăn!”

Rốt cuộc, nàng cũng gấp một miếng, ăn dưới cái nhìn chăm chú của hắn, khuôn mặt trắng bệch cố nhẫn nhịn, sau đó chạy nhanh ra ngoài, vịn lấy thành cửa nôn thốc nôn tháo.

Trong miệng không có nhiều thức ăn, nàng nôn ra toàn dịch vị màu vàng.

Lúc này Mộ Dung Viêm mới phát hiện ra: “Bao lâu rồi?”

Nàng không trả lời, Mộ Dung Viêm túm chặt hai vai nàng: “Ta hỏi đã bao lâu rồi nàng không ăn gì?”

Tả Thương Lang khom người đứng cạnh cửa, cau mày đau đớn vuốt ngực. Mộ Dung Viêm lập tức sai người đi tìm Phó đại phu, ông bắt mạch một lúc mới dám mở miệng: “Hoàng thượng, Tả Tướng quân không sao.”

Mộ Dung Viêm truyền tất cả các danh y đến, tất cả đều chung một đáp án như vậy.

Nhưng Tả Thương Lang ngày càng yếu dần, tất cả đồ ăn, thuốc men ăn bao nhiêu nôn bấy nhiêu. Nàng chỉ uống rượu, duy nhất rượu. Có lúc, Phó đại phu kê cho nàng đơn thuốc mới, nàng cầm tay ông đặt lên ngực mình: “Phó đại phu, ta cảm thấy có vật gì đó đang động đập ở đây...”

Phó đại phu chỉ an ủi nàng: “Không có gì đâu Tướng quân, ngài suy nghĩ nhiều rồi. Cơ thể ngài vẫn khỏe mạnh.”

Nói như vậy, nhưng Tả Thương Lang ngày càng suy yếu, chân của Vi Vi chưa khỏi, xung quanh lại không có a hoàn thân cận, Mộ Dung Viêm chăm sóc nàng không rời nửa bước, mấy hôm liền không lên triều.

Khương Bích Lan đến tìm, cũng bị cản lại ngoài Nam Thanh cung.

Thần trí Tả Thương Lang vẫn còn tỉnh táo, nàng vẫn để hắn ôm mình vào lòng, dựa vào lồng ngực rộng rãi của hắn, chỉ có trái tim này, đã hoàn toàn chối từ yêu thương.

Mấy ngày như vậy, trong bụng không còn gì để nôn nữa, nàng nôn ra máu. Một ngụm máu tươi phun ra từ cổ họng, Mộ Dung Viêm cảm thấy như có bàn tay ai đang bóp chặt trái tim mình.

Phó đại phu nói, đó là tâm bệnh, là khúc mắc không thể gỡ ra.

11. Chương 11: Vốn Là Vua Tôi, Chẳng Phải Vợ Chồng

Nàng ra sức ăn, nhưng cứ ăn xong mọi thứ lại nôn ra ngoài. Mộ Dung Viêm thậm chí không biết đến sở thích của nàng. Bao nhiêu năm sống cuộc sống quân lữ, nàng không hề có thói quen kén chọn thức ăn.

Nên... hắn cũng không biết nàng thích ăn gì, không thích ăn gì.

Có lúc, Tả Thương Lang cảm giác tim gan phèo phổi như muốn rớt ra ngoài, mỗi khi như vậy mọi người lại thấy khó chịu thay cho nàng. Tinh thần của nàng ngày càng kém, cả người gầy gò như con búp bê, chỉ cần cơn gió thoảng qua là bay mất.

Mộ Dung Viêm ôm nàng không dám buông tay, sợ buông tay ra nàng sẽ bay đi theo gió. Bao nhiêu năm, hắn quen có nàng bên mình, nàng không dỗi gắt, không chống đối, không lợi dụng, không phản bội hắn. Hắn đã không thể phân biệt rõ, tình cảm của hắn dành cho nàng.

Thế giới này, dạy hắn thiên văn địa lý, dạy hắn tính kế bày mưu, nhưng không ai dạy hắn, cái gì gọi là cảm tình. Hắn đi tìm Bạch Đế, nhân vật đã dẫn đạo thành tiên trong truyền thuyết.

Bạch Đế trù mến nhìn hắn, hắn là đứa trẻ có tố chất nhất trong số các đệ tử của mình. Nhưng có thể tìm được đến đây, ông thấy rất ngạc nhiên.

“Con thật sự muốn ta cứu nàng?”

“Vâng.”

“Chữa khỏi rồi sẽ thế nào?”

Mộ Dung Viêm chưa từng nghĩ đến ông sẽ hỏi câu này, trầm mặc hồi lâu, hạ quyết tâm: “Bên nàng cả đời, bảo vệ nàng suốt kiếp.”

“Con có thể yêu nàng, hơn bất cứ người nào?”

“Vâng.”

“Con về cung trước đi, lát nữa vi sư sẽ tới.”

Mộ Dung Viêm vội vàng trở về cung, tiểu đồng theo hầu Bạch Đế nhìn thấy vết máu của Mộ Dung Viêm rơi trên mặt đất. Vô Ảnh sơn này cơ quan chằm bẫy trùng điệp, thật không biết hắn tới được bằng cách nào.

“Sư phụ, tình là vật gì?”

“Tình à...” Bạch Đế đang dọn mấy viên đan dược mới luyện, thanh âm trong trẻo mang theo chút tang thương: “Là hận trăm ngàn mối vẫn không thể dứt lòng, là tâm tê phế liệt cũng chẳng thể buông tay. Là thứ nhạt như nước trắng, nhưng đến một ngày tỉnh lại, đã mãi ở bên nhau, không oán giận, không hối hận, không nở vứt bỏ, chẳng nở rời xa.”

Tiểu đồng đã ngộ ra... tình, là chẳng thể nào tránh khỏi.

Bạch Đế bắt mạch cho Tả Thương Lang, hầu như tất cả mọi người trong điện đều đang nín thở đợi kết quả. Ông vuốt chòm râu trắng như cước, nói từng chữ từng chữ một rõ ràng: “Thật ra, bệnh này không khó chữa.” Nhìn thấy sự mừng rỡ trong mắt Mộ Dung Viêm, ông nói tiếp: “Chỉ cần một trái tim thất khiếu linh lung[1] là được.”

[1] Trái tim thất khiếu linh lung: Trái tim có bảy lỗ.

Tất cả mọi người đều vắt óc suy nghĩ, nhưng đều không biết trái tim thất khiếu linh lung này là vật gì. Mộ Dung Viêm nắm lấy bàn tay Tả Thương Lang, ánh mắt của nàng đã không còn tỉnh táo như trước.

“Sư phụ, người có thể cho con biết đi đâu để tìm trái tim như vậy không? Chẳng sợ núi đao biển lửa, Mộ Dung Viêm nhất định sẽ tìm được.”

“Nếu đã là trái tim, thì không cần phải tìm. Trong cung có một người có nó.”

Quần thần lui về sau, ánh mắt Mộ Dung Viêm nghiêm túc: “Thầy nói ai cơ?”

Bạch Đế vuốt râu, tư thái trầm ngâm ra dáng ngoại thế cao nhân: “Hoàng hậu Khương Bích Lan.”

Đột nhiên Tả Thương Lang cảm thấy tay của Mộ Dung Viêm bóp chặt lấy vai mình, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy sự do dự trong mắt hắn. Nụ cười của nàng bị dung nhan tiều tụy che khuất, nàng cố gắng đưa tay vuốt đầu lông mày đang nhíu lại của hắn: “Thái phó, người đừng đùa!”

Bạch Đế nhìn nàng đầy thâm ý: “Con không muốn biết kết quả sao?”

Tả Thương Lang xoay người, dựa trán vào vai Mộ Dung Viêm, giọng nói vô tình: “Con đã sớm biết kết quả rồi.”

“Hoàng thượng, nếu thật sự chỉ còn cách này, người có dám moi tim Khương Bích Lan để cứu Tả Thương Lang không?” Bạch Đế cố dồn Mộ Dung Viêm đến chân tường, hần ngập ngừng: “Con...”

“Thái phó, xin người đừng đánh đồng Thương Lang với Khương Hoàng hậu.” Tả Thương Lang vẫn không ngẩng mặt nhìn bất cứ người nào, giải vây cho Mộ Dung Viêm một cách khôn khéo: “Thần không gánh vác nổi tội đại nghịch bất đạo này.”

Mộ Dung Viêm dịu dàng ôm nàng vào lòng, bàn tay đầy mồ hôi lạnh: “Con...”

“Thái phó, Thương Lang còn có thể cứu nổi không?”

Tả Thương Lang mượn sức Mộ Dung Viêm ngồi dậy, tựa vào hần ngồi trên đầu giường, nàng cười khê, khiến cho người ta có cảm giác ảo ảnh sắp tan biến.

Bạch Đế nhìn sâu vào mắt nàng, đúng là một nữ tử thông tuệ, trong nhu có cương, chẳng kém đám mây râu. Nhưng con à, sâu thẳm tim con, thật sự đã buông tay? Con có dám chắc chắn, tình cảm của con với hần chỉ là sự trung thành vua tôi?

Mộ Dung Viêm tựa cằm lên trán nàng, nàng luôn như thế, cho dù có chịu uất ức đến đâu, cũng không muốn hần phải khó xử.

“Cơ thể của con rất bình thường, có chẳng là tâm bệnh.” Lời này rất nhiều vị đại phu đã từng nói, Bạch Đế cũng không muốn nhắc lại: “Cách tốt nhất, là dùng kim châm phong não, để xóa đi phần ký ức đó. Nếu quên rồi, sẽ không còn thế này nữa.” Về mặt ông dần trở nên nghiêm túc: “Nhưng cách này, trước giờ chưa ai thử qua, hơn nữa, cơ thể con bây giờ không thể chịu nổi thêm bất kỳ vết thương nào. Con hãy nghĩ cho kỹ đi.”

“Chung quy cũng vẫn là chết.” Tả Thương Lang mặt không đổi sắc, thái độ ung dung: “Dù sao cũng tốt hơn bây giờ.” Nàng ngẩng đầu, ánh mắt trong veo như hỏi ý kiến Mộ Dung Viêm, Mộ Dung Viêm cúi đầu hôn lên cánh mũi nàng: “Xin sự phụ ra tay cứu giúp.”

Từng chữ từng chữ một, đáng quân vương tay nắm hoàng quyền, say trong lòng mỹ nhân, bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Không thể chậm trễ hơn nữa, cơ thể nàng đang dần suy nhược, hơi thở cũng ngày một yếu đi. Bạch Đế lấy hộp kim châm cứu ra, tiểu đồng của ông cẩn thận hơn tiêu độc dưới ánh nến.

“Tất cả ra ngoài hết đi.” Mộ Dung Viêm lạnh lùng hạ lệnh, hần cũng đứng dậy, thấy bàn tay tái nhợt của nàng dần buông gấu áo mình, hần cảm tưởng như mọi sự sợ hãi đang ập đến.

Có khi nào, vừa quay bước đã thành biệt ly?

Nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của nàng, hần tự trấn an mình: “Nàng nhất định sẽ sống.” Một nụ hôn lướt qua môi, hần vuốt mái tóc dài của nàng: “Xin nàng, nhất định phải sống.”

Tả Thương Lang chỉ nhìn hần cười nhẹ, ngón tay như ngọc, chạm vào khuôn mặt góc cạnh của hần, cũng là lần đầu tiên, nàng thấy ánh mắt hần tràn đầy tình cảm.

Chủ thượng, Thương Lang không biết sẽ ngủ bao lâu, cũng không dám chắc mình sẽ tỉnh lại. Giang sơn của người, đã không còn chiến tranh, thế giới của người, đã không còn cần Thương Lang nữa.

Nếu giữa chúng ta, chỉ là vua tôi, nếu trước giờ người chưa từng yêu thần, vậy, có gì thần phải tỉnh lại?

Tỉnh lại vì ai?

Ai người nắm lấy vai ta, cùng ta trải qua một đời tỉnh mộng. Ai người gọi trái tim ta, chở che ta một kiếp lênh đênh. Mi mắt nặng trĩu, dần dần khép lại, ý thức biến mất tại đây.

Trước khi Mộ Dung Viêm ra ngoài, Bạch Đế đột nhiên hỏi: “Con yêu nàng chứ?”

Mộ Dung Viêm nhìn bóng hồng nhan đang hôn mê, im lặng không nói gì.

“Nếu không yêu, tại sao không để nàng luyện chiêu cuối cùng của Phong hỏa Liên hoàn tiền?”

“Con... tóm lại... trăm sự nhờ thầy.” Mộ Dung Viêm bước nhanh ra ngoài, nhớ lại lúc hắn cầm tay nàng, ra chiêu cuối cùng trong Phong hỏa Liên hoàn tiền, có tên là Âm nhiên tiêu hồn.

Một tiền tuyệt diệt, chim chóc không sợ hãi, đất trời chẳng ai hay, nhưng một khi đã luyện, mỗi lần ra tay như trăm nghìn mũi tên xuyên vào tim, không tài nào ngăn lại, cho đến khi vô tình, vô ái, vô tâm.

Thật sự sẽ vô tình, vô ái, vô tâm sao? Mộ Dung Viêm luôn nghĩ đây là lý do khiến tình cảm của hắn với Khương Bích Lan dần nguội lạnh, chỉ còn lại trách nhiệm. Nhưng lúc đứng đây, hắn mới biết, thực ra không phải.

“Con cũng không biết rốt cuộc mình đối với nàng là cảm giác gì.” Hắn khẽ hôn lên tóc nàng: “Sư phụ, con đã không còn biết thế nào là yêu hay không yêu. Từ khi thấy nàng, con cảm giác mọi việc đều là lẽ đương nhiên. Giờ đây, con chỉ mong nàng sống lại, bình yên sống lại mà thôi.”

12. Chương 12: Cảnh Xưa Vẫn Còn, Hoa Nở Đều Năm

Quần thần đều đợi ngoài Nam Thanh cung, Mộ Dung Viêm im lặng, không ai dám lên tiếng. Cảnh đêm mát mẻ, hắn tựa lên lan can sơn đỏ. Trước giờ hắn không hề biết, đợi chờ lại khiến thời gian trôi qua chậm như vậy.

Tả Thừa tướng dè dặt lên tiếng: “Hoàng thượng, người đừng lo lắng, Tả Tướng quân ở hiền gặp lành, chắc chắn sẽ không sao.”

Mộ Dung Viêm ánh mắt lạnh lùng: “Tại sao bốn vương phải lo lắng? Nữ nhân bốn vương yêu thương nhất đang ở Tê Phượng cung, bốn vương lo lắng làm gì?”

Câu cuối cùng, hắn như hét lên, trả lời hắn là ánh mắt đồng cảm của quần thần, thật sự không lo sao? Vậy là ai, khiến hắn một đêm đầu bạc? Là ai, khiến hai bờ vai hắn trĩu gánh tang thương?

Cuối cùng, ánh nến đã tắt, Bạch Đế mở cửa ra ngoài. Mộ Dung Viêm bước lên đầu tiên. Lúc này hắn phát hiện ra cái gọi là “gặp nguy không loạn” hắn học bao nhiêu năm nay, hóa ra đều chỉ là lời nói suông.

“Hoàng thượng, xin hãy kiềm chế đau thương.” Khi Bạch Đế nói ra những lời này, vẻ mặt của Mộ Dung Viêm khiến người ta cảm thấy.

Bạch Đế nhìn tóc mai sương hoa của hắn nói: “Hoàng thượng, trái tim người, không thể chứa cả hai.” Lời dứt người đi, từ xa, thanh âm vẫn vọng vọng: “Thân thể Tả Thương Lang đã quá hao mòn, sẽ hôn mê một thời gian, bao giờ mới tỉnh, còn phải xem ý muốn của nàng.”

Về mặt của Mộ Dung Viêm không còn cảm thấy nữa, hắn đẩy cửa vào. Nàng ngủ điềm nhiên thư thái, khiến trái tim hắn cũng bình thản theo. Hắn nhẹ nhàng nắm tay nàng. A Tả, đừng rời xa ta.

Tả Thương Lang đã ngủ rất lâu, rất lâu. Mộ Dung Viêm đêm đêm túc trực Nam Thanh cung, ôm thân thể yếu ớt của nàng vào lòng. Đôi khi ôm nàng duyệt tấu chương, có lúc ôm nàng ra ngoài tắm nắng.

Hắn không ngừng nói chuyện, hắn sợ nàng sẽ cô đơn.

Mọi việc dường như không khác khi nàng tỉnh là mấy. Nàng không chống cự, không nhiều lời, chỉ là đôi mắt nàng giờ nhắm nghiền, nhìn không ra sự bi thương trong đó.

Tháng sáu giữa hè, hoa sen nở rộ.

Hắn dẫn đại thần, phi tử ngắm sen, khi đi qua Đào Nhiên đình, người người chỉ trò, đoá Tịnh Đế Liên[1] xinh đẹp kiều diễm.

[1] Tịnh Đế Liên là đóa hai hoa sen nở trên cùng một cuống, được xem là loài sen đứng đầu về sự thanh tao thuần khiết, quý hiếm, biểu thị điềm lành, xưa kia dành tiến vua nên mới có tên “Tịnh Đế”.

Mộ Dung Viêm tay nắm lan can bạch ngọc, nghe tiếng ngậm gió ngời trắng xung quanh, bỗng nhiên mỉm cười: “Được rồi, cứ tiếp tục thế này A Tả sẽ buồn chết mất.”

Hắn quay lại định nói gì đó, mới phát hiện đám người đang theo sau đã không còn ở đó nữa.

Cảnh xưa vẫn còn, hoa nở đều năm, mà người không thấy.

Đột nhiên hắn thấy thất vọng.

Nam Thanh cung.

Mái tóc sương lê của Mộ Dung Viêm lòa xòa trên mặt nàng, hắn chỉ vào con chim yến chao nghiêng qua mặt hồ: “A Tả, nàng nhìn xem, đó có phải là con chim yến lú lo trước cửa cung nàng năm ngoái?”

Người trong lòng không đáp lại, đầu ngón tay thô ráp của Mộ Dung Viêm lướt trên khuôn mặt nàng: “Nàng còn muốn ngủ bao lâu nữa đây, đừng nhõng nhẽo nữa, ngoan, tỉnh lại được không? Ta đã ban hôn cho Vi Vi và Vương Nam, những ngày qua Vương Nam đều chăm sóc nàng ấy. Sau này, hắn nhất định sẽ đối xử rất tốt với Vi Vi. Phí Nam cũng từ biên quan trở về, sẽ thành hôn cùng công chúa Đại Vu, cùng ngày cưới với Vương Nam, hy vọng có thể giúp nàng vui vẻ.”

Nàng nhớ chẳng ngày đó, sự phụ hồi ta có dám dùng trái tim của Khương Bích Lan để cứu nàng, nàng biết không, khi ấy ta rất sợ, sợ ta trả lời ta dám, dù phải trả giá ra sao.

A Tả, bao giờ nàng mới tỉnh? Cứu vãn cuộc đời ta, đáp lại những lời độc thoại cô đơn này?

Ngắm nghía đầu ngón tay hơi lạnh của nàng, thì ra, có một thứ tình yêu, không phải ở lần đầu mới gặp, mà lắng đọng từ từ, trải qua rất lâu mới thấy rõ nó đã ăn sâu vào máu thịt.

Nhưng chủ thượng, không phải Chúc Lương, nào ai có thể hóa thành hồ điệp? Thần không muốn sau này, lời thề trở thành lời nói gió bay.

Chim yến trở về phương Nam, giá rét tan, ban mai lại tới, đã từng hy vọng biết bao, có thể tỉnh lại một buổi sớm trời trong gió mát, mở mắt ra dưới ánh bình minh dịu dàng, tình chàng ý thiếp, dạo bước nhân gian. Thần cũng muốn, giữa đêm nọ khẽ động hàng mi, nhìn trông đôi mắt người dịu dàng, giống như tâm ý lần đầu mới gặp, sánh bước bên nhau.

Thế nhưng, con đường phía trước, đã bị phong ba che phủ, dù vẫn còn yêu, cũng đâu dám cầu sống lại?

Được rồi, A Tả sẽ cho người một kết thúc, bởi người là vua, thần là bề tôi, đời này... chỉ có thể làm vua tôi, không còn lựa chọn nào khác.

Bạch Đế gạt Mộ Dung Viêm, thực ra không có cây kim nào có thể xóa đi một phần ký ức của con người. Chúng ta cũng không có quyền khiến người khác quên đi nỗi đau của họ. Ông chỉ đưa Tả Thương Lang chìm sâu vào giấc ngủ, tránh cho thể trạng của nàng thêm hao mòn.

Thời gian sẽ làm phai mờ tất cả, nếu không tránh được, có lẽ lại một kiếp phù du.

A Tả tỉnh lại trong lòng Mộ Dung Viêm, khi đó ánh nến trong ngự thư phòng rõ ràng đã tắt, mái tóc sương lê của hắn quét lên mặt nàng, đâm vào ngựa ngựa. A Tả không nhận được đưa tay chạm lên mặt hắn, Mộ Dung Viêm cúi đầu, đối mặt với đôi mắt trong veo của nàng.

“Nàng tỉnh rồi?” Sáp nến chảy xuống tựa lệ rơi báo hiệu thời gian lụi tàn. Mộ Dung Viêm buông cây bút trong tay, cúi đầu hôn lên trán nàng, dịu dàng mà thân mật, giống như nàng vừa mới chớp mắt một lúc mà thôi.

Tả Thương Lang vịn về lọn tóc sương lê của hắn, cái ôm của hắn vẫn ấm áp như ngày nào. Nàng đang cười, nụ cười yếu ớt khiến trái tim hắn không còn thấy trống rỗng: “Phải, thần tỉnh rồi.”

Mộ Dung Viêm đỡ nàng ngồi lên đùi mình, ghé sát nàng: “Nàng có đói không? Có muốn ăn gì không?”

Tả Thương Lang không còn dè dặt trước mặt hắn như trước, nàng như làm nũng dùng đầu ngón tay vẽ lên cổ hắn mấy vòng, giọng nói nhỏ nhưng thân thiết vô cùng: “Chủ thượng tự mình làm chứ?”

Mộ Dung Viêm hơi sững sờ, nén giọng càng nhỏ hơn: “Ta chưa từng làm...” hắn nhẹ nhàng cọ cọ gương mặt nàng, khiến nàng trốn trong lồng ngực hắn: “Nhưng ta có thể thử.”

Hai người lén lút đến ngự thiện phòng nấu ăn. Mộ Dung Viêm quả thật có tư chất trời cho, hắn học làm canh hạt sen rất nhanh. Tả Thương Lang nhìn cảm thấy thú vị, nhưng vừa tỉnh lại, tay chân cứng đờ, nàng không thể di chuyển quá nhiều, đành ngồi trên ghế trong phòng, lặng ngắm hắn nấu canh.

Đương nhiên có thị vệ nhìn thấy, nhưng không dám tin. Mộ Dung Viêm bóc hạt sen, biết nàng ngồi bên cạnh, hắn cảm giác như những năm tháng khiếm khuyết được bù lại đủ đầy.

“Chủ thượng.”

“Ừ.”

“Người còn nhớ lần đầu tiên chúng ta ra trận không?”

“Lần đầu ra trận? Ta chỉ nhớ lần đầu dạy nàng dùng cung.”

“Phải rồi, thần nhớ lần đó biểu hiện của mình không được tốt, tại sao người lại dạy thần dùng cung?”

“Bởi vì nàng là thuộc hạ đầu tiên của ta dùng cung bắn vào sử quan cổ vũ.”

“Chủ thượng.” Mặt mày Tả Thương Lang lúc xanh lúc trắng, đã bao nhiêu năm vậy rồi mà người vẫn nhớ chuyện này. Mộ Dung Viêm cười như nắc nẻ.

“Vì thế người giữ lại thần sao?”

“Ừ.” Mộ Dung Viêm cúi đầu bóc hạt sen. Đột nhiên hắn nhớ lại lần giao chiến ấy, viên sử quan ôm đùi nhảy cẫng lên, lúc bấy giờ hắn giữ thái độ nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc, hắn nghĩ giữ lại nàng bên mình là chuyện hoàn toàn đương nhiên.

“Vậy tại sao người lại cùng thần chinh chiến mười một năm?”

“Nàng chưa thông thạo việc cầm quân, ta sợ hao binh tổn tướng.”

Mộ Dung Viêm đã bắt đầu đun nước, Tả Thương Lang bán tín bán nghi: “Thật sao?”

Tất nhiên Mộ Dung Viêm nói dối, bởi vì khi đánh trận nàng luôn xông ra phía trước, như con ngựa hoang không thể kìm hãm lại. Phong hỏa Liên hoàn tiền không thích hợp đánh gần, làm sao ta dám để nàng một mình dẫn binh chiến đấu?

Nhưng hắn gạt đầu, hắn không nói vậy thì biết nói thế nào?

“Chủ thượng, người trước giờ vẫn còn yêu Khương Hoàng hậu chứ?”

Mộ Dung Viêm bỏ hạt sen vào trong nồi, đưa lưng về phía nàng: “Ừ, từ ngày mẫu phi bị phụ vương bức chết, ta đã thề ta sẽ bảo vệ nàng ấy, tuyệt đối không để nàng ấy phải chịu oan ức hay bất cứ tổn cứ thương nào. Khi nàng ấy ngã từ trên lưng ngựa vào lòng ta, ta đã cho rằng đó là thiên ý.” Thế nhưng A Tả, thế gian này không có gì gọi là thiên ý, cho dù tình yêu đầu đời sâu sắc biết bao nhiêu, cuối cùng cũng không tránh khỏi sự mai một của thời gian.

Tả Thương Lang vòng tay ôm lấy lưng hắn từ phía sau, Mộ Dung Viêm sững lại, giọng nàng ngọt ngào từ phía sau truyền tới: “Vậy tại sao người không để thiếp dùng Phong hỏa Liên hoàn tiền nữa?”

“Bởi vì giang sơn này, đã không cần nàng nữa.” Mộ Dung Viêm tay không ngừng nấu, cánh tay ôm qua bên hông không rời ra một chút, hắn rất muốn nắm lấy đôi tay mềm mại đó, nói với nàng không phải vậy. Chiêu thức cuối cùng của Phong hỏa Liên hoàn tiền, là đoạn tuyệt ái tình, nhưng hắn không muốn vậy. Hơn nữa, nàng lập nhiều chiến công, sau này dù có ở trong cung hay ngoài cung, cũng không ai nói gì được. Vậy thì... ở bên hắn suốt đời cũng không gì là không thể.

Tả Thương Lang dán mặt lên tấm lưng rộng của hắn, hơi ẩm qua một lớp áo mỏng truyền vào, Mộ Dung Viêm ngắt ngay, nhưng lời nói lại trái ngược: “Đừng dựa gần quá, bên này nóng lắm.”

Hắn kéo nàng về ghế ngồi, bỏ thêm củi vào lò sưởi, các loại mỹ thực được bưng lên, thơm nức bốn bề. Tả Thương Lang tham lam hít hà một hồi, cất tiếng: “Chủ thượng, Thương Lang đói quá.”

Mộ Dung Viêm đang cười, hắn nói: “Ta cũng đói.”

13. Chương 13: Mỗi Người, Đều Có Một Khoảng Bi Thương

Hai người len lén bê canh hạt sen ra ngoài, Tả Thương Lang nhân lúc Mộ Dung Viêm không để ý, giơ tay ra cướp lấy, Mộ Dung Viêm cười cười ngăn nàng lại, nói canh này còn nóng.

Bên bàn đá ngoài Nam Thanh cung, hắn thổi nguội canh rồi đút cho nàng. Tả Thương Lang không chối từ, nàng ăn được vài thìa, hỏi Khương Hoàng hậu thì sao? Mộ Dung Viêm xoa nhẹ tóc nàng: “Ta không biết phải xử lý ra sao với nàng ấy, có lẽ là nhốt trong Tê Phượng cung, cả đời không được ra ngoài. A Tả, Hiên Nhi sẽ lớn nhanh thôi, khi đó, ta bỏ lại giang sơn, chúng ta cùng ngao du tứ hải nhé?”

“Chủ thượng.”

“Ừ.”

“Người thật sự bỏ Khương Hoàng hậu sao?”

“Chuyện này nàng không cần lo.” Mộ Dung Viêm vuốt mái tóc dài của nàng: “Nàng phải tĩnh dưỡng thân thể trước đã, được không?”

“Vâng.”

Hắn quả thật nhốt Khương Hoàng hậu ở Tê Phượng cung. Hữu Thừa tướng hơi manh động, liền bị đuổi khỏi trung nguyên, cả đời không được phép đặt chân vào trong thành nữa bước.

Hữu Thừa tướng luôn cho rằng mình là cao thủ trong việc thao túng quyền lực, nhưng cho đến khi Mộ Dung Viêm thật sự lật mặt, hắn mới biết mình chỉ như một con khỉ trên tay Mộ Dung Viêm, đang biểu diễn trò hề mua vui. Người của hắn hoàn toàn không cách nào dùng được, hoặc có thể nói, số người Mộ Dung Viêm sắp đặt còn nhiều hơn tâm phúc của mình.

Nếu không phải mấy năm nay hắn lo lắng cho bệnh tình của Tả Thương Lang, e rằng hậu quả còn đáng sợ hơn nhiều.

“Thêm một bát nữa nhé?”

“Chủ thượng, thần nghĩ người phải đi rửa bát thôi.”

“Nàng thật quá đáng.”

“Vậy thần đi rửa nhé?”

“Được rồi, để ta rửa. Nàng ngủ trước đi. Ta sẽ rửa nhanh thôi.”

“Dạ.”

Khi Mộ Dung Viêm quay lại, Tả Thương Lang đã nằm trên giường. Hắn nhẹ ôm nàng vào lòng, ngửi mùi hương trên tóc nàng. Hắn không nói cho nàng hay, bao nhiêu năm qua, hắn chưa khi nào có một giấc ngủ yên.

Hôm sau, cả triều đình biết tin Tả Tướng quân đã tỉnh, bọn Vương Nam, Phí Nam lần lượt tới thăm nàng. Nàng tỉnh thần không tốt, nói vài câu đuối khéo họ về.

Tả Vi Vi âm ỉ đòi vào cung hầu hạ nàng, nàng chỉ cười cười vờ về: “Đợi em thành thân xong hẵng nói.”

Viêm triều và Mộ Dung Viêm dần dần trở lại bình thường. Tả Thương Lang rất ít khi rời khỏi Nam Thanh cung. Trung Thu sắp tới, nàng tỉnh lại cũng được gần mười ngày, Tả Thương Lang giúp Mộ Dung Viêm

mặc quần áo, cẩn thận tỉ mỉ vuốt nếp nhăn trên áo hắn: “Chủ thượng, tối nay chúng ta làm vài món ăn, uống vài chén được không?”

Mộ Dung Viêm vỗ vỗ mặt nàng, nói được.

Nhưng tối hôm đó, hắn không tới, ánh trăng mờ nhạt. Tả Thương Lang bày thức ăn lên bàn đá, Vương công công dè dặt tới bấm báo: “Tả Tướng quân, Hoàng hậu uống thuốc độc tự tử, may mà phát hiện kịp thời, tối nay Hoàng thượng... sợ rằng không thể tới Nam Thanh cung, nên sai nô tài tới bấm báo, mong người nghỉ ngơi sớm.”

Hắn cẩn thận quan sát, Tả Thương Lang mặt không đổi sắc, tỉ mỉ bày biện thức ăn, nói với hắn nàng biết rồi, bảo hắn về đi.

Hắn bèn đi ra, trước khi rời khỏi còn ngoảnh đầu nhìn lại, bóng dáng cô đơn dưới trăng dần nhạt nhòa.

Tả Thương Lang một mình uống hết nửa bình rượu, rượu xuống bụng đau như dao cắt. Nàng cau mày nằm phục trên bàn, trong lòng hiểu rõ cơ thể này đã tới cực hạn. Cơ thể này chưa bao giờ quên, nó chỉ là kẻ thay thế thất bại, không đợi được đến khi nam chính hồi tâm chuyển ý.

Ánh trăng trên trời dần trở nên hư ảo. Chủ thượng, như vậy cũng tốt. Thần không mong người ở bên thần, người cũng nên buông tay thôi.

Đừng buồn đau, dù cho... trong lòng chúng ta có tình.

Mộ Dung Viêm đến, là lúc vừa bãi triều, Vương Duẫn Chiêu đi theo hắn vào Nam Thanh cung, nhìn thấy nàng nằm trên ghế đá, như đang ngủ say.

Nhưng hắn biết, không phải nàng ngủ say. Máu của nàng, từ khoe môi chậm rãi chảy xuống tay áo, rơi xuống nền bàn đá trắng, đọng lại thành màu tím hẫm hừng.

Đồ ăn trên bàn vẫn chưa động tới, rượu còn nửa bình. Ngón tay Mộ Dung Viêm để cách mái tóc nàng nửa tấc, sau đó hắn ngồi xuống, uống nốt nửa bình rượu trên bàn.

Rượu đã nguội lạnh từ lâu...

Hắn từ từ tu cạn bình rượu, Vương Duẫn Chiêu không dám nhìn vẻ mặt hắn lúc này: “Hoàng thượng...”

Xung quanh quá tĩnh lặng, nửa bình rượu, đối diện với cô đơn, không còn nghe thấy tiếng tung hô vạn tuế, chỉ có cổ nhân cười, mà quân vương đang khóc.

A Tả, chủ thượng của nàng cuối cùng vẫn quá nhu nhược...

“Hậu tang theo quốc lễ... chôn nàng trong hoàng lăng đi.” Mộ Dung Viêm rảo nhanh khỏi Nam Thanh cung. Hắn bước rất nhanh, Vương Duẫn Chiêu không nhìn ra thái độ của hắn. Chỉ thấy bóng lưng hắn, một mình đứng dưới ánh ban mai, cô đơn như làn tuyết mỏng.

Ngoài Chúc Lương, nào ai được hóa thành hồ điệp? Còn kết thúc câu chuyện, lời thề... thôi thôi đã thành lời nói gió bay...

A Tả, phải chăng nàng cũng hy vọng chúng ta chưa từng tương ngộ...

Mộ Dung Viêm là một hoàng đế tốt, khi Tả Thương Lang qua đời, không thấy rõ thái độ của hắn. Khương Bích Lan vẫn ở lại Tê Phụng cung, nhưng không ai còn thấy nàng ta. Mọi người đều biết, đến nay Hoàng thượng độc sủng Hoàng hậu, chỉ có nàng ta mới biết, không hiểu mình đã mất hắn từ lúc nào.

Trong cung không còn ai nhắc đến Tả Thương Lang, chỉ có Nam Thanh cung vẫn cứ để nguyên vô chủ, Hoàng thượng cũng không bao giờ xuất hiện ở đó nữa.

Hàng năm tế lễ ở hoàng lăng, sau khi kết thúc, Mộ Dung Viêm đều ra lệnh chúng thần lui trước. Gần ra ngoài, Vương Duẫn Chiêu bạo gan nhìn lại, chỉ thấy vị hoàng đế nổi tiếng lạnh lùng kia nhẹ nhàng áp trán lên một tấm bia đá, trong giây phút chúng thần quay lưng đi, lệ rơi đầy mặt.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phe-hau-tuong-quan>